

Tóc Mây

Lệ Hằng

Chương 1

Tôi đứng lặng người trước khung cửa màu đen của phòng chàng.

Tay tôi buông xuôi và run rẩy trong cơn mơ huyền hoặc. Hành lang hôm nay tự nhiên dài hun hút. Buổi chiều hôm nay tự nhiên ngừng hơi thở. Tôi đã lang thang trên những con đường êm mơ bóng cây. Tôi đã nhủ thầm sẽ tìm đến chàng vào giờ mà một ngày sắp tàn, vào giờ mà chàng cô đơn nhất, một mình với phím đàn, với nhạc sầu Chopin.

Tôi đã nhủ thầm với mình, tôi đã vỗ về trái tim nồng buốt yêu đương là sẽ tìm đến chàng, sẽ gõ nhẹ ba tiếng lên cánh cửa nâu đen. Chàng sẽ hiện ra giữa khung cửa mờ mờ đèn vàng hắt ra. Sau lưng chàng chiếc dương cầm kêu sa chờ đợi. Rồi không đợi chàng mời tôi ngồi, rồi không chờ chiếc áo chùng đen nhắc nhở một hố sâu thăm thẳm xa cách, tôi sẽ gục đầu vào ngực chàng. nước mắt nồng nàn ứa ra: "em yêu anh".

Từng ngày, từng tháng, từng năm tôi ao ước phút giây thần tiên ấy, nhưng chưa bao giờ tôi dám làm. Đôi mắt chàng mênh mêng xa vắng mỗi lần tôi tìm đến thăm.

Tiếng đàn thánh thót vang trong thinh không bản bật, tôi dựa lưng vào tường vôi màu ngà, vàng mơ như dĩ vãng, chiều nay chàng lại đàn thánh ca, những dòng nhạc lâng lâng siêu thoát. Chỉ có hôm nào tôi đến thăm chàng mới chơi nhạc sầu, những Bethoven, những Mozart để tôi lao đao trong vũng sầu âm thanh, để tôi u mê trong ánh mắt chàng.

Tôi gõ cửa tiếng đàn dâng lên rồi ngưng bật. Cánh cửa di chuyển, chàng hiện ra với một nụ cười:

- Kim đến thăm cha hử? Vào đây Kim.

Tôi nhìn chàng, hình như chàng bối rối sao tôi run thế này, sao tôi lại đứng im. Chàng đó nụ cười chờ đợi đôi mắt mênh mê. Khung cửa sổ sau lưng chàng có những chùm cây xanh, có những áng mây hồng. Tôi thềm vòng tay chàng khóc lên được.

Chàng quay lưng mất rồi thôi rồi, lỡ thêm một chiều yêu. Tôi ngậm ngùi:

- Cha đàn cho Kim nghe đi cha.

Chàng quay lại môi nhếch nửa bờ:

- Kim ngồi đi, cha lấy kẹo mời khách đã chứ.

Tôi nũng nịu:

- Kim lớn rồi chứ bộ, Kim cao gần bằng cha rồi nì. Răng cha cứ coi Kim như con nít hoài rứa. Kim đến cha để vùi kẹo thôi sao?

Chàng vẫn cười:

- Hôm nay Kim khó nhỉ, chà chà, người ta mới đậu tú đôi mà cha quên khuấy đi đấy.

Tôi phụng phịu:

- Chắc Kim hoài, ghét cha chi lạ.

Tôi sịu mặt, chàng đưa hộp kẹo cho tôi chọn, nụ cười vẫn nở trên môi. Lạ kì, tôi nũng nịu đến thế, dỗi hờn đến thế mà chàng vẫn bình thản như bao giờ.

Tôi muốn cánh cửa phòng khách của chàng được đóng lại, tôi muốn chiếc áo chùng đen dài thườn thượt của chàng quăng vào xô tủ, để chàng mặc sơ mi xanh nhạt, quần tây đậm như trưa hôm nào bất ngờ tôi đẩy cửa vào tìm, chàng ngồi quay lưng ra ngoài mãi mê đọc sách.

Cổ áo sơ mi xanh nhạt và vùng gáy gờn gợn đăm mê trong tối, tôi đứng nhìn chàng tim như ngừng đập, lúc chàng ngẩng đầu lên thốt nhẹ.

- A Kim!

Tôi muốn gọi thầm "Anh ơi, mà không dám.

Chàng nhìn tôi:

- Có chuyện gì đó Kim? Sao cha thấy Kim có vẻ buồn buồn.

Tôi cúi xuống mân mê chiếc kẹo hồng nước mắt rưng rưng.

- Tại cha đó.

Chàng ngạc nhiên:

- Tại chả Cha chẳng hiểu gì cả.

Tôi muốn hét lên "Anh phải hiểu? Phải hiểu rằng em đang yêu anh".

Tôi ngẩng mặt lên, tôi vụt đứng dậy, khoảng cách còn quá ngắn khi tôi tiến dần đến chàng.

Đôi mắt, đôi mắt thật tuyệt vời của chàng có một vùng trời đang xao động ngất ngây trong đó. Tượng chúa gục đầu dưới một vòng gai, chàng để trên mặt chiếc dương cầm bóng loáng bỗng như sáng lên. Tôi lão đảo ngời bệt xuống ghế, môi tôi mấp máy nói không ra lời những lời khe khẽ như hơi thở, nhưng chàng nghe được:

- Xin lỗi, Kim xin lỗi cha, tha thứ cho Kim.

Chàng hiền từ:

- Chắc con đau rồi Kim ạ, học dữ quá đó mà, để cha đàn những bài Kim thích, rồi về nhà ngủ cho khỏe nghe không.

Tôi ngoan ngoãn gật đầu." Chúa ơi, chút nữa thì con làm tan vỡ mộng đẹp như sao băng chúa nhỉ. Không được, chàng cao quý quá, con phải giữ gìn tình yêu âm thầm này mãi cho êm đẹp đời chàng. "

Chàng ngồi trước đàn, dáng nghiêng nghiêng, chút nắng chiều hắt vào từ vuông cửa sổ, làm bóng chàng chìm chìm nổi nổi trong tranh tối tranh sáng. Sống mũi cao cao, mái tóc gọn buồn như mây trời phiêu lãng.

Âm thanh vang lên chạy khắp căn phòng chàng, rồi âm thanh tung tăng quẩn quít ngoài khung cửa. Tôi đứng nhìn chàng đàn, hồn tôi xao xuyến, tim tôi ngất ngây, chàng chìm trên phím ngà, tôi chìm trong mê say.

Tôi tiến đến đứng sau lưng chàng khe khẽ hát theo, chàng vẫn đàn phiến lưng xa xăm gợi thềm cơn mồi. Tôi nóng bừng hai má, cơn rạo rức căng căng da thịt dậy thì trong tôi.

Tôi tròn mắt rồi tôi mím môi lại lùi dần cho xa chàng chút nữa, chút nữa.

Một hương thơm ngai ngái nồng nồng phả ra từ lưng chàng, gáy chàng. Nỗi đam mê, niềm ân hận sâu xé tâm hồn tôi.

Một tiếng gọi thầm nhắc tôi hãy ra về, hãy để chàng yên bình trong đời tu sĩ, hãy để chàng với những bản thánh ca với vợ nổi yêu thương thần thánh.

Một trái tim nồng cháy tình yêu đòi tôi ở lại, hãy tiến đến gần chàng, hãy

vòng tay qua ôm cổ chàng, hãy cúi xuống để tìm nụ hôn đầu đời yêu dấu. Tôi như một tên trộm rình mò của quý báu. Tiếng đàn buồn rưng rức trong cung sâu Tristeste Tôi ghen ngào ngó chàng, lúc đàn chàng gần tôi như người yêu gần gũi người yêu, cùng lúc chàng xa tôi như bóng mờ hạnh phúc trên đỉnh gió lao xao. Tôi thương mình đến quắt quay đầu đón, tình cảm nín đẹp vô ngần nhưng chua xót vô biên.

Chàng đứng lên. Tôi bàng hoàng nhìn sâu vào mắt chàng, hai bờ mi rậm che hờ màu mắt buồn lênh đênh. Chàng cười khẽ:

- Kim hết đau chưa? Mai gặp má Kim cha sẽ nói bà cấm Kim đọc sách. Đau đầu hoài mà không chữa gì cả.

Tôi lắc đầu:

- Cha đừng lo, Kim không đau nữa mộ Kim khỏe nhiều rồi mà. Cấm Kim đọc sách thì Kim làm gì bây giờ hở cha?

Chàng lắc đầu:

- Bướng lắm nha, vừa thôi đấy, thần kinh Kim yếu lắm đấy. Để cha nói má gả chồng cho rồi.

Tôi tròn mắt ngó chàng:

- Không! Kim không thích cha đùa như rứa. Kim không cần ai thương Kim mộ Kim có chết cũng mặc xác Kim kia mà. Cha có cuộc đời của cha.

Chàng ngạc nhiên vì cơn giận bất ngờ của tôi:

- Con gái mới lớn rắc rối thật. Cha chịu thua rồi đó, chắc hôm nay cha đàn hơi vụng phải không Kim?

Tôi bùi ngùi:

- Không, Kim xin lỗi cha, tại cha coi thường Kim quá, cha chẳng để ý gì đến Kim cả.

Chàng hững hờ:

- Thế à? Cha đâu có biết. Chắc muộn rồi đó, thôi Kim về nhé kẻo Má trông chết.

Tôi tiu nghỉu đứng lên, cúi đầu chào chàng rồi lui ra ngoài. Thêm một chiều đẹp đã tan vào dĩ vãng. Thêm một chiều đẹp mình lại bơ vơ.

Tôi lang thang dưới những hàng phượng vĩ đầy hoa đỏ ven sông. Con đường

Lê Lợi giờ này im vắng lạ. Hai bên đường cỏ mọc xanh, êm như tấm thảm. Tóc tôi bay bay. Gió sông nhẹ nhẹ đưa lên, vắng vắng tiếng ai hò lên đênh trên sóng nước, vắng vắng tiếng hát nào từ khung cửa nhà ai quên khép kín. Tôi giận tôi vô chừng. Dự định bao nhiêu lần, rồi mỗi chiều lại trở về tay trắng bơ vợ Chàng vẫn không hay biết hoặc cố tình không hay biết. Tôi vẫn trần trọc từng đêm với mỗi tình đơn phương đầy cách biệt. Có tiếng gọi tôi ới ới đằng sau:

- Kim ơi Kim! mi đi mô về rứa?

Tôi quay lại mỉm cười với Phương. Cô bạn thân cùng lớp:

- Chiều đẹp nên lang thang chơi, có chi lạ hôn mi?

Phương nhe chiếc răng khểnh:

- Sướng chưa? lẳng mọng ghê hỉ. Tau đi ghi tên ở Văn Khoa đây mi nớ. Mi định học chi Kim?

Tôi ngập ngừng:

- Chưa biết nữa, mạ tau bảo nghỉ ở nhà bà dạy nấu nướng ba cái đồ chua ngọt mai mốt về hầu chồng. Mạ tau sợ học riết tau điên mi nớ.

Phương cười ròn:

- Ngộ ác, cũng hay đó, mạ mi nhắm ai chưa mà chuẩn bị ráo riết đó mi?

Tôi lắc đầu:

- Mô, có ai đâu mi, bà nói rứa chứ tau đâu có chịu. Học ba cái bánh mứt với kho trách cá nục chán cái ở đời mi hỉ.

Phương nheo mắt:

- Mi cũng chì đó chứ, đầu đầu quanh năm mà thi chi đậu nấy, thấy mi đậu bình tụi nó ngán dữ.

Tôi cười:

- Tán vừa thôi chứ, mũi tau dài ra cha mô thềm mê nữa mi?

Phương dí mũi tôi.

- Càng đẹp chứ răng, mũi mồm nhòm càng tây mi nớ.

Tôi kê Phương:

- Quê! Bà ni chẳng biết chi cả, mốt mới người ta thích mũi huyếch kia kìa.

Ngó kiêu sa lắm mi nớ.

Phương hỏi:

- Rửa hả? Kiêu sa lắm mi hả? Ở Huế mình chưa có chỗ mô sửa mũi mi hỉ?

Tôi lên giọng người lớn:

- Tự nhiên đẹp chứ bộ, sửa sang này nọ tốn tiền thí mồ, tụi mình mua sách cũng phải nhịn quà vật, bàn chi chuyện xa vời nớ mi.

- Ờ, ờ..., nói cho vui vậy mà.

Phương thì thào:

- Có hai tên theo mình mi tề, chết cha, mần răng chừ mi?

Tôi len lén quay lại, có người đang làm cái đuôi dài dài cho hai đứa thật. Hai anh chàng cao cao, tóc để dài, đang phì phèo hút thuốc.

Chẳng đứa nào rủ, tôi và Phương đều che vội nón bài thơ lên đầu.

Phương láu lỉnh:

- Cũng khờ khớ mị nợ, đẹp trai chứ mi hỉ?.

Tôi suyt:

- Con khi, khể chứ, nó nghe được thì chết.

Phương nghiêng nón:

- Theo lúc nào mà mình không biết tề, cha, lúc nờ tau nói to quá, bô bô giữa đường, e tụi nó nghe được mắc cỡ chết đi được.

Tôi càu nhàu:

- Im cái miệng đi nào, ai biểu mi léo nhéo hoài, phải làm bộ tỉnh khô như không chứ mi.

Phương gật đầu kéo nghiêng vành nón bài thơ có tết quai nhưng tím, mắt Phương sáng long lanh, nụ cười chúm chím sau quai nón xinh.

Hai chàng thấy chúng tôi nghiêng nón hơi kĩ có vẻ sốt ruột tiến sát lên ép tôi và Phương vào lối cỏ. Phương đỏ bừng hai má, con bé thật kì, lí lắc không chịu được, chê con trai ôm tởm cả ngày, vậy mà có chàng nào theo chân tay cứ riu cả lại, mắt chớp lia lia thấy mà thảm. Anh chàng đeo kính trắng lên tiếng:

- Chiều đẹp quá hai cô cho chúng tôi đi chung một quãng đường nhé.

Phương nhìn tôi, môi tôi mím lại dấu một nụ cười.

- Đường của chính phủ, mời hai ông cứ tự nhiên cho.

Anh chàng có đôi mắt dài tình tứ nói:

- Con nhà ai mà ăn nói dễ thương rứa? Ngọt cứ như đường phèn. Xin lỗi hai cô đường ni tên chi đây ạ?

Phương nhập cuộc dù mắt vẫn chớp run run hai hàng mi cong:

- Đường Lê Lợi, có rứa mà cũng hỏi, Kì!

Hai chàng cười, chàng mắt nhung tấn công:

- Không chúng tôi muốn hỏi tên của con đường mà không có bảng nào của chính phủ ghi nổi kia.

Tôi nháy Phương:

- Ông ấy hỏi mi tề.

Phương đỏ mặt:

- Chi rứa, mi nói không được sao?

Tôi nghiêng thêm bờ nón:

- Đường áo trắng bay Thôi xin phép hai ông hỉ.

Hai chàng cũng khá đàng hoàng, nghiêng người kiểu cách chào chúng tôi rồi đi lên cầu Tràng Tiền cong cong những nhịp buồn.

- Mong có dịp gặp lại hai cô, cảm ơn hai cô nhiều lắm ạ. Tôi tên Thụy, anh bạn tôi tên Quang.

Khi hai lưng áo sơ mi ngà nhuộm chút nắng chiều trên nhịp cầu chơi với,

Phương mới dám cười toe toét với tôi:

- Hết hồn, cha! Tim tau muốn rụng luôn mi nó.

Tôi càu nhàu:

- Mi kỳ thấy mờ, người ta theo thì can chi mờ mà mi run như cây sậy hỉ?

Phương lí nhí:

- Tau cũng nói được đó thôi, run mờ mà run, con ni hách dữ, hôm nay mi la tau hoài hỉ.

Tôi bật cười:

- Tiến bộ dữ, ở nhà mi léo nhéo hoài, la em như bà la sát rứa mà răng gặt con trai mi cầm như hến, buồn cười quá.

Phương bỗng nhìn tôi đăm đăm:

- Ủa mọi khi mi cũng như tau, nhát như thỏ đế, răng hôm ni mi ăn nói ngon

lành rứa? Ngọt sốt với con trai thấy mà sợ luôn.

Tôi thở dài:

- Rứa hả, có lẽ tại tau bắt đầu biết đau khổ.

Phương tròn mắt ngó tôi:

- Mi nói chi lạ rứa, mi cũng đau khổ cơ à?

Tôi ngao ngán:

- Đến một lúc nào đó tuổi thơ sẽ bỏ chúng mình. Có điều chuyện tau gay go quá, tau điên lên được mi nớ.

Phương tò mò:

- Tau chẳng hiểu mô tê chi cả. À, mi yêu ai phải không?

Tôi ngập ngừng:

- Ờ, có phải tự nhiên mình cứ nhớ họ hoài, mình muốn gặp họ suốt ngày là yêu phải không mi?

Phương lên giọng bà cụ:

- Đúng rồi. Yêu là chết trong lòng một tí mà mị Mi chết một tí hay chết cả người hả mi?

Tôi lăm bằm:

- Khổ điên lên được mi còn đùa, chán mi chi lạ.

Phương cười:

- Thì thôi, điều tau nghĩ mắc mớ chi mà mi buồn. Mi nói Mạ mi gả cho họ là xong chứ gì. Mạ mi cứng mi kinh khủng cơ mà. Bà lại lạnh nữa, chuyện chi bà cũng làm được hết.

Tôi xót xa:

- Không bao giờ tau dám nói với Mạ, bởi vì người tau yêu không bao giờ lấy tau mô mị Họ có thềm để ý đến mình đâu.

Phương kêu:

- Á à, tình một chiều hả? Con ni rứa mà ngu, thì làm cho họ phải biết, để ợt thiếu gì cách.

Tôi cáu:

- Thôi bà im đi, con nít mà bày đặt dạy khôn người ta hoài. Đoạn trường ai có qua cầu mới hay Mi cứ lo ăn lo ngủ cho rồi phận mi đi, nói ngu như con

bò.

Phương giận:

- Con ni kỳ, Hôm nay mi dễ ghét chi lạ, khó tính như bà già. Thì kệ xác mi chứ ai rồi hơi cho mệt. Cái kính hoài chó nó thèm yêu.

Tôi đỏ mặt:

- Kệ tui ư, thôi về đi "Mẹ " để xem ai yêu mê.

Phương dịu giọng khi thấy tôi rưng rưng nước mắt:

- Tau xin lỗi mi, đừng giận nghe mi, tau thương mi hoài à. Đừng thèm yêu ai nữa mi.

Tôi gượng cười:

- Thôi, dẹp chuyện ni qua một bên mi hỉ. Mi nói đúng đừng thèm yêu nữa là xong.

Phương xiết nhẹ tay tôi:

- Tau về nghe, mai qua tau đi ăn bánh bèo vĩ dạ hỉ.

Tôi gật đầu đứng nhìn phương đi vào con ngõ hẹp. Con ngõ xinh xinh với hai hàng đậu thưa. Áo trắng phương vờn gió, tóc thề Phương dựng bóng dáng chiều bay bay màu nắng nhạt. Bờ nón nghiêng nghiêng, dáng mềm như lá cỏ. Phương xinh như một áng thơ say. Lòng tôi bụi ngùi. Hồn tôi xót xạ Tôi thương mình, tình đầu son sắt trao nhằm chỗ. Cho đi không trọn, giữ lại thêm đau. Tôi thầm gọi, lời tình âm vang trong tim óc mù mờ: "Anh ơi, em khổ quá đi anh, ước chi em được quyền yêu anh như bao nhiêu cô gái khác trên đời này yêu người tình của họ"

Tôi lúi thủi về nhà. Chiều dâng tràn đầy con ngõ cụt. Nhà tôi ở cuối đường gạch nung. Mái ngói rêu phong ba nếp nhà cổ im lìm trong vườn cây. Gót giầy tôi kêu nhẹ trên lối đi trải sỏi. Mùi hoa bưởi ngào ngạt tỏa ra từ góc vườn. Nỗi buồn nhẹ tênh tênh khi Mẹ tôi hiện ra giữa bậc thềm, áo trắng thương yêu nét cười ấp ứ:

- Con đi mô lâu rứa? Mạ lo quỳnh định đi tìm con rồi chứ. Ủa, đau hả? sao nhợt nhạt dữ rứa con?

Tôi cười nhẹ cho Mẹ an lòng:

- Mô có, chắc tại gió chiều hơi độc đó Mạ. Con với Phương đi dạo bờ sông.

Có hai anh chàng theo hoài, Phương nó run tức cười kinh khủng Mạ nờ.

Mẹ tôi cười:

- Bộ con Mạ không run. Thôi vào rửa mặt Mạ dọn cơm cho ăn. Cái mặt hơi đỏ một chút là tái xanh à, tham ăn rửa mai một lấy chồng nó đập chết hi.

Tôi nũng nịu:

- Mạ kỳ quá, cứ chồng con hoài, con không chịu mô, con ở nhà với mẹ hoài cơ.

Mẹ vuốt tóc tôi.

- Chứ không à con 18 tuổi rồi đấy, Hồi chiều mẹ Phủ qua nói chuyện cậu Minh hoài, nghe đâu sắp về rồi đó. Con liệu học ăn học làm kẻ mai một họ chứ mẹ không biết dạy con.

Tôi vờ ngây thơ:

- Về chi vậy Mẹ?

Mẹ bẹo má tôi:

- Khéo chưa? Về để hỏi cưới con chứ làm chi nữa.

Tôi hoảng hốt:

- Con có quen biết cậu ấy mô, Mạ kỳ quá.

- Thì về rồi làm quen, người ta con một cần lấy vợ mà con. Mạ nghĩ kĩ rồi, không còn đám nào hơn nữa mô Con ráng ngọt ngào cho người ta thương. Một bước lên bà bác sĩ còn chê nổi gì chớ. Có phước mới làm dâu mẹ Phủ con nớ.

Tôi lắc đầu:

- Không được mô, con chưa muốn lấy chồng. Mẹ làm mai con Phương cho họ đi. Nó vừa ngoan vừa đẹp.

Mạ cau mày:

- Con ăn nói nghe không vô chi cả. Lấy vợ chứ mua rau mua cá rặng mà để rửa.

Tôi cười nhạt:

- Có yêu thương chi mô, cậu ta về dẫn thẳng đến con Phương thì cũng như dẫn đến con chứ khác chi đâu Mẹ.

Mẹ gắt:

- Ăn nói như con nít, nói cho cô biết có rằng người ta mới chọn cô chứ, dù gì cô cũng con quan huyện, cháu chắc dòng vua Chứ con Phương nhà nghèo, em út đầy đàn họ nhào vô để đeo nợ à?

Tôi hỏi móc Mẹ:

- Mẹ nói rứa có nghĩa là người ta lấy con hoàn toàn vì cha mẹ vì của cải nhà này chứ gì? Vậy mà Mẹ kêu con có phước.

Mẹ đứng lên:

- Cho con ăn học rồi cải lại mẹ hì? Mẹ rầu quá, các con đứa nào cũng chống lại mẹ hết.

Mẹ chột khựng lại nhìn tôi không chớp mắt:

- A, hay con có gì với ai rồi? Kim, con yêu ai phải không?

Tôi lúng túng:

- Mô, có điều con cảm thấy chán cái cậu mình nào đó quá. Học hành như rứa mà còn để mẹ dắt đi hỏi vợ chắc quỳnh lắm mẹ hì.

Mẹ bật cười:

- Rứa mà con làm mẹ lo ngay ngáy hì. Con người ta có hiểu rứa đó, đi tây đi tàu về nhà cho mẹ chọn vợ Mợ Phủ ở vậy nuôi con cũng bỏ công, còn mẹ nghĩ mà ứa nước mắt, đứa nào cũng lấy ích mình.

Tôi bối rối, bao giờ cũng vậy, Mẹ chỉ cần than thở đôi câu là tui tui đứa nào cũng vòng tay đầu hàng mẹ hết.

Tôi hoãn binh:

- Mẹ thùng thẳng tính, chờ người ta về xem có hợp nhãn nhau không đã chứ, biết đâu họ chê con hà mẹ?

Mẹ có vẻ vui vui:

- Chỉ sợ con mẹ bướng thôi, con dễ thương thế này ai chê nổi chứ.

Tôi đỏ mặt:

- Ừ ừ mẹ chọc con hoài, con đói quá xiù chừ nè. Cho con ăn cơm đi mẹ.

Mẹ cười rạng rỡ đôi mắt nâu thật nồng nàn:

- Ừ mẹ xuống biểu tui nó dọn cơm hì, con rửa mặt cho khỏe chút đi.

Tôi thay đồ mát màu hồng, tóc cột cao sau gáy rồi đứng ngắm mình trước gương, tặng mi nụ cười đó gương, chàng của ta cười nửa miệng quỳnh rữ

hơn nhiều gương nhĩ.

Tiếng chị Khanh vang lên:

- Út ơi xuống ăn cơm, cả nhà chờ cô đó, ngắm vuốt hoài, mai một bà già chửi bằng thích út nớ.

Tôi vừa đi vừa trả đũa:

- Còn khuya, chị cứ lo phần chị đi, chồng lính tàu bay mạ cứ rúc bếp hoài, mất bay vì các cô ca ve thì đừng có rên nghe bà.

Tôi ngồi vào bàn ăn cạnh cha, cha điền đạ hỏi:

- Con đi mô về đó út?

Tôi lí nhí:

- Dạ con đi nhà thờ rồi ghé thăm cha Duy.

Anh Kha nheo mắt:

- Nói nghe ngoan dữ, rõ ràng anh thấy hai cô dung dăng dung dẻ với hai anh chàng trường luật, nói dối ngon lành chưa.

Tôi nguýt anh:

- Sời ơi, dân cận thấy chi mà nói, tự nhiên người ta theo Kim với Phương chứ bộ.

Anh Kha nhăn mũi:

- Nói rứa mà cũng nói, tự nhiên người ta đi chung rồi hai cô nghiêng nón cho người ta che à. Ngó tình chết đi còn làm bộ.

Tôi đỏ bừng mặt:

Kỳ chưa, đã nói em không hề biết họ mà cứ nói mãi.

Thấy tôi sắp khóc mẹ nạt anh Kha:

- Lo ăn đi ông tướng, chút nữa lại kêu đói ầm nhà, chọc em hoài.

Anh Kha lắc đầu:

- Sời ơi Mạ cứng nó quá nguy to đến nơi đó mạ, ngử đó mà con vớ được ăn đòn bằng thích. Tướng Minh chắc gì chịu nổi cô Kim nhà này.

Mẹ túm tím:

- Con nghe anh nói chưa? để mạ đét cho vài roi dần đi là vừa.

Anh Kha dí mũi trên tô gà hầm đậu, cái mũi phập phồng đã dài lại dài hơn, chị Khanh kêu:

- Thôi ông cặn, hít vừa vừa thôi chứ, mất hết hương vị ngon lành của người ta còn chi?

- Mô có được, phải ngửi mới biết món nào ngon chứ bộ. Tai hại quá, bữa cơm chiều thứ bảy linh đình mà tên nào dẫu biến cái kính của con mạ nờ. Ủa món chi xanh xanh ri mạ?

Tôi nháy Mẹ:

- Salade trộn cà chua í mà.

Anh Kha tưởng thật tấn công tô gà hầm tới tấp. Một lúc sau anh kêu:

- Ủa, răng con Kim cứ tấn công salade hoài rứa, cha bữa ni chắc lo giữ eo để lấy chồng răng mà chay tịnh rứa Kim?

Mạ bật cười:

- Kim nó gạt con đó, món tủ của con mà.

Anh Kha hét:

- Cha chả, con ni bố láo bố lếu thật, thế này thì đáng ăn đòn quá nhỉ?

Tôi chột buồn, anh Kha nói tiếng bắc giống chàng quá đi thôi.

- Cha mạ thấy chưa? chưa gì đã ló đuôi sợ vợ hỉ, học nói giọng bắc nghe phát ghét.

Mặc chị Khanh nói khích, chả anh Kha đang "đau tim " chị Diễm Mi rất nặng, một cô gái bắc học luật. Anh ấy vẫn hít lấy hít để:

- Bifteck ví salade, sời ơi, vậy mà mạ không bảo con, tai hại quá sức.

Cha tùm tùm:

- Cái thằng thiệt, không chịu đeo kính, ăn uống chi cứ dí mũi xuống, con gái nó chê ể vợ đừng có trách hỉ?

Anh Kha hơi ngượng:

- Ơ, Cha không biết thời giờ đàn ông lên giá à? Lên mau hơn cả xăng nhớt đó cha, con gái thừa khối ra đó, tại cha ngán mạ chứ tướng cha tề lằm cũng mấy chục gì di hai nộp đơn.

Cha cười cười, mạ nguýt:

- Dễ sợ chưa? Ông nghe con nói không? Chắc đặng sở ông chàng màng lằm hỉ? Con nó nói ông cười mím chi hoài mà.

Cha nịnh mạ liền:

- Kha hư quá, cha lại mất ăn mất ngủ hàng tuần liền vì máu ghen của mẹ bây cho coi.

Mẹ háy:

- Hứ sắp dâu rể đây nhà rồi đó ông, bày đặt hàng xóm họ cười thúi đầu đi.

Cha đặt ly bia xuống:

- Rửa hả? rănng tui thấy bà trẻ măng à?

đi phố với con, người ta tưởng là chị cả. Chính bà khoe tôi rửa mà.

Mẹ quay đi dấu một nụ cười:

- Thôi ăn lệ đi, tôi còn đi vài chuyện cho cha con ông, cứ ngồi nhà ôm ba cái lương công chức của ông hoài có mà chết đói cả lũ.

Anh Kha chưa hết giận:

- Chó con đừng hòng tôi làm toán cho nữa nghe.

Chị Khanh cười, tôi nhăn nũi:

- Buồn ơi, chào toán rồi anh, em học văn khoa bay bướm hơn nhiều.

Anh Kha đứng lên rót đầy ly trà nóng:

- Cũng đừng hòng tôi đưa đón nữa, cho tụi nó theo, khóc bằng thích.

Tôi nhún vai:

- Cần lắm đi, Kim hết sợ con trai rồi, họ đi theo tôi, tôi nói chuyện như điên.

Mẹ kêu:

- Ơ, con ăn chi lạ rửa? ngang tàng rửa ai thềm rước nữa hi?. Rầu quá, con cái đứa nào cũng chỉ làm khổ mẹ không à.

Ba sầm mặt, tôi nói nhỏ:

- Con đùa đó mẹ, con vẫn nhớ câu mẹ nói chứ bộ, thế này này: e lệ làm tăng thêm hương vị nhớ thương, kín đáo gợi thêm chinh phục, và duyên dáng thì bền hơn nhan sắc, con thuộc bài ghê chưa mẹ?

Mẹ đành cười:

- Con ni thiệt, cái miệng ngọt sớt y cha mi, chỉ khổ mẹ thêm thôi.

Cha đưa tay nhận ly nước chị Khanh đưa hầu:

- Răng lại khổ được hi? Không phải bà khóc lóc ỉ ôi lúc ngoại thẳng Kha không chịu gả cho tôi à?

Mẹ giơ tay kêu trời:

- Thiệt tôi chưa thấy nhà ai lạ như ri, bữa cơm cha con đùa nghịch rầm rầm, loạn quá sức tề. Cái tính khô hài cu/a cha con ông không biết ở mô lợt vô hỉ.

Anh Kha hề hề, đã bảo anh chỉ có tài cười hơn người, với lại hít cái mũi thôi mờ.

- Mạ không biết cười là thuốc tiên chữa bệnh sao? Chính nhờ cha con có tính khô hài, đẻ ra tụi con một lũ hề, nên trông mẹ càng ngày càng trẻ ra đó thôi.

Mẹ nạt đùa:

- Thôi ông tướng ơi, cha con bày hề nhau tán tau, chắc lại đòi nhậu nhẹt chi đây hỉ.

Anh Kha trịnh trọng:

- Mạ tiên tri tài chi lạ, con biết ngày mai chị Tố Khuyên, Tố Kỳ về, thế nào mạ cũng trở tài mà.

Mạ đứng lên:

- Để tính sau, mấy ông máy bay làm mạ đón hụt mấy lần rồi, chừ không dám tính chi nữa hết!

Tôi rút về phòng riêng, có khung cửa sổ nhìn ra phòng cây xanh xao bóng lá. Đêm lặng lẽ tràn đầy thanh không, lòng tôi xôn xao lạ Tôi nhớ chàng, mới gặp nhau đó mà sao nhớ xót xa, mà sao thương ngập hồn.

Có tiếng chị Khanh léo nhéo:

- Thôi im đi ngài, nói tiếng bắc nghe vô duyên chi lạ. Nhỉ, nhỉ hoài. Diễm Mi nó cười con trai theo vợ thì ê mặt lấm đó.

Anh Kha ồm ồm trả đũa:

- Giời ơi. Vợ tôi bắc kỳ quốc tôi phải tập dần chừ, còn chị không tập nấu canh rau đay với cua đồng, mai một bà già đuổi về gấp.

- Hứ, người ta nói tiếng bắc êm như ru, ngọt như đường, còn anh nói tiếng bắc lai ngang như cua í.

Tôi mỉm cười, hạnh phúc gia đình tôi thật tràn đầy. Cha tôi tuy không trẻ trung lắm nhưng biết thức thời để hoà hợp với tuổi trẻ của con cái. Cha tôi đã qua thời vàng son của một ông quan trẻ, ông đành an phận làm quản thủ

cho một thư viện ở đây. Người khác ngoài số lương còn mang được cái này cái kia về nhà, Cha tôi giỏi lắm mang về được mấy quyển sách làm cảnh trong tủ, thời giờ sách vở không quý bằng bánh xà bông sở mỹ. Cũng may mẹ tôi nhờ quen biết nhiều nên kiếm tiền bằng cách mua bán hột xoàn. Tôi là con út trong số năm người con của mẹ. Đặc biệt, mẹ tôi có mình anh Kha là trai. Nhà nhiều con gái nên Mẹ lo canh giữ cũng mệt nhoài. Hai chị lớn học tận Sài gòn. Thịnh thoảng mây mù kéo về là hạnh phúc gia đình lung lay. Tất chỉ vì mấy chị em tôi chưa ai có chồng. Mẹ thở dài hoài mỗi khi ăn cưới con gái người ta về. Có cau trầu trà cốm của ai biếu, chị Tố Khanh lại nháy tôi trốn mẹ lui lui.

Hai chị lớn lấy cố chưa học xong, phần chị Khanh đã có người yêu đợi chờ, anh lính tàu bay, nên Mẹ có vẻ lo lắng lắm.

Mẹ không muốn tôi vào đại học, vì lúc sinh tôi vài ngày có giặc tới, Mẹ Ôm tôi ngồi trong hầm tối, bom đạn ì ùng rơi khắp nơi. Mẹ Ôm chặt tôi nước mắt dòng dòng. Cha tôi lạc một nơi, Mẹ ngồi trong hầm sâu với đứa con đỏ hỏn khóc ngằn ngặt từng hồi. Rồi bom nổ ngay miệng hầm, trời đất rung chuyển, Mẹ ngất đi. Cha trở về bới đất tìm Mẹ nhờ tiếng khóc chết lặng từng hồi của tôi. Thật lạ lòng cả hai mẹ con tôi đều sống. Từ đó tôi đau ốm hoài, đêm đêm mẹ ru tôi ngọt mềm điệu ca dao Nam Bình thương nhớ, cho tôi lớn lên trong chiến tranh. Tôi yếu thần kinh cũng vì thế, cả nhà dồn hết yêu thương cho tôi. Tôi trở thành một con bé lẳng mạn và khó thương nhất nhà. Mặc cho hồn tính đa sầu đa cảm đó, tôi tìm đến cha Duy những chiều đẹp trời. Những chiều hoàng hôn vàng say trên sông Hương.

Những chiều mưa thu bay bay con phố nhỏ bụi hồng của đất trời giăng giăng trên bờ cỏ mịn, trên những hàng cây cao.

Tôi tìm đến chàng với lòng ngây say, với nỗi muộn phiền. Tình là thâm kín, nhớ là xót xạ Cha với nốt sầu dạ khúc. Cha với lời thánh ca lâng lâng siêu thoát. Cha với cung ngân tình xưa lắng phủ. Tình yêu dâng lên cao ngút ngàn rồi tình lắng xuống hun hút sâu. Tôi vẫn chưa hôn chàng được lấy một lần, vẫn chưa một lần thâm thì chữ yêu.

Nhiều khi tôi nhìn môi chàng, nét môi chỉ biết nhếch nửa bờ, nửa xa cách

nửa gọt thềm đăm mệ Tôi nhìn đến ngây đến dại cả mặt mày môi miệng. Máu căng căng trong xác thịt dầy thì. Tôi ngồi phịch xuống ghế, hai tay buông xuôi mà hồn chới với tiếc quay tiếc quắt cơn yêu nồng nàn chỉ mình tôi biết tôi. Tôi thì thào:

- Cha!

Chàng cười nhẹ:

- Kim lại đau đầu phải không? để cha dạo sâu khúc cho nghe nhé. Kim thích Chopin nhất phải không?

Tôi buồn bã gật đầu, hình như chàng biết lúc nào tôi sắp nổ loạn, chàng chỉ cần ngồi trước phím đàn, âm thanh rung lên thánh thót, bay trong chiều tà, có mây bay lảng vảng, có chim sẻ bay lượn trên đỉnh tháp nhà thờ cao vút. Hồn tôi lắng xuống, tình mềm như lá cỏ, môi run như cánh hoa. Tôi đành ngồi im yêu thầm chàng cho đến lúc ra về. Một mình trên đường vắng, nghe xác lá khô rơi trên mặt đường nhựa, nhìn dòng sông lạnh lùng trong dáng chiều. Tôi rưng rưng thương mình. Bao giờ? bao giờ chàng mới hiểu tình tôi. Chiều đã tàn, mùi hoa bưởi ngào ngạt tỏa hương thơm ngát ngây. Tôi lúi thủi leo lên giường đợi chờ giấc ngủ. Từ chiều nào đã yêu, hồn bỗng lao đai trong thương nhớ khi rời xa tiếng đàn của chàng. Đêm đêm tôi trần trọc mơ tưởng, nhiều khi tôi nghĩ chàng cùng yêu, cũng nhớ thương như tôi đang nhớ từng giây từng phút. Nhưng tất cả chỉ là ước mơ, tôi vẫn buồn bực trách thầm mình mỗi khi tạm biệt chàng ra về.

Tôi đi vào giấc ngủ với đôi mắt thâm thẫm suy tư như hang tối của chàng. Dù không tin tưởng giờ giấc của mấy ông hàng không, Mẹ vẫn bắt cả nhà đi đón hai chị tận Phú Bài như thường. Mẹ tuyên bố:

- Kỳ này nhất định nhà mình phải có đám cưới, con gái chình ình cả bấy trong nhà coi chướng quá. Người ta lấy nhau rần rần, nhà mình cứ im lìm hoài. Họ hàng xàm xì xấu hổ quá.

Tôi nũng nịu:

- Dạ, Mẹ gả mấy chị đi, con út ít ở nhà tằm trầu cho Mẹ.

Mẹ lắc đầu:

- Không út ít trầu cau chi hết, gả con trước, con học thể đủ rồi.

Tôi chưa nản:

- Mô có được, gả con trước mấy chị họ cười chết mạ Oi...

Mẹ thở dài:

- Thì có ai muốn rứa mô con, con khuyên, con kỳ cứ đòi học xong rồi mới tính. con Khanh ni thì mê tít thò lò thẳng lái tàu bay, chờ bao giờ nói mới cưới được. Con với cái khổ chi lạ Mạ nhất định rồi, chỉ con cho mạ ăn trầu ngay được thôi. Mạ sẽ lấy cố út ít học rứa đủ rồi.

Tôi nhăn mặt:

- Con nhỏ síu siu đau ốm hoài, ai chịu cho nổi chứ.

Mẹ giận:

- Mạ biểu đừng có cho ai biết bệnh mình, lỡ mạ chồng con nghe được phải phiền không.

-Trời đất, phải cho họ biết chứ.

-Thì hỏi cưới xong mạ sẽ nói. Hơn nữa, con chỉ yêu thần kinh sơ sơ, chứ điên khùng, lao cùi chi mà quýnh lên rứa hỉ?

Tôi tiu nghiu đứng im trong sân bay lộng gió với đất đỏ mù trời. Tóc mẹ loáng thoáng bạc, khuôn mặt buồn buồn ngong ngóng hai đứa con học xa về thăm nhà. Hành khách lần lượt bước xuống, mẹ che tay ngửa mặt tìm hai chị:

- Kỳ chưa, răng chưa thấy chúng nó xuống hỉ?

Anh Kha hề hề:

- Chưa mô, hai bà còn tô môi, tô mặt đã đời mới ra mắt mạ nờ. Mạ không biết tính mấy bà cô nhà này à? máy bay nó quần chặc tái xanh tái xám chi đây.

Anh Kha rứa mà giỏi, hai bà chị của tui tươi cười giữa khung cửa hẹp của phi cơ má phơn phớt hồng, môi hây hây cười. Anh Kha hét:

Mạ thấy chưa, con đi guốc trong bụng mí bà này mà.

Mẹ không kịp nói gì nữa. Mẹ chạy a lại, mừng mừng tủi tủi, làm như đã xa hai chị mấy chục năm không bằng. Vòng tay mẹ Ôm lấy hai con xa của mẹ, Mắt mẹ sáng rực. Tôi cười không tròn nụ để đón chị tôi. Tôi chóng mặt ghé gối, phi cơ, cánh đồng cỏ típ tấp, mẹ, chị anh quay mòng mòng trong đầu

tôi. Mẹ đi giữa hai chị tíu tít nói cười. Không ai thấy chàng của tôi lẫn trong đám hành khách đủ sắc áo của Sài Gòn hoa lệ, không ai thất chàng vui cười xách va li cho một cô gái trẻ. Chàng mặc đồ thường, không còn chiếc áo chùng thâm lứt thướt, có lẽ vì thế mà mẹ tôi không nhận ra chàng để vòng tay chào:

- Lạ cha ạ.

Cũng như chàng không còn lòng dạ để ngó thấy tôi trừng trừng nhìn chàng đi cạnh cô ấy. Cô ấy đi sát vào chàng, chàng nghiêng vai nghe cô ấy thì thầm thì phải. Mẹ tôi kéo hai chị đứng khuất sau chiếc xe vận tải lớn để tránh nắng. Tôi trơ mặt nhìn họ đưa nhau vào quán giải khát. Chàng kéo ghế cho cô ấy, chàng nói cười luôn miệng, cô ấy thì nhõng nhẽo không chổ chê, cô ấy xinh lắm, đôi mắt tròn long lanh như mắt thỏ, tóc uốn cao nhí nhánh và trẻ trung lạ lùng, tà áo dài hippy vui mắt thỉnh thoảng vờn chân chàng.

Chàng chịu đựng cô ấy từng chút một. Tôi căng mắt ngó chàng thân mật bên cô ấy, tim tôi như ngừng đập, hơi thở nặng như vương mắc nghẹn ngào. Tôi lao đảo dựa vào thành xe bồn. Mặt tôi tái xanh tái xám, cắt không còn chút máu. Tay chân bủn rủn như người liệt gân. Chàng đó, cười với người ta, uống với người ta, mặc tôi chết cay chết đắng ngó chàng.

Cô ấy bỗng đứng lên, chàng đứng lên theo, tôi tím gan, tay đè lấy ngực. Cô ấy đứng sát vào chàng chung đôi để nhí nhánh đo chiều cao với chàng.

Cô ấy thấp hơn chàng, họ cười hớn hở đưa nhau ra xe. Tôi lao đảo trong nỗi đau ngấm ngấm, tối rướn người, rồi tôi mệt nhọc nhìn họ chui vào xe với nhau. Mẹ tôi kêu:

- Ơ con Kim, chết con tôi rồi, sao thế này?

Chị Tố Kì đưa tay đỡ tôi:

- Chi rứa? Chi rứa Kim?

Chị Tố Khanh nói:

- Chắc trúng gió rồi, con ni tội thiệt, học đêm quá đây mạ ạ, đừng cho nó học nữa mạ.

Mẹ tôi hốt hải:

- Con mệt lắm không, khổ chi lạ, biểu ở nhà không chịu.

Tôi cười như mếu:

- Không can chi mô, con hơi chóng mặt, mạ đừng lo.

Chị Tố Khuyên la:

- Ủa răng Kim khóc, răng rứa?

Anh Kha bô bô:

- Cô út ghen đó mà

Tôi tái mặt:

- Ghen! Anh nói em ghen?

Tôi ghen thật trời ạ, nhìn người ta âu yếm nhau, tôi khổ sở mà không nói ra được. Chàng yêu cô ấy chẳng? rõ ràng tôi là đứa ngu, tôi đã dại dột tôn thờ chàng như ngôi cao thần tượng, tôi kính trọng đời tu trì của chàng, âm thầm yêu chàng, không dám mơ ước một lần đan tay nhau. Tôi cắn răng bao nhiêu buổi chiều nồng say, thèm nói lời tình, để bây giờ nhìn chàng nâng niu xách vali cho cô ấy, nhìn chàng dịu dàng đi với người ta.

Anh Kha cười:

- Mạ mừng hai chị quá bỏ quên nó, nó tức nên ăn vạ đó mạ.

Mẹ nghi ngờ:

- Thiệt không Kim? con trúng gió hay làm nũng mạ hở con?

Chị Tố Khanh sờ trán tôi:

- Nũng chi, nó lạnh toát đây nè, cho vào xe cạo gió ngay, e nguy đó mạ, con ni nó to gan lớn mật lắm không chịu nói mô.

Mẹ hối anh Kha:

- Kha đi lấy xe vô mau lên Kha.

Tôi chán nản:

- Con khỏi rồi:

Mẹ lắc đầu:

- Không được phải cạo gió, trời lúc ni độc địa lắm, đau nặng thì khổ.

Tôi mệt mỏi buông xuôi. Tôi miên man tưởng tượng cảnh họ ngồi trên xe với nhau. Nước mắt trào ra nhưng tôi nhút định nghĩ rằng lại không nức nở một lời...

Mẹ sức dầu đầy người tôi, rồi cả nhà tíu tít cạo gió cho tôi, những đường máu đỏ nổi lên, rát da rát thịt cùng không bằng chàng hớn hử trên đau đớn muộn phiền của tôi. Tay mẹ dù mềm dù nóng, mắt chị dù thương dù xót cũng không nguôi được mắt họ nhìn nhau, cùng không quên được áo nàng quần nhẹ bước đi nghiêng của chàng. Tôi ghen chết được, dù tôi không có quyền ghen. Tôi im lìm bên mẹ cho đến lúc anh Kha ngừng xe trước hiên nhà. Mẹ dìu tôi vào phòng quay lại nói với cha:

- Con bị trúng gió, ông đi mời chú Đạt đến xem cho con.

Tôi ân hận:

- Không, cha ở nhà với con, con chỉ chóng mặt sơ sơ thôi mà.

Cha bình tĩnh hơn mẹ:

- Con nói đúng, bà chút chút là nhờ bác sĩ, để nó nằm nghỉ một chút đi.

Cả nhà ùa vào phòng tôi, cha nói:

- Thôi để nó nghỉ, bà lo cơm nước đi chứ.

Tôi nằm một mình đăm đăm nhìn lên trần nhà trắng, hồn dật dờ như hình như bóng. Tôi nghe nước mắt mặn trên môi khô Tôi nghe tình cay xé như ớt, tôi chua chát hiểu rằng tôi đã yêu chàng quá nồng nàn rồi. Tôi đau khổ hơn cả những người vợ bị chồng bỏ rơi, họ có quyền khóc lóc, có quyền đánh ghen nhân tình của chồng. Còn tôi, tôi âm thầm chứng kiến cảnh người ta chiu chuộng nhau, tôi âm thầm khóc cho tình yêu đơn phương. Tôi hận chàng, tôi muốn xua đuổi hình ảnh chàng ra khỏi tim óc tôi. Nhưng càng giận, tôi càng nhớ tiếc quay quắt thêm.

Mẹ mang cháo cho tôi với những lời âu yếm thiết tha, tôi gục đầu vào ngực mẹ tôi:

- Mẹ ơi, con khổ quá!

Mẹ tôi lo lắng:

- Ai làm con khổ? chuyện chi mới được chứ?

Tôi nghẹn ngào:

Con, con...

- Con nín đi, thủng thẳng rồi tính, con sợ lấy chồng phải không?

Không hiểu sao tôi lại gật đầu:

- Mẹ cho con ở nhà mãi với mẹ nghe.

- Con ni thiệt, thôi ăn cháo đi, lấy chồng thích chết còn làm bộ hỉ.

Mẹ lui ra ngoài, tôi mím môi lại nhứt định không thềm khóc. Tôi ghét chàng rồi. Chàng ra tận sân bay đón họ, chàng đâu còn thấy tôi nữa đâu. Nụ cười của chàng đã cho người ta mất rồi.

Tôi mất chàng ngay khi chưa được chàng. Biết đâu, tôi đại khờ tôn kính chàng, không một lần dám mơ hôn, và bây giờ họ hôn nhau. Chúa đâu cấm nổi chuyện này. Con bé chẳng kiểng chân bên chàng là gì? Nghĩ cảnh họ hôn nhau, tôi run lên vì giận. Nằm im trên giường với cơn hờn tủi mãi rồi tôi cùng thiếp đi...

Tôi không gõ cửa, tôi nhớ chàng quá nên vội tìm đến chàng. Buổi sáng, trời trong xanh, những đám mây lang thang đây đó. Chàng ngồi một mình với sách trên tay, tôi rón rén như con mèo nhỏ tiến đến gần chàng. Rồi tôi vòng tay ôm lấy cổ chàng. Chàng mặc đồ mát không áo chùng đen ngăn cách nên tôi mê đắm đợi chờ. Chàng quay lại:

- Kim, Tổ Kim của cha.

Tôi nũng nịu:

- Cửa anh, bỏ vào sách lễ tiếng "Cha" đó đi. Em yêu anh, Duy a.

Chàng dịu dàng hôn lên mắt tôi:

- Sợ chưa Kim?

- Không sợ mô, hôn như trong ciné đi anh.

Chàng vuốt tóc tôi vào rà môi trên má tôi. Tôi vít đầu chàng xuống:

- Không hôn môi Kim cơ.

Chàng cúi xuống, tôi ngồi gọn trên đùi chàng, hé môi đợi chờ.

Tôi khép mắt hôn chàng, tôi vòng tay giữ chàng.

- Kim, anh yêu em.

Tiếng chàng nhẹ như gió thoảng.

- Cộc, cộc... cộc...

Tôi giật mình rời vòng tay chàng, người con gái chừng mắt nhìn tôi như nhìn một tội nhân. Áo nàng đỏ rực hờn ghen, Nàng lừ lừ tiến đến gần tôi, và thật bất ngờ, nàng dang tay tát tôi. Tôi choáng váng thét lên đau đớn, những

móng tay sắc như lưỡi dao cào nát mặt tôi. Máu đỏ trào ra dòng dòng, chàng ôm nàng bỏ mặc tôi một mình trong cơn đau. Họ đi nhau về hướng mặt trời mọc. Lạ kì chưa, nàng mặc áo cô dâu, tôi gào lên thê thiết. Mồ hôi toát ra như tắm. tôi nước nở gọi chàng.

- Kim, Kim tỉnh dậy đi con, con mơ chi mà hét to rúa Kim?

Tôi bàng hoàng nhìn mẹ, thì ra tôi mơ Mẹ vuốt những sợi tóc bê bết trên trán tôi:

-Tội nghiệp con mạ quá, con mơ chi rúa con?

Tôi kê đầu trên đùi mẹ:

-Con bị người ta cào nát mặt, máu chảy nhiều biết mấy. Tại sao con mơ kì rúa mạ?

- Không can chi mô, tại con mệt đó mà. Lần sau đừng thức khuya nữa hỉ. Độ này con lạ quá, có chuyện gì kể mạ nghe đi con.

Phải cho tôi đừng yêu một ông cha để kể lể khóc lóc với mẹ. Tôi lắc đầu, Mẹ dò dẫm:

- Con có bạn trai phải không? Nói với mạ đi mạ sẽ giúp con.

- Không, Mạ đừng hỏi con nữa. Con đau đầu quá đi mất.

Mẹ ngồi với tôi cho đến sáng, tôi miên man nghĩ về giấc mơ của mình. Tôi không ngờ những buổi chiều nghe chàng dạo đàn đã nung nấu tình tôi cuồng say đến mất này. Tôi nhất định đến chàng để cho ra lẽ, tôi không thể nghi ngờ ghen tức mãi được. Ăn sáng xong dù mẹ ngại ngần, tôi nhất định đòi đi cho bằng được.

- Con đi nhà thờ chút mạ ạ, con không thể nghe mạ nằm lì trong phòng được mô.

Mẹ đành chịu tôi sau khi ép tôi đội nón cho đỡ nắng.

- Về sớm hỉ, dang nắng đau nặng khổ mạ lắm đó.

Tôi thần thờ trên những con đường êm mơ bóng cây. Nhà chàng hiện ra dưới lùm cây xanh xao trong khuôn viên giáo đường. Tôi cúi đầu lặng người trên lối đi lát sỏi. Tôi nghẹt thở, máu ứ lên nên đầu tôi choáng váng ngất ngây. Tôi nặng nề trên từng bậc tam cấp. Phòng chàng ru đưa tiếng đàn ngọt ngào. Tôi nín thở kiếng chân nhìn vào cửa sổ. Tại sao tôi làm thế trời

ơi! Tay tôi run run vén rèm cửa sổ phòng chàng. Chàng đó dáng nghiêng bên dương cầm, mười ngón tay hoa lướt lên trên phím ngà. Nàng đứng bên cạnh người tôi yêu, miệng cười hớn hở, mắt môi no nê, chắc họ vừa hôn nhau, chắc họ vừa thương nhau. Tôi ngả vào tường, rồi tôi vùng bỏ chạy. Tôi lang thang thở than dưới những hàng cây cao, cỏ hoa thì thầm chia buồn, Tôi không khổ nữa, tôi chôn tình yêu tận đáy lòng xót xa, tôi vùi thơ ngây trong mù mù tăm tối. Lối quen đưa tôi về nhà. Tôi lén vào phòng, nằm chết dí trên drap lạnh. Tôi nhìn lên trần nhà, mắt môi khô sẹ Tôi ghét nàng, tôi muốn chạy đến đó tung cửa ủa vào mà cắn mà nghiền, mà xâu xé người đã cướp sống chàng của tôi. Tôi thèm có một lưỡi dao thật sắc để giết nàng. Người tôi vụt nóng như than trong lửa. Tôi mê man nguyện rửa nàng, tôi mê man gọi tên người tôi mê đắm. Nửa mơ nửa tỉnh, tôi thấy mẹ thấy cha, thấy anh, thấy chị vây quanh giường tôi. Hình như mẹ bảo cha, bảo anh chị "lui ra để con cho tôi".

Hình như mẹ một mình nhỏ nước mắt thương tôi, hình như tiếng mẹ ngọt rót bên tai:

-Con, con của mẹ, mẹ biết rồi con ơi, con yêu cha Duy phải không? con đại đột quá. Thôi được, đành vậy, Mẹ sẽ mời cha đến thăm con...

Mẹ dàu dàu suốt buổi bên tôi, hình như mẹ ngại ngần trước một quyết định ghê gớm nào. Thỉnh thoảng mẹ sờ trán tôi, rồi buổi chiều mẹ gọi cha đến bên tôi trong mê chìm say tỉnh, tôi nghe mẹ thì thào:

- Dù sao cũng phải cứu nó, tôi liều đi mời cha đến vậy.

- Con đến nỗi nào mà làm phiền cha, bà.

- Không, nó thích nghe cha đàn, con tôi, tôi hiểu, chứ để nó mê man riết nó lịm người luôn cả tuần như lần trước thì nguy hiểm lắm. Ông không hiểu con tôi.

Rồi mẹ đi, tôi mệt mỏi thiếp đi bằng hình ảnh lung linh của chàng. Bao nhiêu lâu tôi không biết, chỉ biết khi tôi mở mắt ra, chàng đứng đó nụ cười gằn gũ, ánh mắt tha thiết. Người tôi run lên, chàng hỏi tôi:

- Kim khỏe chút nào chưa con?

Mắt tôi căng đau nhìn nàng bước vào với mẹ tôi, nàng thản nhiên đến gần

chàng:

- Anh ơi, nhà của bác cổ kính lắm cơ em thích vườn cây ghê là.
- Thưa cha, con định xin phép cha cho cô ở đây chơi vài ngày với cháu Kim cho vui, ở bên nhà xứ mãi cùng buồn.

Tôi tròn mắt nhìn mẹ, chàng dịu dàng quay sang cô bé:

- Em nghĩ sao?

Chàng nhìn tôi nói tiếp:

- Em gái út của cha ở Sài Gòn ra chơi đó Kim. Giá Kim không đau, cha nhờ Kim đưa nó đi chơi cho biết Huế thì đỡ quá.

Cô bé hồn nhiên nói:

- Em tên Lê Dung chị ạ chị để tóc thề xinh ghê nhi?

Niềm đau vụt tung cánh, tôi cười thầm một mình, thì ra em ruột của chàng.

Tự nhiên tôi mến cô bé, người mà cách đây vài phút tôi ghét cay ghét đắng.

Tôi nắm tay Dung:

- Xin phép cha ở đây chơi với Kim đi Dung.

Dung nheo mắt:

- Em có thể đi chơi với chị hai ngày, chỉ sợ chị than mệt thôi. Em phải thi hành lệnh của mẹ em lo sắc thuốc bắc cho chạ Vụ hè này anh không thềm về Sài Gòn chị ạ Mẹ em cân cả chục thang thuốc bắc, bắt tội con bé quạt than bằng thích.

Chàng cười mỉm:

- Dung hư ghê, chưa gì khoe hết với bạn, nói xấu anh nhé.

Dung cười khúc khích:

- Sờ ơ ai dám, Mẹ cưng anh quá trời, làm cha rồi mà Mẹ lo đêm lo ngày.

Mẹ tôi nãy giờ vẫn cười cười, bây giờ mới lên tiếng:

- Thưa cha, hai cụ ở Sài Gòn ạ?
- Vâng hai cụ tôi ở với cô út này đây, nó làm nũng cả ngày ấy mà. Lần đầu tiên nó rời mẹ đó bà, đêm ngủ cứ khóc rưng rức.

Dung kêu:

- Ố hơ, em lớn rồi chứ bộ, cao gần bằng anh đó thôi.

Mẹ tôi cười xòa:

- Rửa thì ở với cô Kim nhà này rồi cha ạ, lớn người rửa chứ con nít lắm, chả biết chi cả, con lo ghê cha ạ.

Chàng nhìn tôi, thoáng nhẹ như áng mơ, một ru êm ngọt ngào, một lời thầm thiết thạ Tôi run run ngón tay gầy hờ cầm vài sợi tóc mây mềm thơm mùi cây cỏ, để trên đôi môi se se khao khát vì cái nhìn của chàng.

Chàng nói:

- Thôi xin phép bà, tôi còn vài việc nữa. Con nghỉ cho khỏe nha Kim.

Tôi chơi với, nhưng chỉ biết nhìn chàng:

- Cha, cha cho Dung ở chơi với con chiều ni hỉ?

- Tùy Dung, Dung ở lại cũng được chiều anh cho xe đón.

Dung gật đầu:

- Vâng ạ, em phải chơi với mấy chị Huế, về Sài Gòn kể cho tụi bạn nó lác mắt chơi.

Mẹ tôi tiễn chàng ra tận xe, Dung quay vào với tôi:

- Chị biết không chiều qua đi ngang qua trường Đồng Khánh em bắt cha dừng xe cả giờ cho em ngắm tóc thề của mấy chị đó, giờ ơi xinh kinh khủng, áo trắng bay, tóc thề buông lơ, em mà còn mê nữa là mấy ông, ở Sài Gòn tụi em ít mặc quần trắng lắm cơ, bụi lắm chị a.

Dung nói như chim hót, tíu tít như trẻ con. Tôi mỉm cười:

- Chị thấy Dung mới đẹp, tóc ngắn coi nhí nhảnh hơn chứ.

Dung mân mê từng sợi tóc của tôi:

- Chị gội đầu bằng thuốc gì mà tóc đen như mun thế chị?

- Có thuốc men chi mô, bồ kết nấu với xả ấy mà, để chiều chị nói với Mẹ chị nấu cho Dung một nồi hỉ.

Dung lắc đầu:

- Xời ơi, đâu có được, tóc kiểu em mà gội là hư liền, nó tung ra lộn xộn khóc thét lên được chứ bộ.

- Răng rửa? Răng kỳ rửa?

- Tóc kiểu con trai mà lị, quê ơi là quê.

Tôi cười với Dung, Dung cười mở và vui tính, tự nhiên tôi thương Dung như em ruột, có lẽ vì Dung có đôi mắt và nét hao hao giống chàng. Cơn sốt hờn

ghen nhẹ tênh trong người, tôi không uống thuốc mà khỏi đau. Tôi rủ Dung:

- Ra vườn chơi đi Dung, mùa ni có nhãn rồi, ngọt ác lắm Dung nớ.
- Thích nhỉ, cho Dung ăn ví.
- Được chứ, cây nhà lá vườn mà Dung.

Mẹ tôi hốt hoảng:

- Chi rứa? Con sốt mà Kim, để Mạ nói tụi nó hái cho.

Có tiếng chị Khuyên, chị Kỳ léo nhéo từ con ngõ hẹp có hai hàng đậu thưa:

- Răng công chúa ngọc thể đã yên chưa Mạ? Thuốc đây tốt nhất Huế đó nghe.

Hai chị tôi như đôi bướm lượn, áo lụa vàng giữa hàng cây xanh

- Chị của Kim đó Dung, mới ở Sài Gòn về đó.
- Chà, coi kìa chị Khuyên, mình lo chạy thuốc, cô nương tươi như hoa rồi, uống công chưa?...
- Có em cha Duy ra chơi đó, các con hái nhãn lồng đầu mùa đãi khách hỉ, mạ đi đặng ni có chút việc.

Chi Tổ Khuyên reo:

- Rửa hả, rửa hả, hoan hô em gái nhà nhạc sĩ.

Chị Tổ Kỳ hỏi Dung:

- Đàn có hay bằng cha không em? Chà, áo mô mà đẹp ri?

Dung cũng không vừa:

- Đẹp sao bằng mấy chị, áo lụa vàng đẹp như hoàng hậu ngày xưa.

Tổ Kỳ cười:

- Giỏi! tán khá lắm, gái Bắc có khác, nhà chị đến bốn mẹ hoàng lện, vua mô cưới cho đủ hả em. Rửa nên tụi chị đợi mòn tim mà vẫn "sô lô" đây cưng.

Tổ Khuyên nói:

- Chờ chút nghe, chị thay áo hái nhãn cho mà ăn.

Hai chị đi vào nhà, tôi quay sang Dung:

- Nhà Kim vui lắm, còn nguyên bốn cộ Mạ Kim rên hoài đó Dung.
- Chả bù nhà Dung toàn con trai, bắt nạt Dung tối ngày.
- Thích nhỉ, Dung con út hả?
- Dung có sáu anh trai, cha là người thứ hai, anh cả ở ngoài Bắc mất rồi.

Anh bỏ nhà đi kháng chiến biên biệt rồi ở lại luôn.

- Còn mấy anh kia mô?
 - Anh kể Dung học ở Đức, hai anh kia đi lính, một anh dạy ở Văn Khoa.
- Trong khi hai chị lo hái trái cây, tôi đeo theo Dung để hỏi chuyện chàng:
- Cha có dữ không Dung?
 - Không, làm bộ nghiêm nghiêm chứ hiền khô à. Dung đòi gì anh ấy cũng chiều hết. Mẹ Dung quý anh ấy nhất nhà đó chị.
 - Cha học đàn khi mô mà hay quá vậy Dung?
 - Từ lúc nhỏ xíu ấy. Dung cũng biết nữa, có điều Dung đàn còn yếu lắm.
 - Chút nữa Dung đàn Kim nghe hỉ?
 - Chị có piano hả?
 - Ờ, tại thấy cha đàn hay quá chị đòi mẹ mua cho bằng được, định nhờ cha dạy mà còn ngại quá.
 - Gì mà ngại, ông thích nhạc lắm.
 - Dung hỏi giùm chị đi.

Tôi đỏ bừng hai má vì tiếng chị xưng với Dung, Dung vô tình:

- Anh Dung thích uống thuốc bắc, thích nghiên cứu chữ Hán, tử vi, với văn minh đông phương lắm, ở Pháp cả chục năm mà ông giỏi chữ Hán mới kỳ chứ. Mẹ Dung năm nào cũng xắt thuốc hoa xinh dương cho cha uống mỗi vụ hè.

Tôi tò mò:

- Răng uống thuốc hoài rứa Dung?
- Thuốc bổ í mà.
- À Dung có biết tại sao cha đi tu không?
- Không, đi từ nhỏ cơ mà.
- Như rứa, như rứa, cha chưa yêu ai bao giờ hả Dung?

Dung trở mắt nhìn tôi, tôi bối rối:

- Chị đùa đó mà, Dung không biết đùa hỉ?

Dung cười:

- Lạ há, mấy chị Huế ở ngoài đường hiền khinh khùng, nghiêng nón che mặt hoài không dám nhìn ai, đi cũng ríu ríu thấy tội là, thế mà ở nhà phá như

điên hơn cả em nữa.

Tôi cười nho nhỏ:

- Dung cũng ghê đó, mới ra Huế mà đã nhận xét dữ quá hỉ.

Chị Tố Khanh xách giỏ về:

- Chao ui tui đi chợ cho mấy ông ở nhà tán dóc hỉ. Sướng chưa tề.

Tố Kỳ nói:

- Có khách quý tới đó bà ơi, em cha Duy, liệu liệu cãi nhau, cô bé cười chết hỉ.

Bốn chị em tôi léo nhéo trong vườn, léo nhéo ngoài ngõ, vây quanh cô bé có mái tóc con trai. Dung cười chúm chím đôi môi lúm dông tiền trước những câu hỏi của bọn tôi.

- Mấy cô saigon có nhiều bồ không Dung?

- Kim hỏi chị Kỳ, chị Khuyên ấy.

Tố Khanh nói:

- Đừng hòng khai thác Kim ơi mấy cô nhỏ ni khôn dữ lắm tề.

Tôi chỉ muốn ngồi riêng với Dung, để hỏi về chàng. May quá mẹ tôi về gọi mấy bà chị tôi vào phụ nấu cỗ. Tôi lôi Dung về khu vườn có những cụm violette tím tím chính tay tôi trồng.

- Dung coi nì, để thương hôn, Kim trồng đó, có hoa rồi đó, Dung thấy không?

Dung nặc nhiên hỏi:

- Hoa gì kỳ thế nhỉ, Dung có thấy nó nở hoa nào đâu, sao Kim bảo có bông rồi?

Tôi trêu Dung:

- Rứa là chính Dung quê rồi hí, hoa người ta nở rồi mà không thấy, quê.

Dung tròn môi:

- Đâu nào?

- Hay là Dung cận thị chín độ rồi không thấy chi nữa.

- Không, Dung thích cận để đeo kính thấy mờ, mà có độ nào đâu.

Tôi bật cười ngồi xuống bên chậu hoa, nâng nhẹ hàng lá xanh.

- Nè, thấy chưa hoa nó núp dưới lá chứ bộ hoa thăm kín mà lị. Dung không

biết khi người ta yêu thầm người nào, người ta tặng hoa violette ả.

Dung xà xuống chậu hoa:

- Biết chứ, dễ thương ghê Kim hỉ. Kim thích violette lắm hử?

Tôi chợt buồn tôi bắt đầu ướm nụ hoa thầm kín từ một chiều thoáng yêu, chiều mà chàng dạo serenata cho tôi nghe, tôi biết tình yêu mình mãi hoài thầm lặng nên tôi thương những cành tim tím núp dưới la xanh vô ngần.

Thoáng mây mờ về che mắt xanh lơ:

- Ở tại Kim cũng yêu thầm người ta ấy mà.

- Hà? yêu thầm? sao kỳ thế Kim?

- Yêu mà không nói ra được đó.

- Mấy chị người Huế lãng mạn ghê nhỉ. Tụi bạn Dung yêu ai nó bắt người đó liền tay, để Dung vẽ cách cho chị bắt họ nhé, đại chi đau tim một mình, đau hai người mới thú.

Tôi đỏ mặt:

- Thôi đùa đó, đừng mách cha nghe Dung.

- Ối ăn thua chi, người ta xưng tội ổng quen qua mà

Hai đứa đang rầm rì về hoa tím thầm kín, có tiếng mẹ gọi:

- Kim ơi, vô đi con, chơi vườn lâu lại sốt nữa cho coi. Mời cô Dung vào dùng cơm con hỉ.

Khi tôi bước vào phòng khách tôi sửng ngơ vì có mợ Phủ ngồi bên mẹ từ lúc nào. Anh Kha đang nói chuyện với một người con trai lạ. Mặt tôi nóng bừng, tôi linh cảm đó là Minh. Dung nắm chặt tay tôi, cô bé có vẻ run, vậy mà tôi tưởng Dung dạn dĩ cơ chứ. Mắt Dung chớp chớp nhìn Dung, Mẹ tôi nói:

- Chào mợ Phủ đi con, anh con về đó tề.

Minh tiến về phía tôi, tôi cúi đầu:

- Chào mợ, chào anh.

Mẹ tôi cười:

- Cháu lớn xác chứ vụng về lắm, chưa biết chi cả. Gặp cô Dung em cha Duy nó mừng tíu tít a mợ.

- À, em gái cha đó hả mợ Huyền?

Dung lí nhí đáp lại. Tôi nhìn Minh chàng khá đẹp trai một vẻ đẹp trí thức. Nhưng lòng tôi không gợn một chút xao xuyến, bao nhiêu ngây ngất tôi đã cho chàng.

Mẹ tôi nói:

- Con đưa anh vào phòng học đàn cho anh nghe đi con.

Minh lịch sự:

- Thật hân hạnh, Kim nhiều tài quá.

Tôi nhìn mẹ:

- Thưa má, con mới học mà. Để Dung trở tài đi má con chịu thôi.

Mợ Phủ hỏi:

- Mợ huyện mua đàn khi mô tôi không biết hỉ?

- Nó đòi hoài đòi hủy a mợ. Con với cái tính răng chừ.

Anh Kha lặng lẽ đưa Minh sang phòng học, tôi nhất định không ngồi vào đàn, mượn cố có cây dương cầm Lệ Dung. Cuối cùng Dung đành chiều theo lời tôi. Tiếng đàn thánh thót vang trong căn phòng nhỏ, dáng Dung buồn trước phím đàn, đôi mắt tròn đen như hạt nhãn xanh. Mẹ vô gọi ra để dùng cơm, mẹ hơi khó chịu khi thấy Dung đàn cho Minh nghe.

- Em nhạc sĩ có khác, chịu khó trở tài ghê hỉ.

Cả nhà ngồi vào bàn ăn, mẹ nói nhỏ khi nháy tôi xuống bếp;

- Chi kỳ rứa, con phải chịu Minh đi chứ, răng nhường cho Dung hoài rứa, mẹ không bằng lòng con để Dung đàn, nó mê Dung thì mần răng chứ. Răng con ngu rứa Kim.

Tôi lâu bầu:

- Mẹ kỳ rứa con mới học, đàn chi được mà đàn, người ta cười cho thúí đầu.

Mẹ nghiêm mặt:

- Phải nghe mẹ con không được lì, nó bảnh rứa con chê nổi gì, đòi lấy vua hỉ? Thời chừ bác sĩ là nhất.

Chi Tố Kỳ bẹo má tôi:

- Sướng hỉ? Có chồng trước chi, lại đẹp trai nữa, ngon lành chi lạ.

Tôi nguýt dài:

- Cho chi đó đây không ham mô.

- Thật không em? Cha, sợ khóc hết nước mắt bi chừ.
- Nói thiệt mà, bác sĩ lấy được sĩ đẹp đôi lắm mờ, tha hồ làm giàu.

Mẹ gắt:

- Ra đi không có đũa, mạ giận chừ.

Tôi ngồi bên Minh và Dung thỉnh thoảng mẹ nháy mắt lại vội vàng cười với Minh. Dung trái lại có vẻ vui mỗi khi Minh ca ngợi tài đàn của nàng. Tôi nhớ chàng nên như kẻ mất hồn suốt bữa ăn.

Rồi màn kịch chấm dứt, Minh và vợ Phủ ra về, Dung cũng về. Tôi bỏ về phòng, mặt cho những lời chọc yêu của anh, của chị, mẹ có vẻ hài lòng:

- Ông thấy chưa tôi chọn rể đâu có xoàng được. Nó có vẻ chịu con mình đó chứ.

Đêm dâng lên, bóng tối từ đâu tràn về mênh mông, trời không có trăng, thấp thoáng vài vì sao tình tự trên nền trời thăm thẳm. Tôi nghĩ đến Minh., đến cha Duy và Dung. Hồn bời bời như tóc rối, tim ray rức xót xa. Tôi không yêu Minh điều đó thật rõ ràng như chiều nào tôi chợt run lên khi ngược mắt gặp cái nhìn vội vợ của chàng. Hình như Dung có cảm tình với Minh. Tôi đã xót xa yêu thầm Duy nên nhìn cử chỉ ngượng ngùng của Dung mỗi khi Minh hỏi nàng. Tôi hiểu rằng cô bé bắt đầu làm người lớn.

Chàng vẫn quay lưng xa lạ, chàng ghé hỏi thăm tôi vài phút rồi vội vàng bỏ đi như bác sĩ ghé thăm con bệnh. Chàng không hề biết tôi sốt hờn đau tủi vì chàng, chàng không thèm ghé mắt xuống tình yêu tôi. Nước mắt lặng lẽ trào ra, tôi mím môi, tôi nắm chặt song sắt cửa sổ. Tôi phải nói cho chàng biết, tôi phải được một lần ấp úng chữ yêu.

- Kim chưa ngủ sao con.

Tôi quay lại gương cười với mẹ.

- Con chưa buồn ngủ mẹ a.
- Con phải giữ gìn sức khoẻ thức đêm hoài hư người hết.
- Dạ mạ đi ngủ đi, con lên giường chừ đây ma.

Mẹ nhìn tôi:

- Sao con lạ vậy Kim. Con nghĩ sao cậu Minh coi lịch sự đấy chứ, mạ định tháng sau ăn hỏi đó. Vợ phủ có ghé tai mạ nói riêng cậu Minh khen con hoài

đó tề.

Tôi thở dài:

- Đừng mạ, con không lấy chồng mô, mạ trả lời cho họ dùm con.

Mẹ kêu:

- Đừng có điên hỉ con không được cãi ma.

Mẹ dịu giọng:

- Tuổi trẻ các con bồng bột lắm, con phải nghe ma, có ai thương con lo cho con bằng mạ không? gả con đi mạ cũng nhớ lắm chớ nhưng mạ phải nghĩ đến hạnh phúc của con.

Tôi rưng rưng nhìn mạ:

- Con thương mạ con thương mạ lắm nhưng con không yêu Minh, con...

Mẹ trầm giọng:

- Mạ biết con yêu cha Duy nhưng không được mô, cha không thể đem hạnh phúc cho con được. Con phải hy sinh cho đời linh mục của cha Hơn nữa, đó có thể chỉ là cơn mê lầm lẫn của tuổi trẻ. Từ nhỏ đến lớn con không quen biết một người con trai nào, pặp cha, phục tài của cha con tưởng là yêu. Không còn lễ luật giáo hội.; người ta sẽ dè bieu? gia đình mình không biết dạy con. Mạ khổ vì các chị con nhiều rồi. Chừ con không cho mạ một chút hạnh phúc đó chắc mạ chết mất. Thiên hạ chê nhà mình không có phước, con gái chình ình không ai thèm rước, mạ chịu chi nổi chừ.

Tôi gục đầu vào ngực mẹ:

- Con hiểu, nhưng lỡ rồi con yêu cha con không lấy ai được nữa.

Mẹ đẩy tôi ra, hai tay run rẩy nâng mặt tôi lên:

- Bộ con đòi lấy cha? không được mô, mạ thương con quá nên hôm qua liều đi mời cha, mạ sợ con đau nặng như lần trước đó. Con xem con Nhã nó lấy cha Nghĩa hạnh phúc đâu, khổ cả hai người.

Tôi ôm mặt:

- Con đau đầu quá mạ cho con một thời gian nữa. Bây chừ thì không thể được.

Mẹ thở dài:

- Thôi ngủ đi, phải nghe lời mạ con nợ.

Mẹ dìu tôi lại giường kéo chăn ngang ngực cho tôi rồi buồn bã đi ra. Tôi vùi mặt vào gối rấm rức khóc thầm. Mưa bất chợt rào xuống, âm thanh buồn dâng lên xa tấp. Tôi nhớ cha, tôi gọi tên người trong hoang vu vắng lặng trong mịt mù tưởng nhớ.

Tôi quỳ trong nhà thờ hồn tôi bị dẫn vật, xâu xé, tim tôi nứt vỡ. Tôi chấp tay nhìn Chúa gục đầu xót thương.

Lạy chúa xin giúp con xa chàng, con yếu đuối quá, con hèn mọn quá. Xin chúa giúp con đừng để con yêu chàng. Xin dập tắt tình yêu đầu tiên của con đi, con thương mẹ con muốn nhà con có đám cưới cho mẹ con vui.

Tôi miên man kể lể với chúa, tôi miên man cầu nguyện. Lạ kỳ hình ảnh chàng càng lúc càng sáng rực nung nấu tình tôi, đôi mắt tuyệt vời lung linh trong tim óc, tha thiết đắm say. Tôi quỳ hàng giờ để xin xa chàng để dập tắt lửa yêu.

Khi tôi đứng trên những vực tam cấp giáo đường, gió từ giòng sông lồng lộng đưa lên, áo dài tôi vờn gió, tóc thề tôi lao đao đùa trên vầng trán đại. Mắt tôi như dại đi nhìn về hướng nhà chàng, căn nhà nhỏ ẩn dưới lùm cây. Tiếng dương cầm lâng lâng bay trong thinh không thương mây nhớ gió. Như kẻ mất hồn tôi thần thờ quay lại. Tôi nín thở trước cửa phòng chàng, tay tôi nóng rang như trở về từ địa ngục, run rẩy gỏ ba tiếng.

Cánh cửa mở ra, chàng nói khẽ:

- Sao Kim khỏe chưa con?

Tôi rưng rưng nhìn chàng. Trời ơi chàng lạnh lùng thế sao? Chàng không biết tôi yêu chàng hay chàng không yêu tôi? Tôi nghiến chặt hai hàm răng cay đắng nói khẽ:

- Kim buồn quá đến cha nghe nhạc cha đàn cho kim nghe đi cha.

Chàng nhẹ nhàng:

- Tiếc quá đến giờ cha ngồi tòa rồi con ạ, lần khác vậy nhé, con về nghỉ cho khỏe nghe Kim.

Tôi đành khổ sở chào chàng. Ôi những bậc đá lạnh, những lối đi sỏi đá với rong rêu. Những hàng đậu hiu hiu trước gió. Mặc tóc thề bay che nửa mặt sần. Mặc cho tóc rối bời bời như mây từng lớp lớp muện phiền kéo về làm

mưa bay. Tôi lang thang dọc bờ sông thẳm lặng, mặt nước êm mơ ngàn đời tha thiết, như gái sông Hương xỏa tóc đợi chờ tình yêu. Tôi mang nỗi buồn theo lối cỏ dại. Tôi yêu chàng, trời ơi tôi yêu chàng, tôi yêu chàng như gái yêu chồng. ngang khúc trường Đồng Khánh, nhưng hàng Phượng chừ trơ cành làm mùa thu tưởng nhớ, những mái ngói đỏ đỏ nằm im trong hàng cây xanh xao. Nó bài thơ từng chồng dọc theo hành lang dài hun hút. Tôi nhớ ngày nào, chưa yêu chàng làm cô học trò nhỏ, mỗi chiều tan trường nghiêng nón lá thơ ngây, mắt chưa buồn, môi chưa đợi tung tăng như chim sẻ nhỏ. Bây giờ tôi khổ vì chàng, chàng không thèm biết, bây giờ tôi yêu chàng chàng vẫn làm ngơ.

Tôi đứng lại lưỡng lự, nhìn lại đằng sau, con đường vừa đưa tôi xa chàng. Tôi đứng lại, tôi phải tỏ Tình, để mãi trong hồn mềm trong tim non tôi điên lên mất. Tôi đi như kẻ miệt mài mộng du. Tôi đứng trong khuôn viên giáo đường rồi đây. Vẳng tiếng đàn chàng, vẳng nắng chảy trên cây. Tôi chậm rãi bước vào giáo đường, vòm nhà thờ cao vút, những con chim se sẽ riu rít cầu kinh trên nóc cao. Không khí im lìm, ngọn đèn nhỏ trên cung thánh hắt hieu màu sáng huyền linh. Tôi quỳ trước mặt chúa, rồi tôi xếp hàng trước tòa giải tội. Chàng đang ngồi đó nghe người ta kể lẽ tội tình. Chàng đang ngồi đó trầm ngâm để tha thứ cho bốn đạo. Chàng sẽ tha thứ cho tôi, tôi xưng tội tôi yêu với chàng.

Tôi vào sau cùng, nên đứng chót hết, một người hai người quỳ đó rồi lui ra. Ngực tôi đập thành thạch, tim tôi căng lên, tay tôi rướm mồ hôi vì hồi hộp. Còn năm người, còn ba người, xấp đến lượt tôi kể lẽ với người tôi yêu. Đến phiên tôi tôi tiến lên. Khoảng cách sao dài thế. Tôi nặng nề quỳ xuống, hơi thở chàng đây mà, thư: hương thơm nhẹ nhẹ mà sao ngây ngất thế. Tôi run run trên hai gối mềm, vòm giáo đường dâng lên, tôi gần chàng quá chỉ cách một tấm màn màu xanh đậm, hơi thở chàng toa? ra trên tóc tôi. Chưa bao giờ tôi gần chàng bằng hôm nay, mờ sau lớp voan mỏng, sóng mũi chàng thẳng tắp, nét môi mờ kiêu sa. Tôi thì thào:

- Thưa cha con xưng tội, con nhiều tội lắm.

Chàng trầm giọng:

- Cha nghe đây, con nói đi

Tôi run quá, không biết chàng có nhận ra tôi không. Tôi run giọng:

- Thưa cha con ăn năn tội rồi, con xét mình rồi, xin cha nghe con.

Chàng nghiêm trang, tôi ngó xúng mặt chàng sau lớp voan mỏng. Tôi muô"n xích người sát bên chàng. Chàng thở dài:

- Cha nghe đây, con nói đi.

- Con xưng tội cách đây hơn một tháng...

- Rồi sao nữa?

Tôi bậm môi, con có nhiều tội mọn nhưng giờ con quên hết, con chỉ xưng một tội thôi, vâng một tội duy nhất cha nghe con nói không?

Chàng vẫn lạnh như pho tượng trên cao:

- Con nói đi con phạm tội gì?

Tôi nhướng người:

- Tội điều răn thứ sáu.

Chương 2

Tác giả: **Lệ Hằng**

Hơi thở chàng, mùi thơm chỉ có được ở mấy ông cha, mùi thơm chỉ có được ở chàng. Tôi muốn ngắt đi vì xúc động, tôi muốn khung gỗ này tan đi như đá tan trong nước, để tôi với chàng mặt kề mặt, môi kề môi.

- Cha ơi con khổ quá cha ơi.

Chàng vẫn dịu dàng:

- Cha đang nghe con

Tôi run như đang lên cơn sốt:

- Cha ơi... anh ơ... con.... Em...con yêu

Chàng thở dài se se:

- Bình bình lại con

Tôi thì thăm:

- Cha có bao giờ yêu ai chưa chả Cha có biết yêu như con không cha?

Chàng lại thở dài:

- Đừng quên con đang xưng tội với cha. Bình tĩnh lại đi con

Tôi liều lĩnh:

- Nhưng con chỉ xưng tội khi nào cha trả lời câu hỏi đó cho con. Cha có trái tim không? Cha có biết rung động không?

Chàng lặng người một giây:

- Cha cũng là người, cũng có phút yếu lòng nhưng cha phai phần đấu. Con cũng phải phần đấu.

Tôi hăm hở:

- Tình yêu đẹp hay xấu hờ cha?

- Đẹp hay xấu tùy con.

- Con thấy đẹp

Bao nhiêu lần rồi tôi không đủ can đảm tỏ Tình với chàng vì chàng tìm đủ cách để lảng tránh. Bây giờ, Chúa ơi, con lợi dụng giây phút này vậy.

Thưa cha, con trót yêu một người yêu điên cuồng cha ạ, có tội không cha? Con phải làm sao bây giờ hả cha?

Tình yêu tự nó không phải là điều tội, miễn con đừng lạm dụng nó vào những mục tiêu không cao đẹp

Không thưa cha con chỉ muốn người ấy yêu con như con đang yêu họ tha thiết thôi cha ạ, có tội không hờ cha

Không có tội con ạ, nhưng trường hợp của con như thế nào đã chứ?

Tôi ngừng lại để thở, để hít đầy ngực hơi thở ngọt ngào của chàng:

- Mỗi buổi chiều con ghé thăm người ấy như từ trước tới giờ con vẫn đến thăm, con ngồi nghe chàng đàn tự nhiên con nghe xúc động mãnh liệt.

Người con rung lên con muốn được chàng ôm chặt lấy con, con muốn hôn chàng, con từ từ đến gần chàng, con muốn vòng tay ôm cổ chàng nhưng con không làm được cứ như thế gần nửa năm nay rồi. Con khổ quá đây là lần đầu tiên con yêu một người đàn ông, con phải làm sao hờ cha.

Hình như chàng thở dài thì phải:

- Hãy can đảm làm chủ lấy mình, hãy cầu nguyện, Chúa sẽ gìn giữ con

Tôi mím môi:

- Thưa cha, con nhất định phải nói cho chàng biết. Con phải nói dù có chết

cũng đành. Nếu không được chàng yêu con sẽ chết, con không lấy chồng đâu.

Tôi cắn môi:

- Cha! Anh ơi, Kim đây! Kim yêu anh.

Tôi nói không kịp thở:

- Kim yêu anh, Kim yêu cha, cha, cha nghe rõ chứ? Kim không lấy ai hết, kim yêu mình anh thôi. Anh Duy ơi, trả lời cho em đi anh.

Tôi lặng người chờ chàng lên tiếng, Tôi nghe chàng thở, một hương thơm nào nồng gây thương nhớ, một lời tình nào rất đỗi thiết tha.

Hoàn toàn yên lặng, tôi chờ đợi, người tôi lạnh như băng, cùng lúc trái tim tôi nóng như lửa đốt. Chàng im lặng, sự im lặng làm tôi nghẹt thở. Mãi sau chàng mới lên tiếng:

- Kim về đi, về ngay đi.

Tôi sững sốt tôi tủi nhục đứng lên, những hàng ghế lạnh những giọt nển nhỏ xuống những giọt sầu. Tôi lao đảo chạy vụt ra khỏi giáo đường, tôi chạy trốn cơn đau nhục tủi, hay tôi trốn chàng tôi nghe trái tim mình tan vỡ từng mảnh vụn rời

Két... két.....

Tôi nghe văng vẳng một tiếng lết hải hùng, tiếng bánh xe nghiêng trên mặt đường nhựa. Dầu tôi nhói đau buốt lim người, tôi ngất đi không biết gì nữa. Khi tôi mơ màng mở hé đôi mắt khuôn mặt đầu tiên dịu dàng cúi xuống chính là nét hiền hậu đậu trên đôi mắt mẹ tôi.

- Con, Kim của mẹ.

Tôi gượng cười:

- Mẹ.

Mẹ cầm tay tôi nước mắt rưng rưng:

- Con làm mẹ lo quá, con chạy đi mô mà nhào vào xe nhười ta rứa? May mà không đến nỗi nào, bác sĩ bảo chừng hai tuần về nhà được.

Tôi định nói với mẹ vài lời ăn năn, nhưng tôi nhắm mắt, đầu tôi nhức như búa bổ, tôi nằm vật ra, ứa nước mắt thương cho mình thương mẹ thương cha

- Răng rứa? con đau đầu ha?

Mẹ khổ sở vuốt tóc tôi tôi cầm tay mẹ.

- Mẹ yên tâm con xấp khoẻ Rồi cha đâu ma.

Cha đang nói chuyện với bác sĩ.

Có tiếng chị Tố Khuyên lao xao ngoài hành lang, rồi cánh cửa được đẩy ra
Lệ Dung bước vào:

- A, chị Kim! Tình rồi hả định đến thăm Kim nhờ dẫn đi một vòng. Nghe chị
tố Khuyên nói Kim bị xe tông Dung hết hồn, theo vào thăm Kim ngay đây.

Tố Kỳ nói:

- Út quá quắt lắm, làm mẹ khóc sưng cả mắt. Cô mê mang đúng một ngày
đó nghe

Tố Khanh kể:

- Dung nó xanh mặt khi nghe Kim bị xe đụng đó

Tôi mỉm cười nhìn Dung rồi ứa nước mắt nhớ chàng. Bác sĩ và cha tôi bước
vào. Sau khi thăm hỏi và nghe nhịp tim đập của tôi, ông tươi tỉnh nói:

- Ông bà yên tâm, cô bé không việc gì đâu, nằm nghỉ cho lại sức mai một lại
nhảy như sáo ấy mà

Hết giờ thăm bệnh, cha mẹ và các anh chị tôi về, tôi giữ Dung lại cho đỡ
buồn. Tôi hỏi khéo:

- Cha biết Dung bị xe tông chưa hả Dung?

Dung chưa kịp về báo, Dung chạy vào đây liền hà.

Tôi buồn bã nhìn mông ra ngoài, qua khung cửa sổ, những hàng cây im lìm
rủ bóng, mây dật dờ lênh đênh buồn đáng nhẹ, bầu trời tím rưng rưng đợi
gió. Tôi nghe hờn dỗi mệnh mông, tôi nghe tình yêu mòn mỏi dần. Tôi bị
thương vì chàng nhưng chàng không ghé thăm. Mặt tôi cau lại. Dung nhìn tôi
lo lắng:

- Sao thế Kim? đau dữ lắm hả?

Tôi lắc đầu nhè nhẹ:

- Không, Kim buồn Kim buồn quá, Dung ơi

Dung ngơ ngác:

- Sao cơ? Kim xấp lấy chồng phải không? anh Minh...

Nhìn mắt Dung sáng lên khi nhắc tên Minh, rồi nụ cười ngập ngừng héo úa trên môi, tôi thở dài tình yêu tàn ác thật, một vòng lẩn thẩn, một đuổi bắt vô vọng. Tôi hỏi:

- Dung thấy rằng? anh Minh có được không?

Dung buồn buồn:

- Được đấy chứ, bác định bao giờ làm đám cưới hả Kim

Tôi than thở:

- Kim không yêu anh ấy, kim yêu một người không yêu kim

Dung kêu lên:

- Thật không? Kim không bằng lòng hở?

Tôi thương Dung, Dung còn ngây thơ quá làm sao Dung dẫu nổi tôi chứ. Tôi cười:

- Bộ Dung mừng lắm rằng hét to rúa

Dung đỏ mặt:

- Ơ ơ Dung hỏi cho biết ấy mà. Anh Minh thích nghe nhạc ghê

- Nhất là nghe Dung đàn thì tuyệt cú mèo hỉ, à chiều nay Dung rảnh hôn?

- Không, Dung phải sắc thuốc cho cha, bỏ đi cháy thuốc liền, có chuyện gì không?

- Định nói chiều ni Dung dặn cha đến cho Kim gặp chút.

- Không sao để Dung nói số phòng cha đi một mình cũng được mà.

Tôi mừng thầm vờ quay đi tránh mắt Dung nhìn như xoi như mới

Dung về rồi tôi chờ chàng suốt buổi chiều. Tôi nhìn đăm đăm lối trái sồi giữa hai hàng cây. Tim tôi như thắt lại từng hồi. Chàng đến thật áo chùng đen giữa hàng cây xanh. Chàng đậu xe ở đầu con ngõ nhỏ bước chân đều nhịp trong tim tôi nhảy múa ngàn lời thiết tha. Tôi lặng người nhìn chàng dần dần tiến tới, những lời gọi thầm những âm vang của cơn mê đắm. Tôi bám tay lên thành cửa sổ đăm đăm ngó chàng khi chàng bước lên hành lang.

Tôi vào giường, kéo chăn đến lện ngực, sửa dáng nằm cho đẹp mắt chàng, tôi xoa tóc cho dài thêm trên gối. Tôi tiếc mẹ quên mang cho tôi cái gương soi mặt. Tôi thích có chút phấn hồng, có chút son tươi để tôi làm công chúa bạch tuyết chờ hoàng tử đến âu yếm nâng tôii dậy sau một giấc ngủ Dài ca

ngàn năm trên thảm cỏ huyền diệu. Tôi nhắm mắt chờ chàng, chắc chàng đang đi tới, chắc chàng xấp gỏ cửa? chàng vội vàng vào ngay.

Tôi nghĩ thầm:

- Cha không biết mình có xí lăm không đây. Tôi vờ ngủ Nhưng không quên mím môi cho môi đừng khô héo. Có tiếng gỏ cửa, tôi nằm yên như con mèo rình mồi. Rồi cánh cửa di chuyển, chàng lách vào, tôi hé mắt lên nhìn rồi nhắm lại ngay. Ôi bước chân huyền thoại ôi dáng người tôi yêu. Căn phòng yên vắng lặng thế giới tuyệt vời đọng cả nơi đây, chỉ còn tôi với chàng. Tôi ngất ngây, tôi nghe tim mình reo vui tôi nghe tóc mình hớn hở, lao xao trong gối. Chàng tiến đến, tiến đến... tôi nằm yên nhưng khé mắt run run, tôi hé mắt nhìn, chàng đẹp quá, dễ thương quá. Tôi khép nhẹ hai hàng mi, ôm kín hình hài thân yêu trong đáy mắt hồng. Chàng nhẹ nhẹ đặt tay lên trán tôi. Lần đầu tiên trong đời một bàn tay làm liệm xác hồn tôi. Tôi mở mắt ra nhìn chàng, chàng dụi tay lại, tôi chớp mắt uống nụ cười chàng.

- Con khỏe chưa? đi đâu để xe tông?

- Tại cha đuổi kim về, Kim lao vô xe.

Chàng bối rối:

- Kim, cha thương Kim... nhưng...

Tôi nhìn chàng lấp bắp môi:

- Kim khổ quá, khổ quá, anh không hiểu kim, anh khinh Kim

Chàng nhìn tôi cái nhìn thăm thẳm:

- Không bao giờ cha kính Kim ca?

Tôi nũng nịu:

- Rửa cha ngồi đây với kim đi, cha kể chuyện cho Kim nghe đi, Kim nhớ giọng nói của cha lắm.

Chàng do dự nhìn chiếc ghế để cạnh giường tôi nằm rồi không biết nghĩ sao chàng ngồi xuống:

- Ba má Kim đâu? không ai ở đây với Kim hả?

- Dạ có, mẹ Kim về lo công chuyện, chút xíu nữa vô cha a.

- Kim đỡ đau chưa? có việc gì không?

Tôi nhìn chàng dài như ngày tháng đợi chờ.

- Kim chỉ nghe đau nhói trong đầu thôi, xe họ chạy không nhanh lắm, nếu không kim hết được gặp cha nữa rồi

- Lần sau đừng dại thế nữa nhé.

- Kim chóng mặt quá cha ơi!

Tôi đặt tay lên trán, sờ nhẩn nhó đau đớn:

- Cha ơi! Hình như Kim nóng cha ơi! Cha sờ đầu Kim coi

Chàng quay mặt tránh cái nhìn tha thiết của tôi.

- Thôi cha về nhé

- Không Kim sốt nặng rồi nì, cha coi Kim có sốt không? Kim nói thật đó hì
Không dối cha mô.

Chàng đặt tay lên trán tôi, tôi nhắm mắt lại sung sướng đến nghẹn ngào.

Nước mắt ứa ra, tôi nắm tay chàng, những ngón tài hoa thường lướt trên phím. Hai ánh mắt thăm lén giao nhau, hai hàng mi rậm như đôi bờ cỏ mịn chớp sần hiu hắt. Tôi thấy chàng nhẩn m(.t như đau khổ ghê gớm, đôi mắt buồn lạ lùng trĩu mẩn hìn tôi như xót thương

- Không nóng mấy, thôi cha về con nằm nghỉ cho khỏe nhé

Tôi bàng hoàng:

- Không Kim buồn. Cha có thích Kim buồn không?

- Cha phải đến văn khoa có chút việc

Tôi giận nên nằm im, chàng mỉm cười rồi chào tôi đi ra. Tôi quay mặt vào tường, tôi nhìn bóng tôi rung trên tường trắng bệnh viện. Khi tôi quay ra căn phòng im vắng mất rồi, chàng đi mất rồi Tôi vùng chạy ra hành lang bệnh viện gọi vang:

- Anh! cha, cha

Chàng quay lại nhìn tôi, tôi vờ rời rít, chàng chậm rãi trở lại vớ"i tôi:

- Gì thế Kim?

- Kim có chuyện nhờ cha, cần lắm.

Chàng điềm đạm:

- Được con nói đi cha đợi.

Tôi lúng túng nhìn chàng, sự thật tôi có ccạnh nhờ chàng chuyện chi đâu. Tôi kêu lên:

- Cha đến văn khoa xem thời khóa biểu dùm kim được không cha? hình như tuần ni bắt đầu học đó cha

Chàng hỏi:

- Kim học gì ở văn khoa đấy? Năm nay họ mời cha mấy giờ triết đông. Dám cha con mình gặp nhau lắm.

Tôi sáng mắt:

- Thiệt hả? Kim học triết, rứa Kim thành học trò của cha rồi. Thích nhỉ, có thiệt hôn cha.

Chàng cười nụ:

- Bộ cha nói dối Kim?

Tôi liếc chàng:

- Cũng mong được cha nói dối lắm chứ bộ người ta nói dối cho nhau vui khi người ta yêu nhau phải không cha?

Chàng nói:

- Thôi Kim năm nghỉ đi kéo mệt cha về nhé

Tôi sụi mặt:

- Cha ở đây lâu lâu một chút, Kim chỉ mệt khi vắng cha thôi

Chàng cười:

- Nững quá, chẳng thua gì con Dung nhà cha ca?

Tôi nói:

- Rứa cha có thích Kim làm nững với cha không?

Chàng nhìn tôi không nói. Tôi run lên với cái nhìn của chàng, tôi dang tay ra, tôi ngã người ra sao, tôi muốn lao vào vòng tay chàng quá.

Tôi ngây người nhìn môi chàng mắt chàng. Thoáng điên cuồng nào về trong ngắt ngây, chàng đó, một mình trong phòng vắng với tôi, cho tôi. Từ từ đứng lên từ từ tiến đến gần chàng, chàng dang tay đợi tôi, chàng hé môi ngọt ngào.

- Kim!

Nhưng chàng nhăn mặt lại, những hằn sâu lớp lớp buồn trên trán chàng.

Chàng nghiêm nghị nhìn tôi, dáng buồn phiền đôi chút, mắt chịu nặng suy tư, chàng quay đi, hấp tấp nói:

- Thôi cha về.

Chàng chưa kịp mở thêm cánh cửa khép hờ. Mẹ tôi bước vào ngõ ngang kêu lên:

- Cha ạ.

Chàng lúng túng, tôi đỏ mặt ngó chàn ngó mẹ:

- Chi rứa răng con không mời cha ngồi ghế.

Chàng và tôi đang đứng gần nhau. Chàng bối rối:

- Tôi nghe bị xe tông nên vội đến thăm, đang định về đây bà ạ.

Mẹ tôi rồi rít:

- Cha ngồi chơi đã ạ, cảm ơn cha cháu mệt sơ sơ thôi, thiệt may qua sức đi nhà thờ rồi vị đó cha, ngay ngã ba nhà cha đó.

Chàng tránh nhìn tôi:

- Thôi chào bà tôi về.

Khi bước chân chàng xa dần cuối hành lang bệnh viện, Mẹ trách tôi:

- Con thiệt răng không nằm cho khỏe, để cha đứng rứa coi không được chi cả.

Tôi bắt đầu dõ mẹ:

- CHA vừa đến chứ bộ, cha ghét đến chút rồi phải đi công chuyện, con chưa kịp mời thì mạ đến đó.

Tôi nghe mắc cỡ, tôi nói dối ngon lành, mẹ tưởng thật:

- Rứa hả, mấy cha thiệt tốt bần cả ngầy con hỉ, chuyện ni chuyện tê liên miên há. THôi con nằm nghỉ đi mạ vắt cam cho con uống hỉ.

Mẹ dìu tôi vào giường âu yếm nói:

- Con mạ khỏe rồi má bắt đầu hồng rồi đó, ủa! răng trông con tươi rói hỉ, đồ ai biết con mạ đau đo.

Có lẽ vì chàng vì tôi biết chàng cũng yêu tôi, tôi nắm được tay chàng, hàng cũng run như tôi. Tôi đưa tay lên môi da thịt chàng còn phàn phất nơi đây, tôi xúc động như đang hôn chàng. Mẹ đặt tay lên trán tôi tôi xúc động,ng nhớ bàn tay chàng, lạ chưa tay mẹ tôi thương yêu là thế, thiết tha là thế vắng không ấm bằng tay chàng ngập ngừng trên trán tôi.

- Mợ phủ và Minh thế nào cũng đến thăm con, nghe con bị nạn nó buồn dữ.

Lấy được người chồng thương mình như rứa có phước lắm đó.

Tôi nói:

- Răng mạ chỉ tính chuyện đuổi tụicon đi rứa?

- Ơ, con nói chi lạ rứa Kim, mạ không ngờ con tậ quá... nuôi con bao nhiêu năm trời mạ không kể nửa lời. Con gái lớn phải có chồng ở với cha mẹ mãi được à?

- 18 tuổi mà lớn chi mạ.

- Đành rồi nhưng người ta hỏi đứa nào mạ gả đứa nớ, chờ mãi ể cả bốn đứa chắc có nước mạ tự tử. Mạ không cần con gái học giỏi, con Kỳ con Khuyên đó, có ai hỏi mô nà? trời ơi nhìn lủ con gái nghênh ngang diều làng diều xóm mạ rầu ghê, răng nhà người ta có phước rứa. Bác Khải con đó, sáu cô gái có chồng cưới cả sáu, con mụ ra đường cứ hếch cái mặt lên hỏi móc hoài."Răng mợ Huyện gả chồng o mô chưa? Kén chi, kỷ càng rứa? mấy đứa con tôi yên cả rồi, ới tháng trước chồng con hai nó biếu tôi 30,000đ, tiền cau trâu ấy mà, chồng con út mở phòng mạch đủ, con nhỏ lo đếm tiền cũng đủ dư, nó than quá trời quá đất... " rứa đó mạ chiệu không nổi đau con.

Mẹ tôi kể mãi, kể mãi rồi mẹ khóc tôi đau khổ đổ dành mẹ:

- Con xin mạ, con xin mạ đó... để con nghĩ đả con có muốn làm khổ mạ mô.

Thấy tôi khóc mẹ gạt nước mắt nghẹn ngào:

- Mạ thương con nhất đời mạ có muốn xa con mô. Thăng Minh nó hiền lành nhỏ tới lớn chỉ biết ăn học, không chơi bời chi cả. Nó sẽ mở phòng mạch ở đường Phan Bội Châu, mạ con mình tha hồ gặp nhau.

- Nhưng con...

- Con đừng có khùng rứa cha Duy mần răng cưới con được chứ, con phải kính trọng cha, con đừng làm phiền ngài. Rồi con sẽ yêu chồng con, con sẽ quên. Mẹ cho hần con cái đàn nớ với cái pharmacie của mạ, chồng khám bệnh vợ bán thuốc là nhất.

- Không được, con có phải dược sĩ mô, hay để con vào saigon học dược rồi lấy anh Minh saumạ hỉ?

- Thôi thôi tôi không có đại thả hổ về rừng. Vô đó e còn lì nữa, con Kỳ con Khuyên cũng nói rứa rồi có thằng mô rước đâu?

- Hay thế này đi mạ, gả chị Kỳ cho anh ấy đi, chị ấy còn có một năm nữa ra trường à.

- Hình như họ thích vợ trẻ, con Kỳ năm ni 24 rồi. Kẹt quá con gái chính ình trong nhà cả bày ri họ chưởi cho mục mã.

Có tiếng gõ cửa. Mẹ tiến ra kéo nhẹ cánh cửa, Minh bước vào:

- Chào bác, Kim đỡ chưa bác Cháu mua trái cây cho Kim.

Mẹ vui vẻ:

- Cháu vô chơi em bớt rồi cháu.

Tôi nằm trên giường khẽ gật đầu chào Minh, Minh để gói trái cây lên bàn rồi bình thản ngồi xuống bên tôi:

- Kim có bị va chạm chi ở đâu không? để anh coi cho né

Tôi bối rối:

- Cám ơn anh, ở đây có bác sĩ rồi anh a.

Mẹ nghiêm mặt liếc tôi:

- Không sao người nhà vả hơn chứ, anh Minh học Pháp về mà con để anh lo cho chắc bụng đi con.

Tôi buồn bã nhìn mẹ, mẹ khôn khéo nói:

- Minh la cho em dùm bá chút hỉ? Bác đi đặng ni co chút việc, bận rộn quá ma con cái không thương cho chứ

- Dạ bác để cháu, cháu tập lo cho Kim dần là vừa, mai mốt còn hầu vợ chứ Kim hỉ?

Tôi mím môi không cười trước câu khôi hài nhiều nghĩa của Minh. tôi không thể ghét Minh, chàng đẹp trai và có vẻ trí thức, nhưng tôi không yêu chàng tôi chỉ có thể coi chàng như một người bạn.

- Sao em ít nói thế?

Tôi nhìn chàng, chàng không nói tiếng huế chàng bắt chước giọng đàn ông bắc.

- Anh nói tiếng chi lạ rứa, anh người huế cơ mà

Minh cười:

- Tại bên Pháp bạn anh đa số nói tiếng bắc. Em không thích hả kim?

- Không phải là không thích

- Nhưng sao?
- Nhưng cái gì của mình vẫn hơn chứ
- Kim khó tính ghê
- Anh nói đúng đó, Kim dễ ghét lắm anh a.
- Không anh thấy Kim dễ thương nhưng có vẻ kiêu kỳ và ít nói, bọn anh thích con gái khó hiểu một chút, mấy cô bên pháp cư bơ bơ cả ngày chán hết sức Kim ạ.
- Đàn ông các anh kỳ, rằng cũng chê được hết
- Anh co nói gì đâu, có điều anh thích những người trầm lặng như em, đẹp là một chuyện chứ

Tôi tò mò:

- Anh ở pháp về chắc anh ghê gớm lắm, rằng anh không lấy vợ bên nó?

Minh cười:

- Anh có nói anh không ghê gớm đâu? Anh có nhiều bạn nhưng chỉ qua đường cho vui thôi, Các cô ấy đẹp nhưng dẽ dãi quá anh không thích

Tôi nhìn chàng:

- Các ích kỷ nhỉ?
- Nhất định rồi, có thể mới là đàn ông.
- Rằng anh đi hỏi em? chả lẽ anh quê đến thế sao?

Minh nheo mắt:

- Em hỏi kỳ nhỉ? co gì đâu, anh không biết lấy cô nào, mà anh khen em ngoan, bắt anh về huế cưới em, anh về thử xem sao, không ngờ em ngoan và dễ thương thật, lại khó khăn như nữ hoàng, anh đam mê mới lạ chứ.

Tôi chột lo lo, đàn ông chỉ mê chinh phục, còn tôi, tôi chạy theo chàng, tôi van nài tình yêu chàng, chắc chàng khinh tôi lắm.

- Em nghĩ gì thế Kim?
- Kim đang nghĩ anh nói thật hay anh tán Kim đây.

Minh bật cười:

- Anh chưa thấy ai lạ như em, em có vẻ thích học triết.

Tôi ngạc nhiên:

- Rằng anh biết?

- Có gì lạ đâu? em hỏi chuyện tâm lý bọn anh hoài đó thôi, muốn nghiên cứu hả Kim?

Tôi cười:

- Lạ nhĩ Kim tự nhiên mà.

Minh tha thiết nhìn tôi:

- Em cười xinh ghê nụ cười em hiền thực quá Kim ạ, anh thích nhìn em cười.

Tôi lắc đầu:

- Anh tán Kim thì có, Kim không tin mô.

Minh bất ngờ cầm tay tôi:

- Kim! em có yêu anh không?

Tôi dụi tay về ẩm úng:

- Chi kỳ rứa? Kim không nói chuyện với anh nữa mô.

Minh say sưa:

- Anh sẽ nhờ mạ tiến hành đám cưới tại mình, anh sẽ mở phòng mạch ở đây, Kim có ý kiến gì không?

Tôi biết Minh hiểu lầm, Minh tưởng mọi chuyện đã xong:

- Đừng anh, để từ từ đã.

- Sao vậy Kim?

Tôi lắc đầu:

- Kim chưa cả thấy yêu anh.

Minh bình thản:

- Không sao tại em chưa yêu bao giờ nên em sợ, anh chờ em.

Có bước chân ai ngừng trước cửa phòng, tôi chồm người định ra mở cửa

Minh đứng lên:

- Em nằm đi để anh lo cho.

Cánh cửa mở ra Dung lúng túng với những gói giấy hồng hồng trên tay, cô bé lắp bắp nói:

- Anh Minh chị Kim Dung không còn tay để gỏ cửa. Dung xin lỗi... trái cây cha bắt Dung đem biếu chị đây nè.

Minh đỡ giùm cô bé:

- Dung chu đáo quá, cảm ơn Dung nhiều lắm.

Dung nhìn tôi:

- Thôi Dung về nghe chị Kim, trái cây cha gửi cho chị đó.

Hơn ai hết tôi hiểu vì sao Dung buồn, tôi thương Dung vì tôi đã từng yêu thầm như Dung, từng đau khổ và tuyệt vọng, tôi nói:

- Dung ở lại đi Kim có việc cần nhờ Dung đó, Dung về Kim buồn lắm.

Tôi nhìn Minh, Minh tế nhị:

- Cô Dung cứ tự nhiên, tôi có nhiệm vụ săn sóc Kim ch* không phải kh'ach lạ đâu, cô ở lại với Kim cho vui.

Minh tưởng đâu câu nói của chàng làm Dung tự nhiên hơn, ai ngờ Dung buồn bã nói:

- Chị Kim sướng ghê, bao nhiêu người lo cho chị.

Tôi nói:

- Anh Minh đang khen Dung đàn hay đó, Kim đang tức đây ảnh nhắc Dung hoài.

Dung e lệ:

- Anh là Dung xấu hổ ghê, Dung đàn còn vụng lắm anh ạ.

Minh nhìn tôi như thầm trách rồi ngồi yên. Dung ngượng ngùng mở trái cây bày trên bàn.

- Cha mua nho với cam và bánh ngọt cho chị đó

Tôi xúc động nhìn Dung, tôi cầm tay Dung mà tưởng đang đan tay với chàng. Dung cũng chung giòng máu với người tôi yêu. Tôi nao nao nghe lòng mình run nhẹ. Chàng săn sóc tôi, chàng yêu tôi thế là đủ cho tôi rồi. Tôi xiết nhẹ tay Dung:

- Kim thương Dung, Dung hiểu Kim muốn nói gì không?

Bất ngờ Dung hất tay tôi ra:

- Cám ơn chị Dung không cần chị thương hại Dung... thôi Dung về cho anh chị tự nhiên, xin lỗi đã làm phiền hai ông ba.

Dung quày quả bỏ đi,, cánh cửa được đóng hơi manh. Tôi khổ sở nhìn theo, tôi bất lực rồi. tôi nhìn Minh một thoáng hờn giận:

- Anh kỳ ghê, Chả chịu tiếp chuyện Dung chi cả.

Minh bực:

- Kim kỳ thì co, tôi không hiểu nổi các cô rồi đó. Tôi có làm gì đâu?

Tôi cúi đầu Minh nói đúng, tình yêu thật bí hiểm. Dung làm sao chịu nổi cảnh Minh ngồi bên tôi, gọt từng múi cam vắt nước cho tôi uống, khi nàng yêu Minh ngay lúc đầu gặp gỡ. Tôi mệt mỗi nói:

- Thôi anh về kéo bác mong, Kim nghe buồn ngủ quá, chắc muộn rồi anh hỉ. Cô y tá chích mũi thuốc cuối cùng trong ngày đã vạ Minh miễn cưỡng đứng lên:

- Thôi anh về nghe Kim, sáng mai anh vào nhé?

Tôi nằm ôm chòm nho mong chàng mua cho tôi, tôi mỉm cười cảm giác tìm được từ bàn tay chàng còn vương đâu đây, da mềm của nho chín, vị thơm nhẹ nhẹ để tôi thềm môi chàng, biết cười không tròn nụ, biết tình tứ kkiêu sa.

- Chà ơi, đau chi không thấy, chỉ thấy cô út mơ mộng như công chúa ha?

Tôi giật mình rồi tôi cười các chị tôi. Chị Tố Khanh reo:

- Ơ hớ chi mà nhiều trai cây rứa? ngon lành quá ta, ta cũng thích đau một cú như mình quá ơ mô ra rứa út?

Tôi mỉm cười và tôi lại nói dối:

- Của Minh đó

- Sời ơi sướng ghê, có chồng cứng rứa còn than chi nữa hỉ.

- Cám ơn tôi không ham mô mà nói hoài nhưc cái đầu.

Tố Kỳ cười:

- Làm bộ vừa thôi chứ, có người như rứa đi hỏi là phước lớn đa cô.

Tôi thở dài:

- Nhưng em không yêu, các chị phải giúp em, không kẹt cả lũ cho coi.

Tố Kỳ nói:

- Rồi yêu sau, mọi người đều rứa, có sao đâu.

Tố Khuyên dè dặt:

- Nói rứa chứ con út không yêu mà bắt nó lấy thì tội cho nó chứ.

Tôi dò dẫm:

- Em cần bàn với mấy chị một chuyện quan trọng, mấy chị ăn trái cây với em đi đã.

- Suyt, hoan hô cô út, bây nhiêu đây chứ cả chợ đông ba cũng hết nửa á
Mấy bà chị của tôi a lại bàn trái cây, gọt bóc, hít ha, ngọt chua, tôi cười:

- Tự do, nhưng ký nho thì của riêng em đó nghe

- Khôn quá trời, thôi cũng đành nó đau nên tha mấy bồ hỉ. Chà, Minh lựa
kheo hỉ thấy cũng đủ thèm

- Còn khuya nho của cha Duy chứ bộ.

- A hèn chi sành ăn dư, mấy ông cha sành ăn dư?

Tôi chờ lúc các chị tôi vui và mới chậm rãi nói:

- Em thấy cha ma cũng sắp già rồi, mạ khóc hoài vì chuyện tụi mình chưa
đứa nào có chồng có con, em thấy mạ cũng tội, mạ chỉ mong tụi mình sung
sướng, mạ quên cả thân mạ. Em nói thật giá em không kệt, em sẵn sàng lấy
chồng cho mạ vui, nhưng em kệt quá em không thể yêu Minh được nữa. Lừa
dối một người đáng mến như rứa em không muốn, thật sự không muốn. Nếu
Minh về nước sớm 1 năm thì em không nhờ mấy chị giúp em nữa.

Tổ Kỳ thắc mắc:

- Giúp chi mới được chức, con ni bữa ni rào đón dư quá?

Tôi do dự chị Khuyên nói:

- Chắc cô út nhà mình lỡ yêu ông nào rồi chứ gì, thì nói mạ gả cho người ấy.

Tôi thiêu não:

- Em kệt một chuyện ghê gớm hơn, em chưa thể lấy chồng bây giờ được.
Em còn nhỏ quá mới 18 mà bắt em lấy chồng, mấy chị không thấy là mấy
chị ác à.

Tổ Khanh la lên:

- Mi nói chi lạ rứa, rằng mi nói tụi tao ác?

Tại mấy chị không ai chịu lấy chồng mạ mới ép em chứ bộ, nếu mạ có đầy
rể trong nhà để khoe làng khoe xóm như người ta, mạ đâu có khóc đêm khóc
ngày nữa.

Tổ Kỳ ngồi im, Tổ Khuyên thờ dài, Tổ Khanh buồn bã, tôi kể:

- Em biết rõ mạ thương tụi mình, nên mạ không dám nói ra, đêm nào mạ
cũng thờ dài hết á, thiên hạ biết mạ dợ thiên hạ đụng đến bốn cô con gái ế
của mạ. Họ gặp mạ đâu là tấn công mạ, vụ tụi mình không có chồng đi nói

hoài. Cứ mỗi lần đi đâu về, trán mạ nhăn thêm một tí em xót ruột quá. Tổ Khuyên xót xa:

- Nhưng mỗi người đều có lý do để làm mạ khổ nói thật nếu không thương mạ, tau không bao giờ về cả, xứ gì hẹp hòi, con trai đàn ông thì hiếm như vàng khó như kiến lửa. Các bà già trầu thì dai như đĩa dói, có cái gì cứ nói hoài nói hoài. Không về thì nhớ mà về thì chán ơ là chán, chuyện chồng con người ta lo, họ làm như mình chưa có chồng thì cướp chồng họ không bằng, bực thiệt.

- Em để nghị một trong mấy chị kỳ ni cho mạ ăn đám cưới. Nói thật, mạ một tuổi một già, mạ chỉ ước ao bấy nhiêu thôi, lỡ mạ có việc gì chắc tụi mình ân hận cả đời.

Tổ Kỳ nhăn:

- Ai không muốn rứa mà mi dạy khôn

Em không dạy khôn, em chỉ bàn cách giúp mạ vui. Mấy chị giúp em đi, em kẹt quá.

Tổ Khuyên giận:

- Nói thật, tao mong cho có người đi hỏi như mi chứ, đàng này người yêu tao có vợ rồi tính rằng, tao có làm mạ buồn mô

- Hà chị nói rằng chị yêu người có vợ?

- Ừ giáo sư của tau?

- Thiệt không?

Tổ Kỳ nhìn tôi:

- Chị Khuyên nói thiệt đó mi, ông ấy cũng yêu chị tha thiết nhưng kẹt mù vợ, tụi tao đâu có dám nói với mạ. Mi đừng chomạ biết nghe.

Tôi nằm vật ra giường hoàn cảnh chị khuyên có hơn gì tôi. Yêu một người có vợ để suốt đời không dám chờ mặc áo cô dâu như tôi yêu chạn, thấy chua xót quá. Sao ngang trái cứ rình chị em tôi. Tôi yêu chàng tôi sẽ buồn bả vô cùng, sẽ đau đớn như con vật bị thương, nếu phải lấy người khác làm chồng, thì chị tổ khuyên cũng thế. Tôi nhìn chị rưng rưng nước mắt khi thấy chị khóc:

- Chị không thoát nổi chàng, chị yêu anh ấy, chị... em hay đưa nào thay chị

làm cha mẹ vui đi.

Chị Khuyên gục mặt vào hai tay, đôi vai chị run lên, tôi sửng sờ nhìn chị:

- Cảnh em cũng gần giống chị, em yêu một người không thể cưới em.

- Có vợ?

- Không, nhưng cũng gần như thế, thôi chị đừng hỏi em nữa.

Tố Khuyên nhìn Tố Khanh ngồi lặng người một góc:

- Khanh ghĩ sao? có cách gì cho mạ một mùa cưới hân hoan không?

Khanh thở dài:

- Khanh đang tính chị Tố Kỳ?

- Tau thì dễ không yêu ai cả, tên nào đi nói tau, tau chịu mạ liền, có lẽ con trai chê tau.

Tôi đang buồn cũng phải bật cười vì cái la lười tinh quái của chị:

- Mấy bà cô ni vợ vẫn bỏ xừ, yêu đương chả ra cái tích sự gì, thêm mệt.

Tố Khuyên nói:

- Chưa biết ai mệt, lo học tối ngày như con mọt sách, bưng con mắt ra, té chưa biết tình yêu ngang dọc ra răng. Quê thí mồ còn khoe.

- Chứ rằng, yêu thầy mà rớt lên rớt xuống đó thôi, học trước người ta hai năm mà bây giờ người ta theo kịp, không biết mắc cỡ /

- Mắc cỡ nỗi gì? tụi nó cứ nghe đến danh bà là rụt cổ chạy, bà học giỏi qua con trai phát sợ.

Tố Khanh đứng lên:

- Thôi tụi mình về, tôi sẽ đòi thẳng cha làm đám cưới cho mấy bà nhẹ gánh lo, về nhà cho mạ vào nhủ với út chứ.

Tôi mỉm cười chào các chị, áo chị tôi buồn rưng rưng giữa hai hàng cây bệnh viện, dáng chị Khanh xinh, tóc chị khuyên dài tung theo chiều gió buồn, chị Kỳ tung tăng đi giữa. Tôi thần thờ trông theo, chị tôi ai cũng đẹp quá sao gian nan hờ trời

Ngồi ngồi vào bàn viết hôn nho chàng thơm ngọt ngất ngây, tôi tìm giấy viết thư cho chạn, tôi nghe mệt mỗi nên lên giường kê gối sau lưng kể lể với chàng bằng lời thư tình đầu tiên trong đời con gái

Bệnh viện, ngày...

Anh yêu,

Cho phép Kim gọi cha bằng 2 chữ đảm thắm đó, bởi vì dù cha có tình dẫu diễm Kim cũng hiểu cha yêu Ki,, đừng dối nhau nữa anh ơi! tối nay Kim nhớ anh kinh khủng, Kim chỉ muốn bỏ bệnh viện đến tìm anh thôi. Tình yêu làm Kim không còn là Kim nữa, Kim xôn xao vì đôi mắt anh liên miên ám ảnh Kim, Kim lo, Kim buồn, Kim sợ anh khinh Kim lãng mạn hư hỏng, như bao lâu nay Kim âm thầm yêu anh, bây giờ Kim thua Kim rồi, Kim không thể dối lòng Kim mãi được, Kim yêu anh, anh biết thế phải không anh yêu quý? Anh là người đàn ông đầu tiên cho Kim những giây phút êm ái, chất nhất ngất ngây... Kim không quên cuộc đời tu hành của anh đâu. Kim nhớ lắm chứ, nhưng con tim có những lý lẽ riêng của nó. Hơn nữa Kim tin chắc Chúa cũng không ghét bỏ Kim, Kim chỉ có một tội duy nhất, tội yêu anh Kim không thể bóp chết tình yêu Kim cho đời linh mục của anh mãi được, vì anh ơi em yêu anh hơn cả thân em, Kim không thể sống nếu thiếu anh trong cuộc đời. Hãy tha thức cho em và hãy yêu em như mọi người đàn ông bình thường khác. Chúa sẽ tha thức cho chúng mình.

Anh có đọc trong báo cái tin mới nhất, chính Đức thánh cha cho phép một linh mục người anh kết hôn với m.t nữ tu chưa anh? Em hy vọng anh can đảm sống cho chúng mình. Em hy vọng anh hiểu tình yêu tha thiết của em dành cho anh.

Đêm em khóc thầm chiều chiều em thở than. Duy ơi đừng để em héo mòn vì anh nữa anh nhé, em chỉ mơ ước được yêu anh, anh cho em tình yêu tròn đầy của nha đi. anh biết không chiều nào ngất ngay tỏ tình, anh đuổi em về thay vì giữ em lại em tuyệt vọng nảo nề, em lao vào xe cho rồi một đời khổ khổ vì anh, em không chết như thế là chúa muốn chúng mình yêu nhau?

Anh đến thăm em em biết anh yêu em rồi Duy ạ, đừng dối em nữa... nhớ quá anh ơi! Bàn tay anh trên trán em... nhớ quá anh ơi đôi mắt đảm thắm ngàn đời dẫu yêu. Em muốn tung cửa tìm đến anh bây giờ, ngay đêm nay để khóc những giọt lệ mừng tủi trong tay anh, để nụ hôn đầu rụng xuống đời nhau, cho em muôn đời được chung thủy với anh, cho em muôn kiếp được đợi chờ anh.

Duy ơi! em gọi tên anh anh có nghe không? trả lời thư cho em nhé, em chờ. Gu?i anh những lời thầm trên gối, nhưng xiết tay yêu đương và tất cả nồng nàn mê đắm trong đêm nay.

Nhớ vô vàng

Tố Kim

Tốt ấu thư dưới gối để chờ mẹ vào với tôi, buổi sáng hôm sao khi mẹ âu yếm lui ra ngoài, tôi nhờ cô y tá dễ thương gửi thư qua bưu điện cho chàng. Sup^t một tuần dài dằng dặt trong bệnh viện tôi đợi tin chàng chàng không đến cho tôi tê liệt cả hồn, cho tôi thầm khóc mỗi đêm. Túi nhục làm tôi buồn tê tái, thư xanh đi rồi cho ân hận và tiếc thương. Minh vẫn đều đều ghé thăm tôi, tôi vẫn âm thầm mong chàng. Bình phục mẹ đưa tôi về nhà, vết thương thể xác đã lành, nhưng trái tim tôi tan nát vụn rời, đau đớn nào ê chề nhục nhã hơn tôi, tôi đã tỏ tình trước, đã năn nỉ nài xin tình yêu của chàng, để nhận lãnh sự im lặng thờ ơ?

Chàng khinh tôi quá chàng coi rẻ tôi như bèo bọt, như cỏ rác rong rêu. Tôi như hình như bóng trong ngôi nhà cha mẹ. Cả nhà tưởng tôi xúc động vì tai nạn, mẹ càng săn sóc, hỏi han tôi càng đau khổ. Tôi tránh đi nhà thờ ở, tôi đi học như kẻ mất hồn. Giảng đường mơ màng bên b*` sông hương cho áo tím tôi buồn rưng rức cho áo tóc thề tôi rối bời tan tóc, tôi để tóc rối để môi khô buồn. tôi ngồi im lìm trong một góc lớp. Chuyện gia đình hơi lắng anh Trung chiếu đi nói chi Khanh, cho mẹ tôi cười tươi, gửi sầu cau gửi bánh từng nhà, cho mẹ trẻ lại vài tuổi, cho chị em tôi đỡ bức rức xống xạng. Tôi không gặp chàng hai tuần lễ nay, tôi giận chàng ứa tim đầy máu. Trong lớp học tôi gặp người bạn có đôi mắt đã chiếu như mắt chàng, có sống mũi thẳng tắp như nét đẹp La Hy ngày xưa, cho những giờ học tôi mỉm cười vào ghế bên chàng chàng luôn luôn đi sớm giữ chỗ cho tôi.

- Hôm nay ông mô dạy hai giờ triết đông hà Sơn?

Sơn nhìn tôi, mái tóc hơi dài đôi mắt ướt át đầy tràn mộng mi.

- Không biết nữa, từ hôm giờ đã học giờ triết đông nào đâu

Năm phút sau tôi không cần thắc mắc nữa, giáo sư bước vào cho tôi tròn mắt nhó sững chàng, tim tôi thắt lại nỗi mừng vui buồn rầu hòa lẫn nhau, tôi

đăm đăm nhìn chàng, chàng hơi gầy hơn trước, mắt còm sâu suy tư. Hình như chàng thấy tôi, hai chân tôi khụy xuống, tôi hờn giận cúi đầu, tôi ngồi ngay mặt chàng. tôi run run như người lên cơn sốt, tình yêu tưởng đã bay cao, đã chìm sâu, đã nhạt nhòa, bây giờ bùng bùng sống dậy, cho tôi chơi với như là trôi sông, cho tôi gục mặt nhỏ lệ không nhìn chàng.

Chàng bắt đầu giảng bài tôi không ngờ chàng giảng triết sâu sắc đến thế, từng lời trầm tư lắng sâu trong giảng đường im phẫn phắc.

Tôi như bị mắt chàng thôi miên, tôi quên ghi bài, tôi nghe chàng như say như mê. Sơn hỏi kẻ:

- Ông nào mà dạy hay ghê kim nhĩ mới hả?

Tôi hành diện.

- Cha Duy đó.

- Linh mục à? sao trông ông ấy ga lăng như người thường Kim nhĩ?

Tôi thì thầm:

- Mới ở pháp về đó.

- Hèn gì chả có vẻ cha tí nào cả, Kim thấy không? cả giảng đường im lặng như tờ, sao ông ấy giảng bài hay thế không biết

Phương đá chân tôi:

- Im đi, nói chuyện hoài không cho người ta ghi bài á

Tôi không thềm giận:

- Giảng hay ác liệt mi hi?

- Ừ, con cái nhà ai mà ăn nói có duyên rứa không biết, tụi nó lục đục dồn ghế lên trên hết đó thấy không? tao mà có quyền tao mê ông ni liền hà.

Tôi đỏ bừng hia má nếu chúng biết tôi đã được chàng đặt tay lên trán! đã viết thư tình cho chàng! tôi ngồi lịm người trên ghế, tay chân lác lõng đâu hết. Tôi ngất ngay mê say. Thình thoảng mắt chàng ngừng trên mắt tôi, môi tôi hồng lên, Mắt tôi sáng lên. Phương nói như reo:

- Ủa rằng hôm ni ngó mi tươi tỉnh dữ a Kim! trông mi xinh khinh khủng, chả bù cho cả tháng ni mi héo sầu như cái úa. Mi đánh phấn nụ phải không?

Tôi thầm sung sướng:

- Cho mi hít đi, tao đánh phấn bao giờ mê mà hỏi, con ni kỳ.

Phượng ghé sát má tôi:

- Ừ hé, răng má mi hồng ghê nơi Kim.

Hết hai giờ học với chàng cả lớp bàng hoàng đứng lên, hai nữ sinh viên nhanh chân a theo chàng. Tôi đứng xa xa mà ngó ma ghen thầm. Chắc chúng không biết chàng là linh mục. Con như chi cười cười với chàng hoài. Tôi từ từ tiến lại, chàng cười:

- A Kim! khỏe chưa Kim?

Tôi nguýt như chi rồi núng nịu:

- Cứ gặp Kim là ch hỏi khỏe chưa hoài? Kim đũa nửa cho coi.

Như chi lủi thủi bỏ đi một nước. Tôi hỏi khẽ:

- Cha được thư Kim chưa cha?

Chàng gật đầu nói lảng:

- Thôi cha về nhé, ở lại học cho ngoan nghe. Hai giờ sao của ai đó?

- Dạ thầy Trung.

Chàng bỏ đi tôi ngơ ngẩn trông theo, ngơ ngẩn buồn sách cặp nào hết hết yêu thương, cho tôi thôi thương chàng, thôi nhớ, thôi yêu ngút ngàn đỉnh trời sáng láng.

Như chi cười nhạt:

- Mi quen cha hả Kim, Ông ấy là cha ấy à?

Tôi nhao mắt:

- Hỏi chi kỷ rứa, cha là anh của con bạn tau.

Như chi nói:

- Sống hé rứa là cuối năm mi đậu chắc rồi.

Tôi kinh bí:

- Tau đâu cần đậu như mi

- Tàn, ai chả biết có bác sĩ đi nói khoe hoài.

- Kệ tui o.

- Ừ ừ, bỏ cả triệu mua được ông con rể, có hay ho chi mà khoe khắp xứ.

Tôi đỏ mặt:

- Mi nói ai mua rể?

- Nói ai thì ai biết đấy, hỏi tau chi vậy?

Tôi lâu bầu:

- Thứ con gái tọc mạch như chó săn.
- Hừ còn hơn là điên đến nơi a bồ.
- Thứ người sát phu không có đứa mô dám đụng đến mới sợ chứ bộ.

Như chi nổi tiếng là đẹp nhưng có gò má cao. Mấy người ngấp nghé đều chết yếu. Xứ hue6' nhỏ, tiếng dử đồn khắp nơi, con trai sợ chột, mê nàng nhưng tránh xa cả cây số đường.

Phương lụi o bế tập cours xong chạy ra:

- Thôi đi bà cãi nhau hoài tụi con trai nó cười cho thúí đầu, có người tìm mi ở văn phòng đó Kim.

Tôi ngạc nhiên:

- Tìm tao? ai mới được chứ?
- Biết mô, bác tùy phái nói họ chờ ở văn phòng.
- Tôi đề nghị mi đi với tau nghe Phương.
- Không tao phải vô, cả hai đứa thiếu bài mệt lắm

Tôi đành đi một mình, lối đi nhỏ xinh xinh có giòng sông êm mơ soi bóng buồn áo tôi vườn gió thu vàng, cho lá me rụng vưng trên tóc rối. TÔI bước vào văn phòng bác tùy phái nói với người đàn ông đứng tuổi, có vẻ lịch duyệt và trí thức:

- Thưa có Tổ Kim lớp cự bị đó thầy.

Ông ta đứng lên:

- Chào cô, tôi là giáo sư Văn, tôi có chuyện cần phải gặp cô, tôi ở Sài Gòn ra.

Tôi kêu lên:

- Gặp tôi, thưa giáo sư có chuye6.n chi quan trọng a.

Ông ta buồn bả:

- Vâng, quan trọng lắm, cô vào phòng giáo sư cho tôi nói chuyện được không?

Tôi bắt đầu run, giáo sư, saigon, quan trọng... hay là anh của chàng, họ khám phá ra tình yêu của tôi và tìm cách ngăn cản chằng, họ làm nhục tôi chằng? tôi dăm dăm nhìn ông, ông ta có nét mặt buồn và dễ mến, tôi không thấy nét nào hao hao giống chàng thể hiện ở ông. Vậy thì là ai? tôi có quen

ai ở saigon đâu?

- Cô ngồi đây đi. Tôi sốt ruột quá, phải bỏ mọi chuyện ra đây mong cô giúp tôi. Nghe Tố Khuyên nói trong gia đình cô được cưng nhất nhà.

Tôi ngơ ngác:

- Giáo sư nói gì tôi không hiểu?

Ông ta ngậm ngùi:

- Tôi là người yêu của Tố Khuyên.

- Thầy là người yêu của chị tôi?

Tôi nhìn ông ta, tóc loáng thoáng vài sợi màu trắng vắt ngang như mây bàng bạc giăng ngang trời mùa đ^ng buồn ba?

Vâng tôi yêu Tố Khuyên ba năm nay rồi. Ông ta chồm lên như nài khẩn:

- Cô có biết bây giờ nàng ở đâu không? gia đình đã làm gì nàng, nói đi đừng dấu tôi, tôi điên mất đừng dấu tôi, tôi van cô.

Tôi vùng đứng lên:

- Ông nói sao? chị tôi vô saigòn cả tuần nay rồi mà, một tuần rồi, ông không gặp chị tôi?

Ông ôm đầu:

- Đúng, Khuyên dặn tôi chỉ về thăm nhà chừng nửa tháng thôi, đúng ngày hẹn tôi ra phi trường đón, đợi cả ngày nhưng không có, tôi đã cẩn thận mua vé khứ hồi cho nàng. Khuyên đi đâu? cả tuần nay tôi tìm nàng khắp nơi, nhưng saigon rộng quá. Tôi hỏi kỹ rồi, tất cả các chuyến bay trong tuần đến saigon không có tên nàng. Nghĩa là Khuyên còn ở đây, chưa về saigon, khuyên còn ở nhà phải không? Cô nói thật đi ba mẹ đã làm gì nàng, cô nói thật đi!

Tôi khố sở:

- Không tôi thề, chị Khuyên đi một tuần nay rồi, hôm tôi còn ở bệnh viện kia. Sau đám hỏi chị Khanh một ngày.

- Cô nói thật?

- Dấu ông có ích gì. Chị tôi không vô Sài Gòn thật hả ông?

- Tôi hỏi kỹ rồi, chưa vào.

Tại sao chứ? tại sao chị tôi không ở nhà cũng không vào trong đó?

Ông ta ngần ngại:

- Khuyên chưa nói gì với cô?
- Có, chị ấy tâm sự trót yêu một người có gia đình.
- Tôi đành nói thật để cô giúp tôi. Cô hứa không cô út?

Tôi cảm động vì tiếng út ông ta gọi tôi, như vậy có nghĩa là ông ta rất gần gũi với chị Khuyên.

- Tôi sẵn sàng, thưa thầy.
- Gọi tôi bằng anh, vì tôi sắp có con với chị của út rồi.

Tôi nói như thét lên:

- Có con? có con?
- Phải út ngồi uống đi, phải cứu Khuyên, phải cứu khuyên, cô hứa đi.

Tôi khóc, vâng tôi khóc, tôi thương chị Khuyên quá, chị bỏ nhà đi rồi, chị sợ làm ba mẹ buồn, tôi bỗng nhớ tới tối hôm nào mình chị vào bệnh viện thăm tôi, chị kể chuyện tình ngang trái của chị và chị khóc:

- Em lo sẵn sóc mạ cho chị Kim nhé, chị thương mạ lắm, nhưng chị phải đi, chị đành làm đứa con bất hiếu, em thương chị không Kim, sau này lớn lên em sẽ hiểu, sẽ tha thứ cho chị Kim ạ.

Tôi vô tình nào ngờ đó là câu vĩnh biệt, nhưng tưởng chị buồn đau vì cuộc tình ngang trái kia thôi, không ngờ chị sắp có con với người đàn ông này.

Sắp về Huế thăm nhà, khuyên báo cho tôi hay nàng đã có thai hơn hai tháng. Tôi khuyên nàng về báo tin cho gia đình rồi vào cho tôi lo liệu, nhưng tôi nhận được thư vĩnh biệt của khuyên, đây cô đọc đi.

Tôi chụp lá thư ông văn đưa:

- Anh!

Khi anh đọc lá thư này thì em đã ra đi rất xa, đừng tìm em làm gì nữa, mối tình của chúng ta phải chấm dứt nơi đây.

Vĩnh biệt.

Tố Khuyên

Văn thử dài:

- Phải cho ba mẹ biết chuyện này Út nghĩ sao?
- Không, mẹ tôi sẽ chết mất.

- Nhưng nếu không khuyên liều lĩnh thì sao?
- Biết tìm chị ấy ở đâu bây giờ?
- Cô ra hãng máy bay với tôi đi, phải hỏi cho ra nàng đi đâu, cô có nhớ ngày khuyên đi không?

Tôi chúí mặt vào danh sách đánh máy chữ:

- Đây rồi: Công Huyền tôn nữ Tố Khuyên.
- Đà Lạt khuyên đi đà lạt trời ơi!

Ông ta lắp bắp:

- Có chuyến đi đà lạt nào chiều nay không cô?
- Không ông ạ, mỗi tuần chỉ có hai chuyến bay đà lạt thôi. Ông chờ thứ sáu tuần sau ông nhé.
- Trời! lâu quá thứ tư này có không cô?
- Có nhưng đã hết chỗ rồi.
- Hết chỗ? cô có cách nào cho tôi đi chuyến ngày mai không? chuyện quan trọng lắm.
- Cảm phiền, tôi không thể giúp ông được a.

Chàng nói:

- Cho tôi gọi nhờ điện thoại?
 - Vâng mời ông.
 - Alo, Văn đây, ừ ừ, ở air VN... có cách nào liên lạc cho hia chỗ trong chuyến bay ngày mai không anh? Đà Lạt, cần lắm cảm ơn.
 - Thôi đi, có người lo việc này cho mình rồi, tôi cần gặp ba má, út về nói trước cho đỡ đột ngột, đấng nào cũng phải thú thật mới lo cho khuyên được, tôi không muốn khuyên khổ sở, tôi đưa cô về, 10 phú sau tôi đến.
- Lời ông ta như một cái lệnh, tôi thần thờ trở về nhà, tôi muốn ngã xuống ngay lối vào nhà. Chị khuyên ơi em thương chị quá đi.
- Mẹ mẹ nghe con, mẹ đủ can đảm nghe con không?
 - Chuyện chi rứa, con ni mi điên à, răng mặt mũi xanh lè rứa Kim?

Tôi bệu bạo:

- Mẹ đừng khóc nghe mẹ, mẹ đừng giận, đừng bỏ chị khuyên nghe mẹ?

Mẹ tôi dậm chân:

- Ơ con cái, có điên không? cho mạ sống với chứ.

- Mạ, chị Khuyên bỏ đi Đà Lạt rồi

- Hả, đi đà lạt? bỏ đi đà Lạt?

- Vâng, chị ấy sắp có con nên chị ấy trốn.

Mẹ tôi tái ngắt mặt mày, dơ hai tay lên trời:

- Kim nói rằng? có con thiệt không con?

- Anh ấy sắp tới đây bây giờ đó, 10 phút nữa anh ấy đến.

- Mày nói chi, tau không hiểu chi ca?

Tôi oà khóc:

- Anh ấy sẽ đến để nhờ ba mạ, anh ấy có vợ lớn rồi.

Mẹ tôi kêu trời ơi, trời ơi, mẹ tôi ngồi im trên ghế gỗ lâu đời của giòng họ quan liêu để lại. Có tiếng gõ cửa Văn bước vào chàn khung người khi thấy mẹ tôi khóc:

- Ông đây à, ông giết con tôi rồi ông ơi.

Văn khổ sở:

- Tôi không hề trốn tránh trách nhiệm chính Khuyên bỏ đi.

- Bây giờ ông tính sao? còn dư luận, họ hàng làng xóm.

- Trước tiên tôi sẽ đi tìm khuyên, tôi sẽ làm tất cả những gì nàng muốn. Bà có thể đi đà lạt?

- Không, tôi đi người ta sẽ dị nghị.

- Còn cô Út?

- Không được, thôi để tôi đi.

Tôi nhìn mẹ:

- Cho con đi với

Mẹ bắt đầu chảy nước mắt, mẹ khóc thầm, nước mắt dàn dụa, cho mẹ lịm dần người trên ghế.

- Khuyên ơi mạ thương con bao nhiêu mà kể, sao con bỏ đi? con khổ sở đến mức này sao? trời ơi, khuyên ai lo cho con?

Me kể lể, mẹ bây giờ là hiện thân của thần sầu đau khổ mẹ bắt đầu nói mê và lã người khi tôi kịp chạy tới đỡ.

Tôi lấp bắp:

- Mẹ tôi bị yếu tim, chết rồi làm sao ông? mẹ tôi xúi rồi nè.

Cha về, anh về, chị về, cho đau thương chập xuống mái nhà thăm lặng xưa, cho trán ba hằn sâu rãnh khổ, ngồi hàng giờ ở ghế dựa bên người con rể bất đắc dĩ.

Cuối cùng mẹ lâm bệnh nặng, chị Khanh, chị Kỳ phải ở nhà chăm sóc mẹ, chỉ mình tôi lên đà lạt tìm chị tổ khuyên. Tôi không còn lòng dạ nào để nghĩ đến chàng nữa, tôi ngao ngán tình yêu tôi chán chường mơ ước.

Chương 3

Tác giả: Lệ Hằng

Đà Lạt về chiều ướm át khói sương, tôi xách vali nhỏ bước xuống phi trường liên khương, chập chùng đồi núi tràn đầy gió lạnh, cho tôi kéo cao cổ áo chào cái lạnh ngất ngây của núi của đồi. Mẹ đã cho tôi hơn mười địa chỉ của người quen thân sơ họ hàng ở đây để Văn đưa tôi đi tìm chị Khuyên. Tôi ngồi im lìm trong taxi để theo dõi những lối quanh êm đềm, rừng đặc mồi sương phủ, những hàng cây trầm mặc trong dáng chiều hiu hắt. Họ đưa nhau lên đây để hưởng tuần trăng mật chị tôi lên đây một mình để chắc chiu sâu khổ, tôi không khóc như lắm thương chị lẻ loi nơi đây.

- Tội chị Khuyên quá, ở đây mà cô đơn thì chịu sao nổi hử ông?

Ông Văn thở dài:

- Tôi lo Khuyên trốn biệt bà con ở đây quá, biết có tìm ra nàng ngay không? trẻ ngày nào điên đầu ngày đó. Kim có ý kiến chi không?

Tôi co ro mặc thêm áo lạnh:

- Đến nhà Di Thảo đã rồi tin ông ạ, trong nhà chị khuyên thường di ấy nhất.

- Sao Kim xa lạ với tôi mãi thế? Kim không chấp nhận tôi là... của Khuyên sao?

- Dạ tại vì đột ngột quá, hơn nửa, biết chuyện đi đến mô mà tính. Kim không có thì giờ mà nghĩ chi nữa hết, chuyện dễ sợ quá, tự nhiên rồi chị khuyên bỏ đi, tự nhiên Kim sắp có cháu, mà ông... lại có gia đình rồi, mới tin làm sao đây.

Không tin gì hết:

- Tôi yêu Khuyên, tôi bảo vệ Khuyên.
- Còn vợ ông?

Ông Văn thở dài, xe vẫn vòng quanh đồi, rừng im lặng trong sương trắng, đà lạt buồn vô cùng là buồn, hiu hiu và lạnh lẽo, tôi cảm thấy mình nhỏ bé lại, đời người như cây cỏ chìm trong biển sương.

Tôi co ro một gót ghế êm, chị khuyên lưu lạc chốn này, mai kia tôi lạc đến nơi mô với tình yêu nghịch thường của tôi. Tôi nhớ chàng, trời lạnh như ri mà ngồi bên cạnh chàng hạnh phúc biết chừng nào, tôi nhớ chàng đến tê lịm cả người cảm giác thật là thật êm ái và thật xót xa. Nụ cười của chàng thấp thoáng giọng nói ngọt ngào vang vang trong tim thức xôn xao. Tiếng suối reo nghe như đàn chàng thánh thót bay trong chiều tàn, rơi trên sông hương, tôi nhớ chàng da diết, nhớ giòng sông êm mơ và con đường xanh sao dẫn đến nhà chàng. Chàng có biết tôi xa chàng bao nhiêu sông, bao nhiêu núi đồi rồi không? Chàng có bây giờ tôi đang nhớ chàng vô bờ vô bến không?

Nước mắt long lanh rơi xuống đôi gò má bắt đầu bắt đầu nóng nóng gió heo may.

- Sao Khuyên khóc, đừng lo, Đà lạt nhỏ lắm thế nào cũng tìm được Khuyên mà.
- Kim nhớ huế.

Ông ta cười:

- Đúng là trẻ con, mai mốt về chứ đi luôn đâu mà sợ Tôi đang lo Khuyên đui về đây cô bé, cô bé tính sao?
- Ông yêu chị Khuyên tôi nhiều không?
- Còn phải hỏi.
- Tại sao ông yêu chứ?
- Làm sao trả lời nổi hử cô bé, hỏi chi vậy?
- Ông có gia đình rồi sao còn yêu chị tôi.
- Khi yêu thì làm sao thẳng được mình nổi nữa, nói như cô bé thì làm sao có tình yêu được, bởi có suy nghĩ phân biệt thì không có yêu thương.

- Như rứa nghĩa là khi người ta yêu ai người ta bất chấp tất cả hả ông?
- Đúng, tất cả xả hơi, lý tưởng, tôn giáo vớO8.t hết.

Tôi sáng mắt:

- Rứa rứa một ông cha có thể yêu hả thầy?

Ông ta gật đầu không để ý chữ thầy tôi kính cẩn gọi ông:

- Tại sao không? linh mục cũng là người, luật độc thân là do giáo hội đặt ra CHÚ trong kinh thánh đâu có đoạn nào chúa bắt tông đồ của ngài sống trái luật tự nhiên. Dĩ nhiên có lý do... độc thân để chu toàn nhiệm vụ hơn. Mà sao Kim hỏi chuyện đo?

- Dạ dạ tại Kim muốn hỏi. Kim có con bạn nó yêu một ông cha.

- Có gì lạ đâu, xả hội thích theo khuôn mẫu mà tuổi trẻ ghét luật lệ và vì thế thảm kịch xảy ra.

Tự nhiên tôi mến người đàn ông này, ông ta có vẻ trầm lặng và tế nhị, sự hiểu biết của ông ta không bị đóng khung như một số người tôi quen biết, hình như đối với ông tất cả mọi chuyện đều bình thường ngay cả những gì ghê gớm nhất. Tôi hiểu tại sao chị khuyên yêu ông ta và tôi thấy chị chọn lựa đúng, nếu ông ta chưa có vợ mọi chuyện sẽ êm đẹp biết bao.

- Cô bé có chuyện gì nghĩ phải không?

Tôi lúng túng:

- Dạ mô có

Ông ta cười nhẹ:

- Mỗi người có một vấn đề, đời lỳ lạ thật, cho chúng ta yêu thương sung sướng say mê và nhiệt thành chỉ vài tháng vài năm, nhưng sau đó tranh sống gian khổ cả một đời, nhưng thật là đáng sống thật là thú vị nếu được sống đúng ước mơ mình.

Tôi cảm động:

- Được sống đúng ước mơ thì hạnh phúc hả thầy.

Ông ta púp púp vài hơi thuốc, chiếc píp đen bóng lệch trên môi ông, mùi thơm ngai ngái quện trong vùng không khí lạnh, cho nét mặt người chị Khuyên yêu mờ đi như hình bóng:

- Tôi chỉ mong có thể thôi cô bé, nghĩa là được yêu khuyên suốt đời, được

thương vợ được thương con, người ta cho tôi tham lam, nhưng tôi tôi không có quyền yêu sao? Một hôm tôi đang giảng bài cho lớp dự bị, gần năm trăm sinh viên chứ ít đâu, bỗng nhiên tôi gặp một đôi mắt đăm đăm nhìn tôi rồi mái tóc xôn xao cúi xuống, tôi nao nao xúc động, tưởng chỉ có thể thôi, về nhà bên vợ bên con, tôi vẫn bị đôi mắt đen lay láy đó theo dõi, tôi như trẻ hẫng lại, trôi ngược dòng đời để nhớ để thương như một cậu bé. Buổi học sau tôi lại tìm thấy đôi mắt đen, và giờ ra chơi tôi thấy nàng đứng xa xa ngó tôi, tôi đến hỏi nàng, nàng có nét đẹp hoàn toàn đồng Phương, giáng gầy gầy mong manh như liễu. Và chúng tôi yêu nhau một năm sau buổi gặp ban đầu đó.

- Như vậy thầy quen chị tôi năm chị mới vào saigòn.

Ông ta gật đầu:

- Về ngơ ngác của nàng làm tôi xúc động, mái tóc thề đen như màu mắt, chị cô đẹp như một nàng tiên trong truyện cổ tích tôi đọc hồi còn bé. Tôi thật điên đến tuổi này mà còn yêu thương như con trẻ.

Xe về đến nhà dì, vì không có hành lý gì ngoài hai cái vali nhỏ nên tôi và ông ta không trở lại trạm hàng không.

- Đúng nhà này không cô bé?

Tôi nhìn bảng số của ngôi nhà:

- Chắc đúng, tôi chưa lên đây bao giờ chỉ nghe nhà kể thôi, ông vào hỏi thử đi.

Ông ta bấm chuông, người giúp việc đi ra, tôi thấy hai người trao đổi vài câu hỏi, rồi ông ta ngoắc tôi lại, dì thảo quần khăn đi vớ lúp xúp trên những bậc tam cấp, dì nhìn tôi nheo mắt một giây rồi kêu lên:

- Con út, con út, trời con út nó lên bây ơi, cha rằng mà nó lớn dữ a tề chút xíu nhận không ra rồi

Kỳ tất tả lôi tay tôi:

- Con lên chơi với dì hả? Ủa ông mô ri con, chào ông tôi mừng quá nên thất lễ ông bỏ qua.

Ông ta nghiêng người chào dì:

- Người nhà cả mà dì

Dì Thảo đưa mắt hỏi tôi, không hiểu sao tôi nói:

- Chồng chị Khuyên đó dì.

Dì nhìn nhanh ông Văn:

- Răng dì không nghe cưới hỏi khi mô cả mạ mi làm giống chi lạ rứa, rứa con khuyên nó mô?

Thấy ông ta bối rối, tôi hoảng hốt:

- Ủa, rứa chị khuyên chưa đến dì ha?

- Ở con ni nói giống chi lạ rứa?

- Thật không dì?

- Này con điên răng hỏi chi kỳ rứa? nghe nói thằng Minh con mợ Phủ đi nói mi phải không? răng chừ thì cưới? cưới phút cho rồi, rền rang chi tổ mạ bây mệt.

Ông Văn nói:

- Thưa dì khuyên lên đà lạt gần tuần nay. Khuyên giận tôi nên... Khuyên có đến đây không dì?

Dì Thảo lắc đầu:

- Tui dẫu nó chi? không đũa mô đến hết, mà vô nhà đã, mừng quýnh quên hết cả ri đây. Mạ bây, mạ bây gã con gã cái không cho con dì này hay biết chi hết tề tề tề thie6.t la tề.

Tôi lo quá, tôi biết dì nói thật vậy là chị Khuyên không đến đây, người chị ấy tin nhất, vậy đôi biết tìm ở đâu bây giờ.

Tôi không thể dẫu dì được đấng nào dì cũng biết, tôi lờ nói ông ta là chồng chị khuyên rồi, thế nào dì cũng hỏi tới vụ cưới xin to nhỏ ra răng cho coi, tôi ghé tai dì:

- Con cần gặp riêng dì lắm.

Dì vô tình:

- Lại nhõng nhẻo chứ chi, con ni răng hỏi ni lạ ghê, nói tiếng lai căn nghe kỳ quá, ai dạy mi nói tiếng bắc rứa Kim?

- Dạ dì dọn phòng cho anh ấy nghĩ đi có chi ăn không dì?

- Thiếu chi, biểu tụi nó dọn lên có liên tức thì à.

Buổi cơm chiều qua mau, ông Văn nói:

- Kim ở đây với dì nghe, tôi đi có chút việc

Tôi vào phòng dì tôi nằm lấy tay dì mà nghe cay trong mắt:

- Dì ơi mẹ con đau nặng rồi, đáng lẽ mẹ con đi, chị khuyên, chị ấy tội lắm chị sắp có con rồi đó dì.

- Mi nói giống chi lạ rứa con ni? cái chị mẹ mi đau, rằng tội con khuyên mới được chứ.

- Dạ dì đừng la chị khuyên, đừng làm to chuyện con mới nói.

- Mi làm tao điên, nói phức đi la chi mà la mới được chứ

- Chị Khuyên có bầu với ông thầy của chi, ông có vợ rồi, chị trốn nhà lên đây, ông ra huế tìm, mẹ con phát bệnh, con đưa ông lên đây tìm chị khuyên.

- Có bầu, rồi trốn nhà

- Dì tính rằng chừ hả dì?

- Để coi, thôi được để tau lo, khổ cho mẹ mi rồi, thiệt để ba đứa con gái như tụi bây nặng cả người, mi nằm nghỉ đi, đừng nói cho đứa mô nghe không, cả dưỡng mi nửa đó, liệu liệu cái miêng mi, chút nửa lữ nó về đó.

Dì mặc áo đi liền, tôi mệt mỗi năm dài trên giường chuẩn bị cho vợ kịch mới. Đúng như lời dì nói phải tìm cho bằng được chị khuyên mọi chuyện mới tính được.

Yêu thật khổ, tôi khổ vì chàng và bây giờ chị khuyên khổ vì đứa con được kết hình bởi tình yêu của chị. Tưởng tượng cảnh chị khuyên một mình xách vali lên cái xứ lạnh lẽo này bơ vơ lo sợ trước tương lai, tôi ứa nước mắt thương chị.

Chắc chị khóc đủ lắm, giọt nước mắt nào bên giường bệnh ở huế, giọt nước mắt nào nhớ cha nhớ mẹ ở đây.

Tôi chờ ông ta về với một tin vui, nhưng khi ông vẫn trầm ngâm ngồi ở phòng khách khi tôi ngồi co ro ngồi lọt vào ghế chờ dì, tôi hiểu ông ta đang lo âu, tôi hiểu? ông ta yêu chị khuyên vô cùng. Từng mũi thuốc thơm để nhớ nhau, khói bay lên trần nhà, cho tưởng nhớ đây trong căn phòng, cho đôi mắt thật buồn của chị khuyên trở nên nào nùng như hình như bóng. Biết đâu chị đã buông mình xuống một giòng nước lạnh cắt da, biết đâu chị đã âm thầm giải quyết cuộc đời chị.

Lòng tôi như thắt lại, co cả hai chân trên ghế cho đỡ lạnh tôi ngồi khóc thút thít.

- Này cô bé, nín đi chứ, tôi đang rối cả ruột đây, dì cô về kìa

Tôi im lặng ngó Dì ngồi phịch xuống bên tôi:

- Con với cái rầu hết sức nó trốn biệt, hỏi bạn gái nó ở đây cũng không biết, khổ hỏi thật khéo, thiên hạ độc miệng lắm, sợ rở nhục cả một đời với họ chứ chơi sao? Ông... Ờ anh tính rằng.

Ông Văn thở dài:

- Thưa dì ngày mai tôi sẽ đi tìm khuyên cho bằng được, không lẽ khuyên ngồi cả ngày trong nhà, họ hàng, bạn bè không ai biết nàng lên đây, và cũng xin phép dì tối nay tôi vào khách sạn ngủ cho tiện đi lại việc đó tìm khuyên.

- Ờ bài đặt nà, nhà rộng ri ở khách sạn chi cho tốn, lở rồi chừ thành người nhà khách sáo chi nữa.

Ông Văn cười nhẹ:

- Dạ cảm ơn dì, ở dưới phố tiện việc đi lại để dò tin tức khuyên hơn dì ạ. Tìm được khuyên tôi sẽ nhờ dì nhiều lắm.

- Ờ cũng được tùy anh tính sao cho được thì tính.

Ông Văn đi rồi dì quay sang tôi:

- Vô dì hỏi chuyện ni, để ông đi cũng tiện đó, dì đang lo không biết nói rằng với người ăn người làm.

Tôi ủ rũ ngồi bên dì, dì nói nhỏ:

- Chừ mi không được nói chi hết nghe hôn, không được khóc, dì không muốn họ hàng bàn tán, dẫu không nổi mô, rằng họ cũng biết hà, dì sẽ tạo dư luận dần dần cho con khuyên về đây sinh để dì lo cho nó.

- Dì à trong nhà có ai rảnh dì nhờ họ đánh về huế cho mạ con cái điện tín.

- Mô có được để tìm ra nó rồi hãy hay, mạ bây mà biết chưa tìm ra nó mạ bây bệnh nặng thêm còn chết.

Tôi thầm nhận dì nói đúng rồi thêm lo. Tôi nói:

- Sáng mai con sẽ đi tìm đi ạ, nhà có bản đồ thành phố không hả dì?

- Mô được để tau biểu tụi nó đưa đi, đi một mình lở lạc rồi mất công tìm o

nửa rắng.

- Không tiện, như rứa dẫu ai được nửa, con không ngu mô con lớn rồi chứ
bô.

- Ủ lớn đi cho mạ mi khổ thêm nửa. Chuyện mi đến mô rồi, rắng chừ thì
cưới?

Tôi cười trừ:

- Dạ mô có người ta mới về mà dì

- Ai chả biết họ mới về, thôi liệu liệu đi nhà nhiều con gái để mãi họ chười
chết.

Tôi đứng lên:

- Con mệt quá con đi nghỉ chút nha dì, chút dưỡng về dì xin lỗi dì con, uả
mấy anh đi mô về trễ rứa?

- Ôi lũ giặc đó mà lo chi, hạp hạp tùm lum để con trai cũng đừ người đi biển
biệt tối ngày.

Tôi cười:

- Con gái nhiều dì nói lo ngay ngáy, con trai nhiều thi kêu mệt, ôi con đành
cười cho quên, con ở vậy không lấy chồng là khoẻ nhất, khỏi lo khỏi mệt.

Dì nói theo:

- Nói nghe để hỉ con gái ở nhà hoài dị chết, ở đó mà khoe?

Tôi lên giường, lạ nhà trần trọc mãi cũng thiếp đi, hình ảnh chàng đây ấp
trong giấc mơ

Buổi sáng tôi mới gặp cả nhà, dương Ba, các anh lục đục ngồi vào bàn,
dương Ba cười mĩm:

- Chà con út coi trở mà dữ há bà?

Anh Sơn nheo mắt:

- Mai một anh đưa đi chơi tha hồ cho cô le với dân đà lạt.

Tôi ngong ngóng chờ mấy anh đi học để đi tìm chi khuyên, nên loàng dạ rồi
như tơ vò. Dì thảo có 2 người con trai, đối với giòng họ vậy là quá ít, dì hiểu
y tôi nên nói:

- Tụi bây cứ lo đi học đi, để nó ở nhà với tao vài bữa đã, dì cháu người ta
lâu ngày gặp nhau tụi bây ám thì chết rồi.

Anh Nghi cười:

- Chà, nhà toàn đàn ông được bữa cô út lên chơi mạ mừng hết lớn thôi tạm nhường mạ ít bữa đó, tạm thôi nha, có cô em xinh như ri không đem đi khoe ông.

Dượng đi làm các anh đi học tôi cũng mặc áo sửa soạn đi sau khi xem kỹ bản đồ hỏi kỹ bến xe nọ kia.

Dì ngại ngần:

- Hay để dì đi với con Kim hì?

- Con muốn đi một mình cho biết đà lạt một bữa, con không lạc mô, co gì con thuê taxi về lo chi đi với con dì mệt lắm, chưa chừng trưa ni con không về mô

Di cười:

- Ở ở cũng sinh viên rồi, liệu liệu nghe con

- Chứ sao dì làm như con là con nít không bằng.

Dì tò mò:

- Ở Kim nì, rằng dạo ni con hay nói tiếng bắc rứa?

Tôi nhớ chàng tôi bắt chước giọng nói của chàng từ bao giờ đây, má tôi hồng lên, có lẽ yêu nhau là nói chung một lời tình, là cho nhau tất cả.

Tôi nhìn dì cười nhẹ dì nói theo:

- Về sớm nghe, coi chừng ngã đất trơn lắm đó, mì có thằng mô theo thì im lặng tránh đi nghe, đau đầu với nó nó đập cho thì chết, con gái đẹp ra đường sợ chết được.

Tôi lang thang không biết mấy con dốc đổ mấy triền dốc cao rồi. Những con đường hơn ở huế những thung lũng dài trải màu xanh. Rừng thông trầm mặc ủ mình trong sương, có khói sương nào là đà dưới kia cho tôi nhớ chàng tha thiết, cho tôi xuýt xoa thềm một bàn tay nóng và ấm đặt trên trán mình.

Những cặp tình nhân diu nhau xuống dốc, áo lạnh khoát ngoài chưa ấm bằng mắt họ nhìn nhau. Tôi đứng trên dốc nhà thờ, tại sao tôi đến đây, tiếng đàn chàng vắng vắng nhớ xa, cũng có bầy chim sẽ ríu rít trên đỉnh tháp cao còn người thương đâu? mắt tôi chao mờ, không ai nhìn tôi. Tôi cô đơn

trên dốc cao để nhớ chàng, có bóng áo dòng đen thấp thoáng dưới rặng cây, tay tôi run trên ngực, mắt tôi nhìn dăm dăm, ước chi chàng tình cờ lên đây, tôi thích vô vàn là sự tình cờ

Tôi thất vọng khi vị linh mục trả đi ngang qua mặt tôi để vào thánh đường, quyển kinh dày mạ vàng thân quen, dáng nhàn hạ và phiêu lãng. Tôi trông theo để nhớ một người tôi yêu thiết tha.

Tôi xuống dốc ho Xuân Hương êm đềm hiện ra, những cành hoa tím lênh bênh trên nước mát xanh.

Những rặng anh đào bắt đầu nở đây một màu hồng dịu với ngất ngây, có những cánh hoa rơi trên mặt hồ, cho mặt rời buổi sáng nhuộm hồng mặt nước, cho mây trôi trên hồ lênh đênh từng đám. Mùa thu tàn rồi đó, vậy là tôi yêu chàng đã hai mùa thu rụng, hai mùa thu lá bay.

Tôi tìm chị khuyên một cách vô vọng, bóng chị biến biệt, thành phố toàn khuôn mặt lạ, tôi không dám đến khách sạn có lẽ ông Văn đã tìm những nơi đó rồi. Đi đâu bây giờ, tôi nghĩ đến những căn phòng nhỏ cho thuê, chị khuyên sẽ ở một trong những căn phòng đó? nhưng tìm đâu bây giờ.

Tôi tìm cách đi về phía viện đại học, những con đường vòng quanh lối cỏ, vắng xe qua lại, một bên là đồi cao một bên là thung lũng, có những toà nhà im lìm trong lùm cây xanh xao bóng lá. Hoa nở đây vườn nhà ai vang tiếng cười, hoa hồng, hoa uất kim hương, hoa thạch thảo. Tôi dán mắt qua khung sắt mê mẩn ngắm trộm hoa, tôi thích có một bông hồng hay một cánh hoa tím để cài lên tóc, tôi vạch hàng rào lách vào sau khi nhìn trước nhìn sau không thấy ai. Khi hoa xinh trên tay, khi tôi định lách ra, một con chó to lớn xõ ra sủa ầm ỉ, tôi bủn rủn tay chân mặt tái mét không còn chút máu, tôi dợm chạy nhưng cứ đứng chết dí, người co rúm lại vì sợ, chân cuống quýt dẫm lên nhau tôi ngã nhào lên con dốc sỏi, nụ hồng văng ra xa, tôi nhìn trán mình rướm máu, một vạt áo sờn rách, con chó quái ác chưa tha cho tôi, nó chồm tới, tôi hét hên lạnh lạnh, một người con trai chạy ra gọi nó vào:

- Hô nô!

Con chó vẫy đuôi trở lại bên chủ, tôi đỏ bừng hai má, tôi muốn độn thổ quá đi, đôi mắt người con trai tinh quái nhìn tôi, dợm đứng lên nhưng nghe chân

đau nhói, nửa năm nửa ngời trên dốc nhà người ta.

- Cô có đau lắm không? xin lỗi cô, hô nô hư quá thể?

Tôi lí nhí:

- Vườn nhiều hoa quá tôi vô hái hồng nhưng nên... nên

Người con trai cười, nụ cười thật hồn nhiên:

- Tiếc quá, tôi không biết nếu không tôi tặng cô cả vườn hoa này.

Chàng ta tiến đến gần tôi:

- xin phép cô hình như cô bị đau chân.

Tôi gượng đứng lên không để cho người con trai dắt tay tôi, tôi gượng cười:

- Xin lỗi ông chủ vườn hoa hồng nhà ông đắt giá quá.

Chàng mỉm cười:

- Chết chân cô rướm máu rồi kìa, có sao không cô?

Tôi e sợ nhìn chân tôi bàn chân nhỏ lấm cát sỏi, tôi chột nao nao, giọng chàng giống tiếng người ta yêu, tôi nhớ chiều nào chàng đến bệnh viện thăm tôi, giọng cũng ấm cũng xót xa như hôm nay.

- Mời cô vào nhà chút đã, nhờ vết thương làm đọc thì tôi ân hận lắm.

Tôi bối rối:

- Thôi ông ạ làm phiền ông nhiều quá.

Người con trai mặc đồ lính, lính tàu bay, hai bông mai vải trên cổ áo, bộ quần áo liền làm cho chàng đã tinh quái lại có vẻ nghịch ngợm hơn nữa.

Chàng nheo mắt:

- Đừng ngại cô, tôi lái tàu bay thật nhưng hiền khô à.

- Anh rể tôi cũng làm nghề lái tàu bay đó ông

- Thế thì người nhà cả rồi, thôi mời cô vào nhà, con em tôi nó sẽ trở tài y tá cho cô coi.

Thấy tôi ngần ngại chàng cao giọng gọi vào nhà:

- Phượng ơi! Phượng!

Người con gái mặc áo len đỏ chạy ra:

- Gì thế anh, khiếp anh về mấy ngày mà hành người ta dữ "Phượng ơi" cả ngày thôi.

Cô bé khựng lại khi thấy tôi, chàng nhanh miệng:

- Cô bạn bị đau chân vì dốc nhà mình, em trở tài học y tá cả tháng nay cho anh xem đi.

Cô bé láu lỉnh:

- Xời ơi! có cô bạn xinh thế này mà dấu mãi nhé, chị ơi em mới học lớp huấn luyện ở viện ấy mà, đâu chị ngã sao đây anh Phan tề thật, bào lấy bông băng sẵn cho em đi.

Tôi biết tên chàng rồi "phan", tôi thấy chàng cười trước khi quay đi.

- Đi, đi chị đi với em, đi nổi không chị? chị tên gì nhỉ?

- Tố Kim.

- Tên chị hay quá, chị người huế phải không?

Phượng đưa tôi vào phòng khách, rồi vờ lo cho tôi vừa huyền thuyên kể:

- Chị biết không, cha Lập bắt tụi em phải học cứu thương cho công bằng với mấy anh nam sinh viên phải đi học quân sự đó. kéo cuối năm âm thịnh dương suy, con gái đậu thủ khoa mấy anh rên quá xá. Phan mang bông gòn ra:

- Để chiều nay tụi em với Phượng sẽ hái hoa mang đến nhà tặng cô.

Phượng lau chau:

- Hoan hô, chị Tố Kim thích hồng nhung hơ?

Phan nhìn tôi, chàng nói khẻ:

- Tố Kim

Tôi ngược nhìn chàng nghe bồi hồi nổi xúc cảm thật mênh mang. Lạ thật đôi mắt cũng thăm thẳm, giọng nói cũng ngọt cũng ấm như người thương giờ đã xa xôi.

- Đau lắm hờ Kim?

Tôi lắc đầu, phương tưởng tôi là bạn của Phan tự bao giờ nên láu lỉnh:

- Thôi hết nhiệm vụ rồi nhé

Tôi lúng túng:

- Không... Phượng ở lại đây đi.

Phan nhìn tôi lòng chột mềm lại tôi bối rối cúi mặt cho tóc xỏa dài, cho buồn nhớ lắng sâu thẳm lặng, chàng thân mật:

- Kim nghĩ cho khỏe, tôi sẽ đưa Kim về, chắc Kim mới lên đây chơi?

- Dạ Kim mới lên hôm qua, Kim ở Huế mới vô.
- Huế hả tôi ở Đà Nẵng về nghỉ phép đây. Tuần trước tôi có ra Huế được nửa ngày tiếc quá chưa có quen Kim.

Tôi quay đi:

- Ông làm như là quen Kim thì...

Phan cười:

- Cô lầm rồi, ý tôi muốn nói ra Huế chơi mà có cô bạn như cô dẫn đi thăm lăng tẩm thì nhớ đời để hơn
- Còn nếu không ông cũng có người khác để nhớ đời kỷ hơn.

Phan nhún vai:

- Cô khó quá.
- Không phải đâu, tại vì nhà có ông anh rể lái tàu bay đó, nên rành lắm, ông bắt cho bằng được bà chị ngoan nhất nhà tôi đó, chu choa, bà ấy mà trở tài nấu nướng thì chết mê luôn đó ông.

Phan bật cười:

- Chắc ông anh rể của cô háo ăn lắm cô tố kim nhỉ?

Tôi hỏi:

- Thế ông có háo ăn không?

Phan gật gù:

- "sur" với điều kiện được gái Huế vừa đẹp vừa xinh trở tài. Cái con Phượng nhà tôi mỗi lần vào bếp hét như bà la sát ăn mất cả ngon.

Tôi hơi gượng:

- Thôi xin phép ông tôi phải về e trưa lắm rồi.

Phan dè dặt:

- Còn sớm lắm kim ạ, tôi có thể đưa cô về nhà chứ?
- Cám ơn ông vậy, tôi phải đi lo vài chuyện cần, đường ni có đi lên viện đại học được không hả ông?

Phan nhanh nhẹn:

- Được chứ cô lên viện đại học phải không? để nói Phượng nó đưa cô đi, đi một mình nguy lắm đó, tôi chỉ làm tài xế thôi. Hình như cô đề phòng tôi hơi ky?

Không chờ tôi phản đối, Phan quay vào nhà gọi:

- Phượng ơi! Phượng!

Cô bé chạy ra:

- Thấy chưa có chị Tố Kim làm chứng nhé, để coi một ngày anh gọi Phượng mấy lần. Cha lâu lâu ông về phép chứ nếu ông ở nhà quanh năm như mấy cha trốn quân dịch chắc tôi chết.

Phan nhăn mũi:

- Chết hay không chưa biết, có điều con nhỏ nào người ta lâu về một bữa là viết thư dục rồi rít, còn có cái màn nhỏ lệt trên thư nữa chứ.

Phượng dậm chân:

- Chị Kim nghe có được không làm như người ta là bồ ông không bằng. Mẹ nói viết thì em viết chứ bộ, biệt có mong anh đi.

Phan bỏ đi:

- Thôi dẹp vụ đó, tôi đi kiểm xe đưa hai cô lên viện. À Kim tính lên đây đi học phải không?

Tôi do dự:

- Dạ không

Phượng bắn khoăn:

- Thế thì chị lên đó làm gì hả chị, buồn thì mồi đi, học saigòn vui hơn, Phượng ghét đà lạt lắm, lạnh ghê người luôn.

- Kim học ở Huế rồi, Kim lên kiểm... Ơ kiểm con bạn.

Tôi không muốn làm phiền anh em Phan, nhưng họ niềm nở quá, cuối cùng tôi ngồi trên xe bên cạnh Phượng, phương thân mật nói cười với nàng lắm tưởng tôi là bạn của Phan. Tôi không tiện cãi chánh với lại cũng không có gì đáng ngại.

Tôi bắt đầu lo, hấp tấp quá tôi quên hẳn việc đi tìm chị Khuyên không giản dị như đi tìm một cô bạn gái, anh em Phan sẽ nghĩ sau về tôi, chắc gì chị Khuyên thuê nhà ở khu đại học.

Tôi ngập ngừng:

- Kim có cô bạn nghe nói học ở đây, tiện dịp Kim lên thăm bà dì Kim muốn tìm nó.

Phượng nói:

- Thế chị có biết cô ấy học ở Phân khoa nào không?

Tôi ấp úng:

- Kim không để ý nữa.

Phượng kêu:

- Chị có địa chỉ không?

- Không Kim chỉ mới nhớ ra nó học trên này thôi, mới lên học thành ra nó chưa kịp thư cho Kim.

Phượng ngơ ngác:

- Chết thế thì biết đường nào mà kiếm anh Phan?

Phan bình thản:

- Thì lên viện đã, giờ chơi thế nào cô bạn của Kim cũng lang thang hái mimosa ép sách.

Phượng háy:

- Hôm nay anh nói xấu gái đà lạt hơi nhiều đấy nhé, chắc tại có chị Kim.

Tôi chớp mắt tránh cái nhìn của Phan:

- Kim nghĩ cô bạn của Kim thuê nhà đâu đây quá, nhưng giờ này khó tìm, cho phép Kim về. làm phiền Phượng và anh nhiều quá.

Phan phản đối:

- Kim khách sáo quá, không nên. Kim không biết được đưa kim đi là một hạnh cho anh em tôi, phải không Phượng?

Phượng gật gù cười tủm tỉm:

- Dĩ nhiên anh Phan thích hơn Phượng một chút.

Phan cười:

- Đó Kim thấy không, phượng no thẳng tính lắm, tôi cũng vậy nữa. Kim cứ để nó dẫn lên viện coi các cô đà lạt trình diễn thời trang cho vui, biết đâu hôm nay cô bạn Kim có giờ học.

- Răng hôm nay Phượng không đi ghi cours?

Phượng nhe chiếc răng khểnh làm duyên:

- Ở đây không như saigon đâu chị Kim, thời khóa biểu thay đổi mỗi tuần, có tuần học tiền tù tì, có tuần chơi dài dài > Hôm nào đà lạt đẹp trời như noel

chẳng hạn, mấy ông đưa vợ lên nghỉ mát rồi dạy luôn, báo hại tội này học như máy.

Tôi thông cảm:

- Ở Huế cũng rứa phượng nơ.

Phan phản đối:

- Cho tài xế góp chuyện với, mấy cô nói chuyện học hành mãi chết con người ta rồi.

Phượng nguýt:

- Hừ, nhà binh biết cái chi chi, mấy ông tàu bay chỉ có tài tán phét.

Phan dơ tay dọa:

- Nhớ nhé ta sẽ làm tờ trình lên đại úy Hùng, tha hồ mà khóc, dám nhục mạ chồng tương lai. bao giờ

Phượng than:

- Thôi đi ông, chị Kim cười cho kìa.

Phan phân bua:

- Chao ơi tôi phải kiếm mãi mới được thằng em rể đẹp trai như đại. úy tàu bay Hùng, vậy mà nó chê tội này chỉ co tài tán phét, Kim thấy nó to gan ghê chưa? Vậy mà chứ lâu lâu không có thư chàng là phát héo cả người.

Phượng gắt:

- Ghét cái mặt ông này.

- Ai cần cô thương, thương đại úy của tôi chưa xong kìa kìa

Xe đang bò lên dốc, một bên là đồi cỏ xanh thắm, một bên là hàng anh đào nở hồng như môi con gái mới được hôn lần đầu.

Tôi xuống xe đi bộ trong khuôn viên đại học, những toà nhà đá xám ngói đỏ mang những tên đông phương, bỗng nhớ thiết tha chàng, người yêu và những chồng sách cao gáy mạ vàng, người yêu và những giòng tư tưởng xa xa huyền bí như mắt chàng râu với vợ, như môi chàng cười trên cuộc đời.

Tôi khép nhẹ mi hai hàng mi, nhớ khóc lên được giọng ngọt ngào và ấm:

- Kim tình yêu là vật vô giá cha không có thể đem bất cứ cái gì sánh với nó được. Tự tình yêu nói lên ý nghĩa của cuộc đời, cảm ơn Kim cho cha biết

nó... cảm tạ Kim, nhưng cha không thể tiến xa hơn, lẫn mức đã được vạch ra rồi. Nhìn kia có phải giòng sông đó không? nó không ngăn được gì hết như nó vẫn là một ranh giới. Ở mà viết đâu như thế này lại chẳng đẹp hơn bình thường, có thể khi cha cởi áo linh mục tình cảm trong Kim sẽ đổi nhiều. Chiều nào tôi đã đến với chàng, đòi chàng cho nghe nhạc chopin, những giọt sầu thánh thót và chìm, tôi đã bàn chuyện tình yêu với chàng, nói thế nào chàng cũng lái sang vấn đề triết học. Với chàng hình như mọi cái đều có thể phân tích bằng logicque, tôi buồn bả bỏ về.

Chàng thường nói " hãy yêu người để mà sống" lời tình của một bài ca. Tôi yêu chàng vì tất cả cái bàn bạc mà sâu sa ấy. Những giọt buồn trên phím dương cầm, những ngón tay dài lướt trên hàng phím và sống mũi nghiêng cao và nét môi mờ và tóc bông lãng du, chàng chẳng có vẻ gì là tu trì cả chàng là một nghệ sĩ thì đúng hơn. tôi nhớ chàng quá, mắt tôi khép hờ nhất kín hình ảnh ngật yêu thương ấy, môi tôi mấp mái như muốn gọi tên Duy hàng triệu triệu lần dấu yêu.

Phan nói như kêu lên làm tôi giật mình:

- Đôi hàng mi cong của Kim thật đẹp, Kim khép mi đẹp như công chúa trong huyền thoại.

Tôi cười:

- Ông tán sai rồi, công chúa trong huyền thoại làm sao ông thấy được chứ?

Phan vút mẩu thuốc cuối cùng vào lùm cỏ:

- Người ta phải có những huyền thoại đó để mà sống chứ Kim, mai sao cuộc gặp gỡ của tôi và kim sẽ thành một huyền thoại đẹp nhất, kim nghĩ sao?

Tôi bối rối nghĩ thầm, anh chàng này tán hay thật, mình đến gục mất thôi.

Thấy tôi yên lặng, phan tha thiết:

- Không hiểu sao tôi mến Kim đến thế, tôi có cảm tưởng mình quen nhau lâu lắm rồi Kim ạ, Kim có nghĩ như tôi không nhỉ?

Tôi khò lấp lời Phan:

- Phượng mô rồi hả ông? mới đó biến mô tài ghê hi?

Phan tình tứ:

- Nó lí lắc nhưng tế nhị, Kim không thích nói chuyện với tôi sao?

Tôi lắc đầu nhẹ, tôi nhìn mông về phía chân núi xa. Đỉnh tháp cao vút trên nền trời mờ đục. Thung lũng xanh và đôi cỏ trải dài. Nhớ lồng lộng bốn phương mang về gợi nhớ. Sao ở đâu tôi cũng nhớ chàng. Phan để mẩn thật đấy nhưng chỉ là cố cho tôi thương nhớ thêm người ấy. Chỉ là một hiện thân sống động của tâm hồn chàng sâu sắc và triền mẩn yêu thương.

Phan nói:

- Đứng ở đây mình sẽ thấy đủ mặt các cô, thế nào cũng gặp cô bạn của Kim cho coi.

Tôi than thở:

- Kim thấy ít hy vọng lắm, chắc gì cô ấy đi học.

Tôi biết chị Khuyên không đi học tôi muốn tìm chi ở khu quanh đây thôi. Chị Khuyên đại gì vát cái bụng to đến chốn này.

- Hay thôi ông cho Kim về vậy, Phượng chạy mô rồi ông?

Phan nhăn nhó:

- Tôi già lắm sao Kim?

Tôi cười mím:

- Không ông trẻ măng nửa là khác, quá trẻ, trẻ hơn...

Phan giận dỗi:

- Thế tại sao kim cứ gọi tôi bằng ông hoài vậy.

Tôi trả lời cho Phan tại tôi quen gọi như rứa. Phan đưa tôi xuống thư viện thơm mùi sách vở Phượng đang ngồi hít hít sách thơm trong đó. Tôi đòi về, tôi bắt họ dừng xe ở khu hoà bình rồi gọi taxi về nhà, tôi không muốn Phan biết nhà, dì mà biết tôi mới đến đà Lạt đã vội quen đàn ông, dì chưởi cho bằng thích. Dì đang rồi ruột chuyện chị Khuyên rồi. làm dì lo thêm tôi không muốn. Dì va ông Văn chờ tôi ở phòng khách, buổi trưa đà Lạt có nắng và bớt lạnh, dì không mặc hai lớp áo len như lúc sáng trông dì trẻ lại.

Ông Văn than chưa thấy chút tin tức gì về chị Khuyên. Ông đã hỏi tất cả khách sạn lớn nhỏ trong thành phố. Mặt ông trùng xuống nặng trĩu lo âu, dì than thở mãi rồi cũng lo cho tôi ăn trưa.

Ông Văn lại đi, chắc ông đi tìm chị Khuyên, năm nghe dì than thở mãi tôi sốt cả ruột nên cũng mặc áo đi. Tôi bắt đầu thích những con đường đầy bóng

cây của đà Lạt, những con đường bò trên đồi cỏ, những con đường chênh vênh trên thung lũng thông rì rào than thở.

Tôi đến chùa Linh Sơn, những bậc thang cấp đưa tôi lên cao. Tôi thích nghe chàng đạo thánh ca lân lân ngân ngất, tôi thích mùi trầm hương của nhà chùa. Đi loanh quanh hít đây hồn mùi trầm u mặc, tôi đứng nhìn những cô gái áo xanh Bùi thị Xuân tan trường tủa ra các nẻo đường thoai thoải dốc. Mắt tôi mở tròn ra môi tôi mất mác muốn hét lên vì mừng. Tôi muốn lăn xuống đó ôm lấy chị, tôi muốn gọi vang tên chị, chị khuyên đó sao? đáng chị nặng nề leo dốc, tóc dài bay theo gió.

Chị cúi ặt mà đi nên không thấy tôi quýnh quýng trên cửa chùa. Ôi bậc tam cấp dễ ghét, tôi không thể chạy như gió được. Chị khuyên đi bào lối mòn nhỏ len trong mương chè. Tôi thấy thật rõ đáng chị nhưng không theo kịp vì tôi ở trên cao. Chị mặc áo bầu rồi, hình như chị buồn, tôi ghen ngào, không hiểu sao tôi cứ thấy chị buồn đau nhức tử kia. Chị đi một mình, tay xách giỏ có vẻ nặng lắm.

Tôi xúc động vô cùng, nói gì bây giờ, làm gì bây giờ? Tôi đi như nhảy trên ngưỡng bậc tam cấp bằng đá xanh, chị khuyên khuất sau nương chè lúc tôi xuống hết những bậc đá.

Tôi chạy theo lối mòn, tôi thấy chị khuyên bước vào một ngôi nhà. Tôi đi chậm lại tôi đoán không sai chị, khuyên thuê nhà ở một mình.

Tôi ngỡ ngác trước một hành lang có nhiều phòng giống nhau. Không viết làm sao tôi đành gõ cửa một phòng gần nhất, một cô gái ló mặt ra tôi nhanh miệng:

- Xin lỗi chị làm ơn chỉ dùm tôi phòng của chị Khuyên, Tố Khuyên.

Chị suy nghĩ:

- Chắc chị lầm nhà rồi, Ở đây không có ai tên khuyên cả, cùng phòng với tôi chỉ có Lan và Bích, chị ấy cũng học trên viện ha?

Tôi lắc đầu:

- Chị ấy... chị ấy có bầu mới vô đây mà.

Nàng reo lên:

- À có, vợ của một ông sĩ quan đi hành quân hoài chứ gì? Phòng số 5 đó.

Tôi cảm ơn cô gái, rồi quên cả gò cửa tôi đẩy cánh cửa nâu đậm bước vô.
Chị Khuyên đang úp mặt xuống gối, hình như chị đang khóc, chỉ khuyên
ngấn mặt lên thảng thốt kêu:

- Kim! trời ơi Kim đó sao?

Nước mắt tôi chảy ra hai hàng, nước mắt chị khuyên cũng chảy ra.

Tôi lao vào người chị:

- Chị Khuyên em thương chị.

Bụng chị to rồi cảm giác thật lạ lùng khi tôi ôm chị.

Chị khuyên nhìn tôi đăm đăm mắt chị buồn thật buồn:

- Răng em biết được chị ở đây hả Kim?

Nước mắt chị chảy ra mãi, chị bùingùi nhìn tôi, tôi kể:

- Mạ biết rồi, mạ bệnh nặng lắm, em phải đi tìm chị vợ"i anh ấy, anh ấy ra
huế làm náo lên.

Chị Khuyên chỉ biết khóc:

- Tội quá, tội mạ quá

Tôi cầm tay chị:

- Rồi tính răng đây chị, chị Ở đây một mình à? mai một sanh rồi mới làm
sao? chị nói với họ chồng chị đi lính hờ?

Chị khuyên gật đầu:

- Chứ nói răng chừ, nói chừa hoang cho họ đuổi ra ngoài đường à? Em lên
đây chị vậy Kim, ai lo cho ma.

- Anh ấy đến gặp cha mạ rồi, ai nở để chị như ri hả trời. Này em thấy chị
xách giỏ gì nặng lắm mà, chị đi chở về hả?

Chị Khuyên gật đầu:

- Ủ đi chợ bộ nhịn đói hả?

Tôi lấy từng món đồ ra, rau cải, khoai tây, thịt và bánh:

- Ăn sang ghê hi?

- Sang khi ấy cả tuần đó cô.

- Rồi ai nấu cho chị?

- Hỏi kỳ chưa, tôi nấu chứ ai nấu vô đây nửa, bếp điện đó tề.

Tôi ngập ngừng nhìn chị, tuy có bầu sỏ người ra đó, nhưng má chị lỏm lại

mắt sâu và tâm quần chị Ốm quá. Tôi nghe xót xa:

- Chị tính rằng chừ, ở như ri mô có được.
- Tính chi nửa mà tính chị sẽ sinh con sẽ nuôi nó một mình, dĩ nhiên chị phải tròn lui lủi như con cùi. Chị muốn em về huế lại đi học như thường, nói với mẹ đừng lo cho chị nữa coi như chị đã chết rồi.

Tôi ứa nước mắt:

- Không em không về, còn anh ấy

Chị khuyên hoảng hốt:

- ĐỪNG chị van em đừng cho anh ấy đến đây, chị thề là sẽ không bao giờ gặp anh ấy nữa, khổ cho chị lắm. CHỊ cấm em đó, em đưa anh đến đây là em giết chị thêm một lần nữa.

Tôi khổ sở:

- Anh ấy đi kiếm chị mà.
- Mặc anh ấy.

Tôi lắc đầu:

- Chị tính chi kỳ rứa?
- Không được, không được tiếp tục yêu nhau được nữa, anh ấy đến chị sẽ vất vả đi tìm chỗ khác, khổ chị thêm ra.
- Tại sao chị trốn anh ấy chị yêu anh ấy mà?

Chị Khuyên thở dài:

- Hết hết thật rồi em ạ tình yêu đã chết.

Tôi nói:

- Em sẽ đưa dì đến lo cho chị, dì sẽ tính được, chị điên rồi tính đâu không hà.
- Đừng cho dì biết.
- Dì biết hết rồi.
- Ích gì đâu, em thật...

Chị Khuyên nghiêm trang nói:

- Chị yêu cầu em về nhà đi, rồi nói cho dì lo cho về huế cấm nói là tìm được chị, nếu em hở môi nói cho ai biết, chỉ sẽ bỏ đi thêm một lần nữa cho em coi. Chị nói thật đó, Kim, em có nghe chị nói không?

Tôi lắc đầu:

- Chị tính không ổn chút nào hết, nếu vậy em lên đò Lạt làm chi, chị nên nhớ rằng chậm tinh chị ngày nào mạ nguy ngày đó.

Chị khuyên thờ dài:

- Chị không thể gặp bất cứ ai được nữa, tại sao em tìm ra nhà ni hả Kim?

Tôi nằm xuống bên chị:

- Em đi tìm cầu may, em đang đứng ở linh sơn một mình, cái thấy chị từ dốc đi lên bằng qua đôi chè, em gọi chị chị không nghe, em đi theo.

Tổ Khuyên ngậm ngùi:

- Đời chị coi như bỏ, nếu em thương chị, em đừng ép chị suất hiện trước bà con nữa, chị chết mất họ sẽ chê cười mình suốt đời.

- Ở thôi không gặp bà con cũng được nhưng còn anh ấy?

Tổ khuyên cau mày:

- Mặc anh ấy, anh ấy có cuộc đời của anh ấy, chị có cuộc đời của chị, chị dám yêu nên dám nhận mọi thua thiệt. Để anh ấy đến đây co giải quyết được chuyện chi đâu hay chỉ rắc rối thêm.

- Chị có con với anh ấy

- Bộ cứ có con rồi có quyền cột đời người ta vô mình a `? rồi chị biến thành một thứ vợ bé của anh ấy, bà ta đánh ghen còn nhục hơn nữa.

- Biết như rứa sao chị còn yêu người ta làm chi.

- Nói như con nít, thôi bây giờ em về đi cho chị yên thân, nói dì mua vé máy bay cho về huế đi, chị sẽ biến mất trên cõi đời này nếu em làm phiền chi.

Tôi buồn bực:

- Chị đuổi em.

Chị khuyên khóc dấm dức:

- Không, chị không nghĩ như rứa, chị khổ quá kim ơi, về đi về đi em.

Tôi ôm lấy chị khóc ròng, tôi nghĩ thật mau:

- Cha nếu mình nghe lời chị bỏ về nhà dì, tìm anh ấy được, lỡ chị bỏ đi thì khổ, phải tìm cách khác, bà ni là chúa lì đây.

Tôi nằm bên chị, bụng chị nổi cao hình, như có một mầm sông đang vươn trong đó thật sao. Tôi tò mò đặt tay lên bụng chị, một xôn xao mơ hồ, một

chuyển động thật nhẹ, cảm giác thật lạ đối với tôi.

Chị khuyên cười nụ cười diu. ngọt và mong manh:

- Nó đập đó, đó thấy không?

Tôi lúng túng rờ theo chị chị cười thật tươi, tôi chưa từng thấy chị vui như vậy bao giờ:

- Chắc nó ngộ lắm em, nó đập như ri chắc là con trai em hi?

- Em thích con gái hơn.

- Chị thích con trai hơn, con gái nữa lớn lên khổ lắm, đẻ con gái nhiều như mạ khổ chết được.

- Nhưng con gái để mai đồ cho nó diện, con trai đi lớn lên đi lính càng lo nữa

Tôi chợt nhớ Phan người con trai có nụ cười thật hồn nhiên đó đã lenhệ vào đời tôi rồi. Tôi không biết mình mến Phan vì Phan, hay vì Phan có giọng nói ấm và ngọt như người ấy nữa.

- Chị à, em mới quen một ông dễ thương lắm.

Chị Khuyên dè dặt:

- Chưa gì em đã khen người ta dễ thương e nguy mất, đừng dại, dính vô đàn ông sớm ngày nào khổ ngày đó.

Tôi nheo mắt:

- Chị trả lời thật cho em nhé, yêu khổ hay sướng?

Tôi khuyên cười buồn:

- Khổ chứ, khổ điên lên được, tình yêu nó quất đau lắm e ơi. Nhưng trong cái đau khổ đó có cái thú vị, có cái ngọt ngào.

- Hèn chi ai cũng lao vào tình yêu chị ha?

- Hồi còn ở Huế em bảo yêu ai không hể cưới em làm vợ hử Kim? có phải anh chàng đó có vợ rồi không?

Tôi lắc đầu:

- Không phải có vợ hưng còn kẹt hơn có vợ nữa, thôi chị đừng hỏi em nữa rầu thấy mồ.

- Tại sao em dấu chị mới được chớ?

- Không phải em dấu chị nhưng nói ra đâu ích chi, hơn nữa chuyện chưa đâu vào đâu cả mà chi.

- Đừng dại, chị thấy quả thật trong tình yêu con người mà quán không thể tưởng, cứ kể với chị nghe đi chị sẽ giúp em giải quyết vấn đề.

- Thôi để dịp khác chưa có gì đáng nói cả, bởi em yêu thầm họ một mình nói chi được mà nói.

Tổ Khuyên:

- Có thật chưa có gì không?

- Em dấu chị làm gì đây?

Chị Khuyên trầm ngâm:

- Bây giờ em tính sao? ngày mai em về Huế nghe không, đừng nói cho ai biết chỗ ở của chị, nếu không chị bỏ đi một lần nữa.

Tôi im lặng gật đầu:

- Em đành chịu chị, thôi em về nghe.

Tôi vờ đứng lên, chị khuyên ngập ngừng:

- Em có mang nhiều tiền lên không?

Tôi mím môi lại không dám khóc, trời ơi, chị tôi khổ đến mức này sao? chị khuyên quay mặt đi tôi cũng quay đi:

- Có nhiều lắm, mẹ đưa em bọn, để em đưa chị.

Biết tính chị tôi để cả bóp lại cho chị rồi lặng lẽ về. Tôi nghĩ đến Phan nhà Phangần đây, tôi sẽ nhờ chàng giúp. Rồi chị Khuyên, tôi rảo bước đến thẳng viện thự của Phan, Phan ngạc nhiên khi thấy tôi, chàng kêu lên:

- Ơ, tổ Kim, có chuyện chi không?

- Anh đi ngay bây giờ với Kim được không?

Phan ngạc nhiên:

- Được chứ, nhưng...

Tôi vội vả:

- Đây địa chỉ nhà Kim, anh đến báo cho dì Kim biết, kim có chuyện rất cần, để Kim viết giấy cho anh cầm về tiện hơn.

- Còn Kim kim đi đâu mới được chứ?

- Thôi cứ giúp Kim đi, đừng hỏi nữa Kim không tiện nói.

Phan lẩm bẩm đọc thư tôi viết:

- "Anh Văn hay dì đến chùa linh sơn tìm kim gấp. Rất quang trọng. Tổ Kim"

Chàng nhún vai:

- Tôi có cảm tưởng Kim là một thám tử có đúng không?

Tôi cười:

- Thôi đi mau đi, kéo hư chuyện của kim hết, Kim giận anh cho coi. Phan đi rồi tôi trở lại gổ c bồ đề, leo lên chùa tôi nhìn đăm đăm ngôi nhà quét vôi vàng chị khuyên trọ, tôi biết thế nào chị cũng bỏ đi sợ mất tấm chị ấy lại khổ cho mẹ tôi.

Chương 4

Tác giả: **Lệ Hằng**

Tôi nóng lòng chờ ông Văn. Chị có tình yêu của ông ấy mới an ủi về được chị trong lúc này, nghĩ đến những ngày dài, những đêm lạnh, chị nằm đó một mình, vào ra một mình với bao nhiêu lo âu và chán chường của một người trốn tránh, tôi ứa nước mắt khóc cho chị tôi.

Tôi lại nhớ chàng, cha đang làm gì giờ đây, đàn thánh ca hay đi dạy học có khi nào cha nhớ đến tôi không? tôi thèm được nghe giọng nói trầm ấm của chàng quá, thích đến lạ cả người đi được tình yêu là thế này sao? Tôi chỉ muốn được gặp chàng ngay bây giờ, ngay lúc này để gọi lên một chữ anh thôi, tôi không biết chàng buồn hay vui khi thấy tôi, tôi không biết làm gì bây giờ.

Cánh cửa sổ phòng chị luôn vẫn mở, chị khuyên xuất hiện mờ xa ở khung cửa đó, chị lại đứng nhìn về phía đồi domaine de marie, ở đây có những tòa nhà mà tháp cao vun vút vươn lên nên trời đục sương, mái đỏ cong cong, vòm cổng buồn tu viện này chị khuyên đã khoe tôi: "chị nhìn nó hơn một tháng nay rồi, mai sau chỉ sẽ cho con chị đi tu nếu nó là con gái, ở trần nửa lớn lên khổ như chị cay đắng lắm em ơi. Cánh cửa phòng đóng lại, ruột tôi như thắt lại, tôi linh cảm một quyết định nào đó của chị đã đến, cánh cửa khép lại như một chốt từ. Tôi quay nhìn sau lưng:

- Trời ơi! sao lâu thế không biết, giờ này mà chưa thấy đến, bực ghê.

Sau lưng tôi con dốc vẫn vắng người, nương chè xanh rì trước mặt tôi thấy

chị khuyên bước xuống vườn, tôi rùn cả người:

- Chết rồi, chi ấy xách vali đi.

Tôi chới với trên đỉnh đồi, nương chè xanh mờ đi, trời cao xà thấp xuống.

Ông Văn chưa đến, trời sao lâu thế. Tôi bỏ chạy, vừa lúc đó Phan gọi vang:

- Tổ Kim coi chừng ngã kìa

Tôi quay phắt lại, ông Văn người yêu của chị Kim đó, cha của con chị khuyên đó sao? họ xấp có con với nhau, tha thiết đến thế là cùng mà vẫn phải xa nhau.

Tôi nói kè:

- Chị Khuyên đó kìa.

Phan ngỡ ngác không hiểu gì, ông Văn đưa hai tay lên, ông muốn kêu lên nhưng âm thanh tắt nghẹn, mắt ông run lên cả khuôn mặt biến đổi xuất thần theo dáng chị khuyên chậm chạp di động ở đằng xa. Tình yêu tôi ngờ nó lại lạ lùng đến thế, nó làm ông Văn, một người đàn ông có bản lĩnh va đây nghị lực trở thành trẻ con như ai. Ông lặp bập:

- Trời! Tổ Khuyên, Tổ Khuyên.

Không nói gì thêm ông lao vụt xuống đồi chè, tôi đứng lại với phan. Chị Khuyên bắt đầu lên dốc đỉnh đồi bên kia, áo dài chị tím ngắt trong nắng chiều hiu hắt. Một nặng trĩu trên tay một hắt hiu trên đời. Ông Văn chạy đến với chị hình như chị chưa biết, tôi im lặng ng("m cái hạnh phúc xót đau của hai người, thôi thềm tình yêu dù cay đắng như chị khuyên cũng được, ừ nhỉ tại sao không? tại sao không có một đứa con với chàng, như chị chị khuyên đã có với người chị yêu.

Có gì tội lỗi đâu? Tôi sẽ đời mang tình yêu chàng trong lòng tôi, người tôi run lên vì ý nghĩ lạ lùng này, tôi chới với như xấp ngã, tôi thấy chị khuyên lao đảo ngã vào tay ông Văn, chị xúc động, chị thua trận rồi, bóng hai người nhập làm một trên đồi cỏ xanh.

Tôi mờ nước mắt nhìn theo họ mà nhớ đến chàng, họ dìu nhau về lại ngôi nhà cũ. Tôi khóc khi nào mà môi mặm nhớ thương.

Phan tha thiết:

- Kim

Tôi dăm dăm nhìn Phan nghe như tiếng chàng:

- Anh!

Rồi tóc Phan bay dạt về một phía, rồi Phan dăm thắm ngó tôi, tôi bàng hoàng:

- Xin lỗi anh Kim lắm, Kim xin lỗi.

Phan ngỡ ngác, chàng làm sao hiểu lòng tôi, tôi nghe âm vang lời gọi của chàng qua giọng nói của Phan và tôi đã gọi "anh" như gọi để nhớ một người khác.

- Tại sao Kim xin lỗi anh? kim lạ lùng quá

Tôi ăn năn:

- Kim xúc động quá, anh đừng để ý nghe

Thú thật tôi không hiểu gì cả, tự nhiên cầm giấy đến nhà Kim, dì Kim đi vắng chỉ có ông Văn đang chờ người mong tin Kim, thấy thư kim ông ấy hỏi hỏi đi liền, tôi hỏi gì cũng không nói, rồi người con gái áo tím bên kia đòi ai đó Kim?

Tôi lắc đầu:

- Thôi mình về bốn phận Kim đã xong, giờ này không nên làm phiền họ nữa, phải không anh?

Tôi vào phòng chị khuyên, năn nỉ khóc lóc mãi, chị Khuyên đã chạy về nhà dì Thảo. Ông Văn đi về saigon -- đà lạt mỗi tuần. Tôi bỏ cả học hành để lo cho chị, tôi viện cố mới vô học gần tết rồi học cũng không bao nhiêu ra giêng gạo một mạch để đậu hơn, để ở lại với chị.

Dì Thảo dành cho chị một phòng nhìn xuống thung lũng, phía bên kia khu đồi đỉnh tháp cao của jersin, triền dốc mượt xanh và những sáng những chiều tôi ngồi mà nhớ thương, và mơ ước xa xăm của đỉnh tháp cao vút nhà thờ của chàng, càng xa chàng càng nhớ thương dai dút nồng nàn hơn.

Những chiều có gió lạnh, gió se mình trên mặt hồ phẳng lặng tôi đi bên chị khuyên mang bụng ì ạch mà nhớ chàng quá chừng quá đổi.

Họ chưa xót yêu nhau, nghịch cảnh trái ngang nhưng họ vẫn có con với

nhau, nhưng ông vẫn vẫn yêu chị say đắm, yêu lê the6 như cuộc tình cuối đời để đời ngàn năm cho nhau.

Ông Văn nâng niu từng bước chân chị trên triền cỏ dốc, triều mển từng cơn mệt vì thai hành, họ say sưa tương lai con họ, họ quên một người đàn bà, mà dù lòng bao la hơn đại dương, hồn cao hơn núi cũng không tha thức cho họ đượ c: bà Lê Văn.

Chị Khuyên đang ngủ, muốn tâm sự với chị nhưng chị ngủ rồi, đứ a con trong bụng làm chị làm chị ngủ không muốn no mắt,ngủ trưa, ngủ chiều ngủ tối, dì bảo:

- Cnn Khuyên nó ngủ nhiều quá bắt chương cái bụng đó mà, đỡ khỏi mai một đau đẻ chưởi chồng cho mà coi.

Chị khuyên cười tủm tỉm, ông vẫn tha thiết:

- Con thích đau dùm khuyên nữa chứ lo chi khuyên chưởi hả dì

- Í cha, con đâu nói rứa chứ mai một đây nhà, mỗi lần vợ nói "anh ơi em có bầu" nhăn như khi cho coi.

Ông Văn chắc xuống phố mua trái cây cho chị, tôi muốn yên lành về mãi thế này với chị Khuyên, dù thỉnh thoảng thoáng gợn lo âu trong mắt chị.

Phan lâu lâu ghé thăm tôi, chàng cho tôi những giây phút ấm lòng, chỉ có thể thôi. Tận đáy lòng thăm kính tôi vẫn mãi hoài yêu mình cha Duy.

Tôi lấy lá thư chị Khanh gởi lên hôm qua tìm đoạn ngắn nhất nhưng thích nhất ra đọc lại:

- "Tổ Kim lên đó co hạp không? tội mạ ghê vừ a mới hết bệnh lại lo con Kim đau ốm trên đó. Cha Duy đó Kim nhớ không? cha có đến nhà hỏi thăm tin tức Kim, cha bảo lâu quá không thấy Kim đi học với đi nhà thờ, chị có cho địa chỉ của Kim rồi đó. Chị Khuyên ơi, có vui vẻ không? mai một thế nào mạ cũng lên với chị đó, ba mạ tuy buồn nhưng lúc nào cũng thương chị lắm, mạ chỉ mong chị vui thôi, mọi ngang trái âu cũng là định mệnh... "

Tôi cười một mình, tôi gởi cho tôi nụ cười của chàng. Tôi mong thư chàng mấy hôm nay rồi, hỏi địa chỉ tôi, thế nào chàng cũng thư cho tôi.

Nghĩ đến lúc được đọc thư chàng, tôi chỉ muốn rao lên như suối trong rừng

reo với cây cỏ.

Tôi bỏ những buổi đi chơi để ở nhà đợi thư, mỗi lần ông đưa thư ngừng lại trước nhà, tim tôi đập loạn lên, cuống quýt hỏi, cuống quýt ngóng chờ, tôi nhìn đăm đăm ra ngõ, tôi vụt nhảy xuống vườn, vụt lao ra cổng, ông đưa thư đến. Trên đời này ngoài những người thân yêu, chắc cái nhà ông đưa thư là đáng yêu nhất.

Ông hấp háy cười:

- Nhà có thư, cô ký dùm được không, thư bảo đảm.
- Được chứ, ồ tên tôi mà.

Thư mẹ, ôi có bao giờ mình hơi buồn khi có thư mẹ không?, vui cũng có đấy nhưng quả thật có chút buồn, vậy là chàng không yêu như tôi nghĩ, như tôi tin.

Tôi trở vào nhà vừa đi vừa đọc mandat lên cho chị khuyển, những lời mẹ viết làm tôi khóc: "con hư nhưng mẹ vẫn thương con, đừng buồn nữa nghe khuyển. Khỏe chút mẹ sẽ lên với con, gắng giữ gìn sức khỏe nghe Khuyển, nghe Kim. Kim đi lãnh tiền về xài vặt nghe."

Tôi mờ nước mắt tôi thương mẹ quá. Có tiếng chuông reo, tôi quay ra và lòng tôi như vỡ ra, như tan ra, trái tim chạy trốn, linh hồn bay cao, tôi không tin gì hết tất cả quay cuồng vào rừng hoa chim hót, có phải không? ô kìa rừng hoa anh đào sau lưng chàng? chàng đến với tôi, tôi không mơ, tôi lao người ra ngõ, tôi nói hụt hơi:

- Cha! trời ơi cha!
- Tổ Kim, coi bộ con khỏe ra chớ.

Trời ơi như thế là Kim đang mơ.

Tôi quên hết, tôi dật dật tay chàng, tôi không thèm nhớ chàng là linh mục nữa, chàng mặc đồ thường, không quên xách theo cái vĩ cầm, đời chàng không thể thiếu âm nhạc.

Chàng vuốt nhẹ tóc tôi, tóc mây từng sợi mỏng xoa bay theo gió dưới tay chàng, hình như chàng thích mái tóc tôi, mái tóc không quấn, mái tóc chỉ gộ bồ kết với chanh.

- Cha!
 - Có ai ở nhà không Kim?
 - Quên, Kim xin lỗi chả mời cha vào nhà, tại Kim mừng quá đó.
 - Đúng là trẻ con.
 - Không Kim không có đòi kẹo đâu nhé.
 - Nhưng với cha Kim vẫn là trẻ con.
 - Không, Kim biết yêu rồi, Kim không nhận kẹo nữa
 - Cứ nhận rồi cái khác tính sau
- Tôi nhìn chàng chỉ một giây thôi mà đủ hết lời mà đủ hết tình.
- Dì Kim đi vắng, chị Khuyên ngủ, ngủ me lắm cơ.

Chàng nhìn quanh:

- Đẹp quá hèn gì Kim quên mất huế

Tôi đi chân trên nền nhà:

- Không bao giờ Kim quên, Kim cố quên nhưng không được

Tôi đỡ vali cho chàng:

- Cha ngồi cho khoẻ đi cha, để Kim...
- Kim ngồi xuống đi.
- Ơ, Kim mừng quá quên hết trơn.
- Mừng thật không?
- Thật chứ bộ, hứ ghét cha ghê nơi.
- Ghét thì cha về nhà xứ.

Tôi cuốn quýt:

- Không, Kim nói ngược chứ bộ, cha chả hiểu con gái chi hết.

Chàng cười, chưa bao giờ chàng cười đẹp như hôm nay:

- Coi bộ Kim khoẻ ra nhiều

Tôi e lệ cúi mặt, má đỏ bừng lên, tôi trốn đôi mắt người tôi yêu.

- Kim!
- Da.
- Thôi cha về nghe, mai cha đến.
- Không, anh... Ơ cha ở lại tí đã.

- Cha lên đây nghỉ 2 tuần.
- Hai tuần thích nhi?
- Ai thích?
- Kim thích, mà không, không Kim không thích

Chàng cười:

- Chiều rảnh ghé thăm cha.
- Ở đâu hở anh, ơ ơ... chả ở đâu kia?
- Nhà thờ viện đại học.
- Nhà thờ viện đại học, Kim biết, năng tình phải không cha?

Chàng gật đầu:

- Tìm phòng số 15 nge, thôi cha về, cha sợ Kim rồi.
- Cha sợ Kim, sao thế?
- Ờ, sợ Kim và sợ cha.
- Kim không hiểu?
- Cha biết Kim hiểu.

Tôi chỉ biết nhìn chàng, loàng tôi rối bời nhưng lòng tôi vui, nỗ vui mừng không thể nói nên lời không thể gọi tên.

- Cha về nghe.

Tôi bịn rịn:

- Chút đã đi cha, cha về sớm thế?

Chiến thắng đã nhiều khó thắng thêm.

Tôi ím môi:

- Anh!
- Kim, vào đi cha về!

Gió rì rào qua các hàng thông xanh, ngoài kia buổi sáng đầy hoa nở, đầy chim hót những cụm mây lồng trôi lênh đênh.

Chàng vuốt nhẹ tóc tôi, mắt dõi nhìn ra xa, giọng chàng êm như hơi thở:

- Kim à, hãy biết rằng cha cũng thương Kim, nhưng thôi lần mức đã định rồi đừng buồn nghe, rồi mai một lập gia đình kim sẽ quên chạ Kim nín đi, đừng khóc như thế cha buồn, lớn rồi đây không còn bé bỏng gì đâu.

Tôi mờ nước mắt:

- Kim không muốn cha về, muốn cha ở đây với kim hoài được không?

Chàng lắc đầu:

- Trẻ con thật, cha ở đây hoài ở đây với Kim ấy à? hay nhì, rồi dì Kim, chi Kim nghĩ sao?

- Đâu có sao, con nói cha lên thăm Kim, thì phải mời cha ở đây chứ. Ở đây đi cha, nhà đẹp không cha?

Chàng vẫn cười:

- Chiều đến cha, chóng ngoan cha thương, cha về nghe.

Tôi sững người trông theo, những bước đi chậm, anh đào nở hồng hai bên chàng, áo chàng vàng nhạt tóc bông bênh lẳng du, chàng không dám quay lại nhìn tôi, tay cách chiếc đàn tay xách vali, chàng bỏ tôi đứng vờ trông theo chàng.

Tôi mân mê từng sợi tóc nhỏ, mùi thơm nào như cây, như cỏ, như hoa rừng.

Mùi thơm nào từ bàn tay chàng vươn nhẹ trên tóc tôi buông lời tình tứ

Tôi cười một mình hoài ở đây không ai biết chàng, tôi sẽ bắt chàng dẫn đi phố chơi, tôi sẽ bắt chàng mua áo len cho tôi, tôi đòi nhiều thứ lắm, cho chàng mệt nhoài vì chiều tôi vì thương tôi kia.

Tôi hát nho nhỏ một đoạn tình ca, chàng hát hay hơn tôi nhiều, chàng mà hát tựa từ của Tô Vũ thì khỏi chê. Tôi muốn nói chuyện với ai đó về chàng quá, Tôi đi tìm chị Khuyên.

Chị khuyên vẫn còn ngủ, chiếc áo len hơi chật với bụng chị, hắng lên bày một khoảng da thịt trắng như sữa và nổi cao một đống như đồi cát mịn.

Chị đàn bà rồi đàn bà thật sự là đàn bà khi có một đứa con. trông chị ngủ cái bụng nổi cao như đồi đà lạt, không hiểu sao anh Văn vẫn còn mê như điều đổ, hình như còn mê hơn lúc chi thon thè nữa, mỗi lần thất chị mặc áo dài bầu lach đạch đi bên ông Văn, tôi không thể nín cười được, cái dáng đi sao mà lệt bệt thế, mỗi bữa ăn ông Văn ngồi bên tiếp cho chị, 'p chị ăn nhiều ăn xong chi cứ ngồi xoa bụng va kêu tức bụng "nặng bụng quá anh ơi, chu choa răng mà nặng ri hả trời?"

Tôi bỏ ra ngoài đi tha thẩn trong vườn nhà dì, Phan đã bắt người nhà ươm hoa hồng đem đến trồng cho tôi, chưa có cánh hoa nào chắc còn lâu ới có hoa, những mầm non đà lú, Phan lo cho tôi đủ mọi thứ, nhưng sao tôi vẫn chưa yêu chàng dù tôi muốn yêu, nếu yêu được Pha tôi sẽ có ột cuộc đời bình dị hơn.

Tôi hơi khựng người khi Phan đẩy cổng bước vào, tôi chậm chạp tiến đến gần Phan:

- Anh mới về đó hả, nghe Phượng nói anh đi Đà Nẵng rồi mà.

Phan tha thiết:

- Ừ anh mới về, nhớ em quá anh dù về mai đi sớm, bao giờ em về huế nhớ nói anh đưa đi nghe không?

Tôi lắc đầu:

- Chịu thôi, đi máy bay của anh sợ thấy mồ, lở rớt thì chết.

- Anh lái êm lắm, yên trí, mà lở co chết cả hai đứa đã sao nào?

Tôi cười:

- Anh vô nhà chơi.

- Đứng ngoài vườn trông Kim xinh hơn

Tôi e lệ:

- Đừng tán Kim tội quá anh ơi.

- Anh nói thật mà.

- Không anh nói dối

- Kim, em trả lời thư của anh chưa? thư anh gửi hôm no ấy, em nhận chưa?

Tôi đã nhận được thư Phan cách đây 4, 5 hôm, tôi dự định nếu Phan hỏi sẽ giả vờ ngờ ngác cho đỡ mệt, câu hỏi của Phan khó trả lời quá nhưng không hiểu sao trước mặt Phan tôi lại gật đầu:

- Đã nhận rồi:

- Phan tiến sát lại với tôi, tôi nhích người ra xa:

- Sao, Kim nghĩ sao?

- Đột ngột quá anh, cho Kim suy nghĩ đã anh nhé.

Phan tha thiết:

- Em không tin anh phải không? vâng chính anh cũng không ngờ anh lại thay đổi mau thế này kim ạ, chưa bao giờ anh nghĩ đến chuyện vợ con cả, bây giờ gặp em anh nghĩ đến hạnh phúc, anh mơ ước sống đời với em và anh nhớ day dứt khi xa em. Anh quyết định rồi anh sẽ nói mẹ lo cho anh, mẹ mà biết mẹ mừng phải biết Sao kim em nhận lời cầu hôn của anh không? Tôi đi chân trên đất bao giờ cho chân cứng đá mềm cho tôi thẳng được lòng tôi, tôi ngập ngừng:

- Anh để em suy nghĩ đã anh Phan nhé, đột ngột quá anh ạ.
- Em con suy nghĩ gì nữa, mình quen nhau đã hai tháng rồi mà.
- 2 tháng mà ăn thua gì với chuyện hôn nhân, Kim cũng mẫn anh lắm chứ nhưng nhưng...
- Nhưng sao?
- Kim chưa đủ can đảm quyết định, Kim sợ rồi anh sẽ khổ, cả hai chúng mình sẽ khổ.

Phan thở dài:

- Anh chờ Kim vậy, Kim làm khổ ah quá, chưa bao giờ anh khổ vì một người con gái Kim ạ.
- Vâng, em biết, phi công chớ dẫn sao Anh học giỏi nè, đẹp trai nè, con nhà giàu nè, thiếu gì người mê anh, có phải không?
- Không anh không định nói thế ý anh muốn nói ah chưa bao giờ yêu ai như yêu em, thành ra anh khổ, Kim, chiều nay đi chơi với anh nghe.

Tôi nhăn nhó, tôi nhớ tới cái hẹn với chàng:

- Thôi anh ạ, Kim... Kim kẹt.
- Sao thế đi chơi một vòng mà kẹt gì hờ Kim?
- Không được, Kim không thể đi với anh đâu.
- Anh muốn mẹ gặp em, hôm qua như có nói sơ với mẹ, mẹ muốn gặp em. Kim, anh dù về anh lái máy bay về vì em, anh chỉ ở đây được 10 tiếng, đồng hồ, em nở từ chối sao Kim

Tôi nhìn bộ đồ bay, súng đạn lỉnh kỉnh nao nao buồn, ước gì tôi quên được Duy để yêu Phan, người như Phan làm sao ghét được, lịch sự tế nhị và khôn

ngoan.

- Anh, Kim kẹt, anh hiểu cho Kim. Kim không thể nói được, để lần khác vậy anh nhé.

Phan dăm dăm nhìn tôi:

- Em khó hiểu quá từ lúc gặp em, em noitoán giọng Bắc bà...

Tôi cười:

- Anh không biết em có tài nhái giọng à?

- Không phải thế, anh muốn nói em muốn chùi anh, mẹ gặp em chắc mẹ, mừng lắm, em nói tiếng bắc có nghĩa là em yêu anh, nhưng tại sao bảo em gặp mẹ em không chịu

Tôi chớp mắt tôi thương Phan quá, chàng đã làm tôi thay đổi vì tôi đã yêu cha Duy, nhưng Phan... tôi đỏ mặt:

- Không phải, anh kỳ, em còn nhỏ mà anh.

Phan cười:

- Em muốn làm khó anh hở Kim? thôi chiều nay đi với anh ột vòng vậy, mình đi chơi em không thích sao?

- Không, đã bảo chiều nay em bận lắm, em nói thật đó.

Phan cắn nhần:

- Uống công anh, bộ tưởng dù về đây để làm sao cô, bực mình.

Tôi thương nhất lúc Phan giận, mặt chàng sa sầm lạ, mắt cau cau, trông Phan đàn ông khinh khủng, tôi dịu dàng:

- Thôi để hô khác nghe anh Phan.

Tôi rửa thềm tôi sao tham lalm đến thế, sao tôi không nói rõ với Pha là chiều nay em hẹn với gười yêu, chắc chắn Phan sẽ bỏ đi liền, tôi không đủ can đảm nói, vì tôi thương Phan hay vì tôi tham lam ích kỷ, yêu không được nhưng cũng không muốn mất.

Phan thở dài:

- Em đã nói vậy thì thôi, anh không muốn nói nhiều

Thấy Phan giận, tôi ngần ngại:

- Để chiều mai đi, được không anh?

- Không được xách máy bay đi lâu quá anh sẽ bị tù

Phan thắc mắc:

- Mà chiều nay em đi đâu mới được chứ?

- Em... em lên viên, ơ không em đi công chuyện

- Dối, em dối anh, em không quen ới đối hìn mắt anh coi

Tôi chớp mắt không dám nhìn Phan, tôi cắn môi:

- Thôi anh về đi, Kim giận anh rồi, Kim đi đâu mặc xác Kim ư, anh tra hỏi hoài kỳ chưa?

Phan ném mạnh diều thuốc gần tàn vào lùm cỏ xanh:

- Anh xin lỗi kim, Kim nói đúng anh không có quyền, Thôi kim vào đi. Mai anh bay sớm.

Phan quay lưng tôi nghẹn ngào ngó theo, tôi muốn gọi Phan lại nhưng môi tôi cứng, tôi muốn khóc quá tôi không thể xa chàng dễ dàng như tôi tưởng.

Phan ơi, phải chi em gặp anh sớm hơn.

Khi tôi gọi được chữ anh nhẹ như gió thoảng, xe Phan đã đến cuối đường nhựa, xe chàng vun vút lao đi, lòng tôi chợt mênh mang, hình như tôi vờ a mất Phan.

Buổi chiều lặng lẽ trở về với núi đồi lâm viên. Tôi thản thờ ngó mông ra xa xăm, những đồi cỏ mượt xanh, những thung lũng hút buồn là đà sương trắng mù. Sự yên lặng tràn đầy lên tới thình không.

Chắc Phan giận tôi rồi, không yêu Phan mà sao mất Phan tôi vẫn thấy buồn, có chọn lựa nào mà không mất mát đâu, nhất là tôi, tôi lại chọn một người tình không có quyền yêu đươ8ng như moi người, để vượt bay một hạnh ph'uc bình yên, một người con trai đáng mến như Phan.

Tôi ru khắp người khi nghĩ đến lúc bước chân vào phòng chàng, rồi ánh mắt trao tình thầm, rồi nhạt tha thiết đắm chìm trong mắt nhau, rồi nụ cười nửa miệng nở rat ình tứ như dè dặt.

Tôi trở vào nhà tìm cái bình thủy của di đổ hết nước nóng vào cái thao men, thêm vài giọt nước thơm mùi trầm, tôi vờ đan áo len vừa ngâm chân trong nước nóng, tôi muốn mình phải đẹp từ châ hồng lê đến tóc mây xanh. đà lạt

lạnh chân con gái hay mốc hay khô se, tôi ngâm nước nóng thôi thoa kem cho chân êm mát, đẹp mắt người tôi yêu mê mết, chàng không thèm biết đến dửng mặc chàng, nhưng tôi thích làm đẹp ngấm ngấm cho chàng. Tôi không đánh phấn, nhưng tôi chải da mặt bằng bàn chải mềm nhất cho máu chảy đều hai má sẽ hồng, tôi kỳ rửa từ gót chân lên tôi gỡ từng sợi tóc nhỏ. Ai dám nói gái Huế không biết trang điểm nhỉ? cái tuyệt nhất là trang điểm mà chàng không biết được kia.

Chi, Khuyên vát bụng vào, hai chân lệt bệt, hai mông đơng đưa, Khiếp đàn bà chữ trông bất hủ thật, chị mỉm cười ngời xuống cái đi vắng coi muốn chặt đi vì bụng chị. chị xoa xoa cái bụng làm như muốn đẩy cái bụng lên cao cho đỡ tức.

- Ôi chao, chiều ni có đi mô không mà sửa soạn kỹ thế? hẹn với Phan hở? anh chàng dễ thương chứ hì?

Tôi lắc đầu:

- Không, Phan giận em rồi.

Chị Khuyên vuốt tóc tôi:

- Thương nhau lắm cắn nhau đau chứ gì, thôi mà cô, dẫu tôi sao nổi, cái mặt cô tươi rói à, mì làm như em mới hôn ai, cái môi đỏ hồng đó.

Tôi rầy rầy:

- Chị ni ăn nói móc họng không à, hôn ai mà hôn, làm như ai cũng như bà ấy.

- Thôi đừng qua mặt chị cưng ơi, mỗi lần hôn môi hồng lắm, nhất là mới biết hôn nữa. Phan nó hôn em rồi phải không?

- Khi ơi đoán mò nhé.

- Còn lâu mới mò, có không? sao môi hồng, chân cũng hồng nữa, đúng là Phan nó hôn em rồi, chết nguy lắm đa.

Toi cười:

- Không, không có hôn môi.

- Ủa, chứ hôn chỗ mô, bộ hôn chân.

- Này chứ người ta vuốt tóc thì tóc có đẹp lên không?

Chị Khuyên nhăn mặt:

- Cha, thần Phan coi bộ cũng dè dặt thế à? vuốt tóc, còn gì nữa không?

Tôi lắc đầu:

- Nói cho bà biết Phan chả có làm giống gì hết, chẳng hôn chẳng hít như ông bà đâu. Mà thôi, em còn phải mặc áo đi đã.

- Đi mô?

- Đi chơi, được không?

- Cho chị đi với, dạo đồi hả?

- Không được, đi một mình thôi, đi với bà bầu hoài mệt lắm, chậm như rùa í.

Chị Khuyên nheo mắt:

- Nghi quá

- Càng hay, để chiều về nói cho nghe.

Tôi mặc áo dài vàng, tôi thích màu vàng, khoác thêm đồ len đen, chị khuyên suýt soa:

- Cha xinh quá, ước chi cái bul.ng tôi nhỏ lại để die6.n áo dài hỉ, cha, còn những hai tháng nữa kia, lâu quá, sinh xong may một lô áo dài mới được.

Tôi cười nhẹ:

- Hôm trước ao ước bụng to để mặc áo bầu, giờ mong bé bầu để diện áo eo, bà thật rất rồi.

- Máy giờ về?

- Chưa biết, đừng chờ cơm em đi với bạn thân mà.

- Cha ui, nghi mi quá.

Tôi cười tủm tỉm, tôi kêu taxi đến với chàng. Đỉnh tháp màu xám hôm nay tươi cỏ hai bên lối xôn xao mừng và hoa vàng nở đầy lối đi xinh.

Tôi đến với chàng khi trời về chiều, khi mây bay bà khi nắng nhạt. Tôi tìm ra phòng chàng rất dễ nhờ tiếng vĩ cầm réo rắt buông lơi. Chàng mở sẵn cửa đón tôi, tôi nhón cao gót giầy, đi từng bước nhẹ như con mèo nhỏ. Tôi muốn được tự do nhìn chàng đàn. Phòng chàng ở đo có hai cửa lớn, cả hai cửa đều mở sẵn, tôi nghe lòng vui vui, ít nhất tôi cũng được kính trọng, ít nhất thì chàng cũng không khinh tôi. Chàng đứng quay lưng lại. Mặt chàng

ngiêng trên vĩ cầm nâu bóng, đôi mắt chìm sâu tình tứ.

Tôi đứng lặng người sau lưng chàng, tiếng vĩ cầm da diết và thiết tha cho hồn chàng lang thang đi chơi, cho tôi đứng sau lưng mà chàng không biết.

Chàng mặc đồ thường như mọi người như mọi người đàn ông ngoài đời khác, một cái áo len màu xám, một chiếc quần đậm màu. Tôi im tiếng, tôi không thở muốn thơ nứa, tôi sợ sự im lặng ngất ngây này bỏ đi.

Chàng bỗng bỏ ngang cung đàn, chàng kêu lên:

- Kim!

Tôi đứng im khi tay chàng như muốn dơ ra:

- Anh!

Chàng ngập ngừng:

- Kim đến lâu chưa?

- Dạ lâu rồi.

Thế à mà cha tệ quá, à cha mở sẵn cửa đón Kim đó thôi, không thấy sao.

Tôi cúi đầu:

- Trờ lạnh như ri mở tung cửa cha không sợ lạnh sao?

- Ôi đâu có sao, lâu lâu mới được hưởng cái lạnh của quê hương xưa. Cha không sợ, cha thích. Này Kim ra đây coi, đẹp lắm.

Tôi bước đến bên chàng nhìn theo tay chàng, một cảnh thần tiên với đôi mù sương với rừng xanh lá. Phòng chàng nằm ngay dưới đỉnh tháp cao vút in hình trong mây xanh lơ. Xa xa là lâu đài của một dòng tu, là rặng langbiang dáng nằm thiếu phụ, là nghĩa trangbuồn như cõi chết.

Tôi nói khẽ:

- Hèn gì cha đàn hay quá.

Chàng nhìn vào mắt tôi:

- Thích không?

Tôi không hiểu chàng muốn hỏi thích gì nhưng tôi vẫn gật:

- Dạ thích

Chàng cười:

- Tới đây Kim, của Kim đây này.

Tôi đăm đăm nhìn chàng và tôi kêu khè:

- Trời ơi đẹp quá cha ơi.

Chàng đeo sợi dây bạch kim vào cổ tôi, và hình như chàng cúi xuống hôn tóc tôi, tôi nghe tóc xôn xao, tôi nghe tóc rung động.

Rồi tôi quên hết, tôi không còn nhớ những gì xảy ra trong căn phòng thần thánh đó nữa. Hai cánh cửa vẫn mở và tôi và chàng đứng ngắm hoàng hôn về núi cao. Tôi với chàng nghe nhạc tình từ cái magnet nhỏ. Đến lúc ngôn ngữ dư thừa hay ngôn ngữ không đủ. Không tôi không biết và tôi không muốn nói. Tất cả kỷ niệm ấy đời đời tôi dấu kín trong tim.

Tôi đã lén lúc ra về, sao thế nhỉ? Ờnh có làm gì đáng trách đâu. Áo tôi vàng ngát lối đi xinh và chàng đứng trông theo tôi, tình yêu ngự trên trái tim, sợi dây bạch kim và tượng đức mẹ. Tôi đi như người sung sướng nhất trên đời này.

Những ngày sau đó chàng và tôi đưa nhau đi khắp nơi, dắt nhau vào rừng thông, diu nhau xuống thung lũng. Những buổi sáng khi anh đào nở hồng cánh rừng thưa, chàng và tôi dạo bước giữa rừng hương, màu hồng hoa đào đẹp hơn bao giờ.

Đôi mắt chàng, đôi mắt nhốt kính linh hồn tôi:

- Kim, em có hối hận không?

- Không bao giờ mình có làm gì tội lỗi đâu

- Nhưng cha vẫn lo nghĩ vì tương lai Kim.

- Đừng xưng cha với Kim nữa, ờ, mấy ông cha cũng kỳ, bắt mọi người gọi bằng cha khi không phải là người sinh ra mọi người.

Chàng nhăn trán, chàng thở dài, chàng ngó mong ra xa và mắt chàng chùng xuống

- Kim ơi, hay mai anh về.

- Không, Kim không cho anh về nữa

- Anh phải về chứ, một tuần lễ cho kim, vì Kim rồi.

Tôi lạnh người:

- Anh về Huế?

Chàng gật đầu:

- Anh không thể bỏ, trách nhiệm nặng hơn tình yêu.

Nước mắt tôi rơi xuống từng giọt thương đau. Chàng quay đi tránh chàng
nhấn lai với những rãnh sâu, lòng tôi đau như thắt. Chàng mở mắt nhìn ra xa
cánh rừng thưa thốt đều hiu ỏ mình mang sương trắng.

- Mai anh về.

Chàng nói khẻ nhưng tôi vẫn nghe được, ai xa nhau, về huế có gần nhau
cũng thôi, thành phố thì nhỏ, lòng người thì hẹp.

Tôi muốn níu lấy cánh tay chàng nhưng tôi không dám:

- Rồi Kim ở lại đây một mình sao anh?

Chàng im lặng, đôi mắt chàng thật say đắm nhưng tôi vẫn không dám ngã
vào tay chàng.

Trời bắt đầu mưa, một cơn mưa bay, cho tôi sung sướng:

- Mưa rồi anh.

- Ừ mưa rồi.

- Em thích đi dưới mưa, đi mãi mãi như thế này.

- Không sợ lạnh sao Kim?

- Có anh, em không sợ lạnh nữa

- Không sợ đau?

- Em đau nặng từ lâu, từ ngày gặp anh kia.

Chàng cười nhẹ, nửa không đủ ước áo màu xanh của tôi, mưa vừa đủ để tôi
dám đi gần chàng, tóc chàng lấm tẩm bụi mưa và vai chàng như đắm ước
tình sâu.

Chàng ân cần:

- Mặc thêm áo đi Kim.

- Không Kim sợ cha lạnh ớ anh lạnh.

- Thấy chưa, Kim vẫn không thể gột bỏ tiếng cha, cha cũng vậy, không thể
quên được mình là một linh mục cùng lúc cha yêu Kim.

- Thôi đừng nói nữa, bây giờ chúng ta bên nhau, đừng nói nữa...

- Có thật Kim không ăn năn?

- Không, với Kim những ngày ở đây bằng cả một cuộc đời. Kim đánh đổi cả một đời Kim để có những giây phút này, được anh yêu để chết cũng vui cơ mà.

Chàng vuốt tóc tôi, lại vuốt tóc, sao chàng không cúi xuống sao tôi không ngược lên:

- Kim, em đáng yêu quá, em dễ thương quá Kim à.

Tôi níu tay chàng:

- Đường trơn quá anh ơi.

- Ừ, trơn như tình yêu, coi chừng ngã đó.

- Anh lạnh phải không?

- Anh lạnh vì em?

- Sao thế?

- Vì anh thích.

- Kỳ!

Mưa bắt đầu mạnh từng giòng trắng xoá mờ cả mắt xanh, chàng kéo tôi đi như chạy:

- Mau em, đằng kia có cái miếu cổ.

Tôi lúp xúp chạy theo chàng, toà cổ miếu bỏ hoang cho tôi và chàng đan thêm kỷ niệm. Chàng vòng tay cho tôi đỡ lạnh, một che chở, một yêu thương ngậm ngùi.

Cơn mưa nào rồi cũng dứt, hạnh phúc nào rồi cũng bay. Chàng đưa tôi về đầu con dốc quanh hiu của nhà dì.

- Mai anh về

- Em đến đưa anh đi

- Đừng mai có đông người đưa cha lắm, các cha trong viện.

- Đừng buồn cha sẽ viết thư cho Kim

- Mai Kim không được đến cha hả?

Chàng gật đầu:

- Ngủ ngon nhé.

- Không ngon.

- Đừng trẻ con.
- Không trẻ con, nhưng không ngủ
- Vào nhé.
- Đứng đây hoài trông theo.

Chàng buồn:

- Kim, nếu em không vào nhà, cha đi không nổi.

Tôi xót xa, "nếu em không vào nhà, cha đi không nổi", còn tha thiết nào hơn nữa không? tôi gật đầu.

- Thôi Kim vào, Kim xin lỗi cha.

Tôi chạy vào nhà, tôi không dám quay lại nhìn chàng nữa, tôi sợ tôi sẽ chết hoài trên mắt môi tình tứ.

Tôi không quay lại nhìn chàng, nhưng khi vào nhà tôi leo lên lầu, mở tung cánh cửa nhìn chàng, chàng chậm chậm xuống dốc, dáng buồn tên giu? a hai hàng cây cao. Nước mắt tôi thì thắm lặn xuống.

Tôi với chàng khi gọi cha khi xưng anh. Tình yêu dù mạnh vẫn không hoàn toàn thắng những cái vô hình bao quanh đời chàng. Tôi vẫn không dám, không bao giờ dám hôn chàng được một lần trên môi.

Buổi sáng Đà Lạt chìm trong biển sương, tôi không dám mở cửa sợ dì la.

Sáng mờ cũng rứa cứ mở tung cửa rồi cảm lạnh cho coi, con cái nói không nghe chi hết, mạ bây khổ đời vì bất thôi.

Tôi dán mắt qua cửa kính. Đà Lạt buồn hơn bao giờ thung lũng rừng thông va đồi cỏ, tất cả ủ kính trong sương mù. Đỉnh tháp của viện cũng mù trong sương. Sáng nay chàng rời Đà Lạt. Đà Lạt bây giờ thanh thản địa tình yêu đối với tôi.

Chàng đã cho tôi những buổi sáng những buổi chiều tuyệt vời. Tôi xôn xao vô cùng, tại sao không đến với chàng, chàng nói tôi đừng đến nhưng tôi biết chàng sẽ sung sướng vô cùng nếu tôi đến với chàng sáng nay.

Tôi nghĩ nhanh đến những câu nói dối dì để xin phép dì đến với chàng, tôi không thể không đến đỉnh đồi thần thánh đó, nơi ghe dấu chân người tôi yêu dấu.

Tôi mặc vội áo lạnh, khoác thêm mềng tô vàng, phớt qua trên má một lớp phấn hồng cho đỡ tái, caon gái đà lạt má chỉ hồng vào buổi trưa thôi. Dì hỏi:

- Con đi mô rứa Kim?

- Dạ con hẹn đến chơi với Phượng.

- Con ni răng mê đến đó rứa hỉ. Thôi nói mạ mi lên đây học cho rồi đi.

Tôi mỉm cười không trả lời dì, tôi đi như sáo con trên những con đường thoai thoải dốc, sương mù dày đặc quanh tôi, người ta phải chiếu đèn pha đi trong biển sương, cách nhau hai thước người ta không thể nhìn thấy nhau.

Mặt thành hồ mênh mông, nước xanh không thấy, chỉ có sương từng lớp là đà trên hồ buồn hắt hiu.

Con đường nào đưa tôi đến với chàng? tôi không nhớ tên, tôi đi theo thói quen và theo cơn đam mê, cơn khát khao được trông thấy chàng. Từ dưới chân dốc sỏi, xỏ mọc cao trên kia, tôi thấy dáng áo dòng đen của chàng đi đi lại lại trên sân vắng.

Tháp cao vút sau lưng chàng, chàng đang đi ừng bước chậm lưng quay lại với mắt tôi đắm say. Quyển kinh trên tay chàng đang đọc những lời kinh dành cho đời linh ục của chàng, chàng đang suy tư về đời tu trì chàng đang cầu nguyện, đang ăn năn? Tôi đứng như pho tượng dưới chân dốc khuất sau lùm cỏ để ngắm nhìn người đàn ông yêu quý nhất đời tôi. Tôi cảm thấy chàng xa tôi quá tôi cảm thấy mất chàng trong phút giây.

Chàng vẫn đi từng bước mắt chịu suy tư, mắt chàng ngược lên, trên đó là cánh đặng cây màu xanh màu hồng, màu vàng, trên đó là một đời hy sinh, một đời lý tưởng nơi đó không có tôi, Tố Kimm của tình trần, của si mê tội lỗi.

Tôi muốn gặp người xuống mà ăn năn, tôi muốn chảy nước mắt được, chàng cao xa quá nên tôi buồn, nước mắt tôi chọt ứa ra âm thầm xót xa.

Tôi đặt tay trên ngực, tôi khép nhẹ hai hàng mi sâu muện, tôi muốn vò nát tim tôi ra để tôi quên được chàng, xa chàng.

Đỉnh tháp cao vút mù sương trắng, chàng vẫn đi lại lại trong khuôn viên toà nhà năng tình với quyển kinh trên tay, áo chùng đen phần phật trong gió, tóc

chàng một phần rủ xuống mờ mắt xa xăm.

Những bước đi thật khoan thai thanh thản, từng bước từng bước dẫm nhẹ trong tim tôi, từng bước từng bước xa dần đời tôi. Chị cần tiến lên, chỉ cần đi thêm vài bước nữa, tôi sẽ lên với chàng, tôi sẽ đứng trước mặt chàng và chàng sẽ cùng tôi thua trận. Rôi mắt chàng sẽ tha thiết, sẽ triều mến nhìn tôi và đời sẽ không xa nhau được nữa. Nhưng tôi không đủ can đảm nữa rồi, tôi đứng lạng người để nhìn chàng từ dưới chân con dốc đổ đá lăn. Khoảng cách không xa nhưng khoảng cách khó vượt qua được.

Chàng cầu nguyện, nét mặt chàng trông nghiêng đầy tràn suy tư, chắc chàng đang phấn đấu để quên tôi, chắc chàng đang dai dút vì nhớ thương, vì bốn phận, vì lời thề linh mục. Không có cuộc tranh đấu nào gay go hơn tranh đấu với chính mình.

Tôi ngồi phệt xuống đất, tôi mệt mỏi, toái yếu đuối quá, tôi muốn chạy lên với chàng, gục đầu vào ngực chàng ma khóc, tôi muốn hôn chàng dù chỉ một lần trong đời thôi.

Nhưng có một cái gì mơ hồ mà chắc chắn, nhẹ nhàng mà đặng cay, giữ chặt tôi lại dưới cánh đời cỏ, người tôi yêu trên cao, người yêu áo dòng đen đậm nét trên nền trời xanh mơ huyền hoặc. Còn tôi thân xác tội tình, linh hồn đề tiện với đam mê, quì xuống nền cỏ ẩm ma khóc âm thầm.

Anh ơi em không dám không dám nhào đến với anh, em quì đây này anh biết không, gần anh biết mấy, thương anh biết mấy anh biết không? Em không nhất nổi người em để leo dốc lên đó với anh, dù em đang nhìn anh, sao anh không chạy xuống với em? Chúa ơi giúp con với chúa ơi! Không con phải lên với chàng, con yêu chàng thật sự kia mà, con chỉ yêu một mình chàng thôi.

Tôi nhóm người đứng dậy, áo bay dạt về một phương trời, tóc bay dạt về một phương xa. Tôi lao người trên dốc, chàng vẫn vô tình đi từng vước chậm dưới chân tháp, thánh giá vươn cao trên đỉnh đồi hồng. Tôi khựng người tôi thua trận rồi chúa ơi.

Chàng vẫn vô tình đi đi lại lại, dáng nghiêng buồn, mắt hướng về nơi xa, mới

hôm qua tôi còn đứng đó với chàng, tà áo tôi quấn lấy người chàng. Tôi muốn khóc quá, tôi quay bước đi, tôi trơ về cho yên đời chàng, những bước nặng trĩu đầy tiếc thương.

Tôi định đến với chàng giờ phút cuối cùng của thành phố kỷ niệm nhưng màu áo đen quấn kinh dây của chàng đã ngăn tôi dưới chân con dốc sỏi. Trở về nhà buồn thẫn thă như là kẻ mất trái tim, tôi nằm vùi xuống gối, nước mắt khô đi nhưng hồn tôi nức nở tôi iên mang gọi tên chàng, rồi máy bay sẽ đưa chàng xa tôi xa vô cùng.

Ngày tháng rồi cũng qua đi trong lạnh lùng khô héo khi xa người tình, thành phố co đẹp, có thơ mộng bao nhiêu cũng thế thôi. Tôi nghe tiếng chi khuyên cười khúc khích trong phòng, chưa bao giờ tở ghét chị khuyên cười như hôm nay, tôi ghen với hạnh phúc của chị, tôi ghen với ân ái mặn nồng của hai người, tôi ghét mọi người, tại sao mình không lên với chàng? tại sao có đủ can đảm đi trong sương mù lạnh cắt da để cuối cùng trở về môi hôn môi khô.

Tại sao tôi không dám tiến lên với chàng một lần cuối cùng nơi đây? Tôi giận mình tôi không quên nổi chàng nữa rồi chúa ơi.

Những ngày sau đó tôi sống như đã chết, đi ra đi vào như hình như bóng, ngóng trông thư cànhg như kẻ lữ hành đi ngàn năm đi trong sa mạc cát bỏng ngửa cổ ngóng trong một giọng suối ngọt chảy từ trời cao.

Có ai cấm được tôi nhớ thương?

... ngày nào lòng tôi đã biết yêu biết buồn tôi biết tương tư... ngày nào cảnh thiên đường đã mở hé tình yêu là trái táo thơm, tôi ghé răng cắn vào...

Có ai cấm được tôi yêu chàng?

Bây giờ mười tám tuổi tôi đã biết thế nào là tương tư? tôi nhớ suốt đêm, tôi nhớ suốt ngày, tôi ngơ ngác đến nỗi dì thảo phải la lên:

- Cái con ni mi đau chi bần thầ hoài rứa Kim?

Tôi lắc đầu:

- Dạ không, con có đau chi đâu?

- Hừ, mi yêu thằng Phan phải không? Cả tuần ni không thấy nó đến, mi ăn

không được ngủ không được nữa hí?

Tôi chợt nhớ Phan, đã từ lâu rồi chàng không tới nữa bởi tự ái cao hơn núi.

- Dạ con hơi mệt trong người chứ có gì đâu.

- À, mi đừng có chối, tao không có như mạ mi đâu, nói cho mà biết ma, bây khổ nhiều rồi đó, đừng có gây thêm chuyện nữa nghe không? có yêu nhau thì nói nó đem người đến nói chuyện tử tế, không có lẩn nhẩn ngoài vờ ngoài bụi đầu nhé.

Tôi nhăn nhó:

- Con đã nói là không có gì hết di không tin con sao? Phan chỉ là một người bạn của co thôi, di đừng nghi oan cho người ta.

Di thở dài:

- Thiệt dữ ba đứa con gái trong nhacùng ốm người, hèn gì mạ mi cứ gầy mòn đi cũng phải.

Tôi quanh quẩn trong nhà, tôi sợ thư chàng đến rồi lỡ di đọc trước thì khổ. Ông đưa thư đến thật, tôi lquấn quít chạy ra suýt ngã mấy lần

- Có thư cháu không hả bác?

- Có chứ, cô là Tố Kim phải không?

Dạ cháu là Tố Kim đây.

Thư xanh trên tay run, thư chàng đây rồi, hạnh phúc của tôi đây rồi, hạnh phúc có thể gói trọn trong một lá thư như thế này sao? Tôi len lén nhìn quanh, len lén chào ông đưa thư rồi đi vội vào phòng riêng khóa kính cửa lại, nâng niu bức thư chàng

Huế ngày...

Kim,

Anh về Huế rồi, sông hương buổi chiều vừ buồn vừ đẹp.

Trong căn phòng dành riêng cho đời linh mục, anh viết cho em những gì có lẽ đối với anh là chân thật thiết tha và lạ lùng nhất. Chắc không aingờ nổi một người như anh lại có những giây phút lao đao vì tình yêu em nhỉ?

Rất nhiều lần anh đã cố gắng, cố gắng quên em, để coi em như mọi người anh đã gặp, nhưng bây giờ thì anh thua cuộc rồi, tình yêu đã thắng nên anh

đã xách vali lên đà lạt thăm em, những gì đã xảy ra giữa chúng mình tuy chưa có gì là trầm trọng nhưng đối với anh như thế là quá đủ để cho lòng cắn rứt ăn năn.

Bây giờ trước mắt là quên kinh mạ vàng là thập tự giá, anh mới tắm thía chứ trách nhiệm nặng nề biết bao, anh mới xót xa nghĩ đến một người do thám điều linh xưa, một mình vát thập tự giá leo lên đỉnh đồi hy sinh, anh mới hiểu một cách rất người những gì người ta gọi là tội lỗi.

Những ngày thần tiên đó có phải là thiên đường em đã cho anh. Những buổi sáng đầy nắng đầy hoa anh đào trong khu rừng vắng và gót chân em mềm, tung tăng reo vui Anh lãng mạng quá phải không Kim? Nhưng làm sao người ta sống được khi đời người toàn những bốn phận, những cơ số và những quy luật.

Đừng cười anh lắm cảm lên giọng triết gia nghe Kim, anh chỉ muốn nói với em rằng tận đáy lòng thăm, tận chốn mù mù vô thức, anh vẫn không ăn năn dù hiện bây giờ coi nhu anh đang ăn năn, anh đang tự xét mình, tự hối hối trước mặt chúa.

Kim anh không chối cãi rằng anh không yêu em, điều này thật đã ra ngoài ý muốn của anh, anh thật không uốn nhưng nó vẫn có đó như một định mệnh. Anh biết anh không có tội trước mặt chúa riêng về phía anh, nếu như anh chỉ yêu thăm em, anh sẽ không lo lắng nát lòng như bây giờ. Đấng này anh biết đã hơn một lần em từ chối cuộc hôn nhân tốt đẹp vì anh, và bây giờ anh đã bày tỏ tình yêu anh với em, nếu bình thường như mọi người thì chuyện không có gì để chúng ta phải ăn năn, nhưng anh không thể đem hạnh phúc cho em được, một hạnh phúc bình thường nhưng rất cần cho em, đời người con gái chỉ có một giai đoạn nào đó thôi, nếu em để hạnh phúc trượt đi mãi em sẽ mất tất cả.

Anh thật không muốn cho em khổ, cùng lúc anh thật xót xa nếu phải mất em. Anh đã cầu nguyện suốt một buổi sáng trên đỉnh đồi của viện, khi mà anh có thể ở lại một tuần nửa hay hai tuần nửa với em, ai cấm anh đâu. Anh đi lại dưới chân tháp cao vút lên mây xanh mây hồng, anh cầu nguyện liên li,

cầu nguyện miên man như đêm nào ngày xưa cách đây gần sáu nă anh đã cầu nguyện để sửa soạn lời thề linh mục, anh đã sợ hãi đến run rẩy khắp người, mồ hôi anh đã toát ra khi Paris mùa đông lạnh cắt da, vì anh lo mình không đủ can đảm chu toàn nhiệm vụ linh mục.

Ai ngờ ngày hôm nay trên đỉnh đồi lông gió của thành phố sương mù anh cũng toát mồ hôi vì lo lắng, anh đi đi lại lại trên đỉnh đồi lông gió, anh muốn bức tung tất cả những quy luật thiêng liêng ăn sâu vào tâm hồn anh để chạy đến với em... anh linh cả em đang chờ anh ở đâu đó.

Nhưng anh đã mặc áo chùng đen, quên kính dày trên tay anh, chuỗi hạt gỗ mà từng lời kinh thầm, anh đã về với huế thành phố nhỏ thầ lặng để nhớ tới em.

Ngày ngày dâng lễ, khi buổi sáng mặt trời chưa kịp dâng cao anh đã nhớ tới em, anh cầu cho đời em thôi sóng gió thôi gain nan. Anh muốn xa em kim ạ, nhưng con tim anh nó không chịu nó phản đối. Nó đòi anh viết thư cho em đây, khi thư này gửi đi thì em hiểu anh của em thua cuộc nửa rồi.

Anh không thể kết hôn với ai, bất cứ ai, chắc em đã rõ điều này rồi. Chẳng lẽ suốt đời em yêu anh để cô đơn mãi sao em. Kim ơi anh yêu em vô cùng mất rồi, và vì thế anh không hề buồn nếu em tìm được một hạnh phúc khác, một tình yêu khác.

Anh muốn nói với em nhiều quá, không hiểu sao bây giờ anh quên hết rồi Kim ạ, không hiểu người đời họ viết thư cho người yêu có khác anh không, riêng anh, anh thấy lạ lùng và xao xuyến quá.

Thôi nhé chưa đủ vào đâu hết chưa thấm vào đâu hết có phải không em yêu? nhưng anh chịu thua em rồi em có biết không? hơn 30 tuổi đầu anh đành khuất phục một cô bé 18 như em, em hạnh diện không Kim? có lẽ là không, anh đoán thế, bởi vì em cũng có những day dứt đớn đau của em. Chúc em ngủ ngon đêm nay .

Hết

Nguồn: <http://kinhdotruyen.com/tac-gia-le-hang/truyen-toc-may-loai-chuong-4-15799.html>